ऋग्वेद मण्डल १

अग्निम् ईळे पुरोहितं यज्ञस्य देवम् ऋत्विजम् ।
होतारं रत्नधातमम् ॥ १ ००१ ०१
अग्निः पूर्वेभिर् ऋषिभिर् ईड्यो नूतनैर् उत ।
स देवाꣳ एह वक्षति ॥ १ ००१ ०२
अग्निना रयिम् अश्नवत् पोषम् एव दिवे-दिवे ।
यशसं वीरवत्तमम् ॥ १ ००१ ०३
अग्ने यं यज्ञम् अध्वरं विश्वतः परिभूर् असि ।
स इद् देवेषु गच्छति ॥ १ ००१ ०४
अग्निर् होता कविक्रतुः सत्यश् चित्रश्रवस्तमः ।
देवो देवेभिर् आ गमत् ॥ १ ००१ ०५
यद् अङ्ग दाशुषे त्वम् अग्ने भद्रं करिष्यसि ।
तवेत् तत् सत्यम् अङ्गिरः ॥ १ ००१ ०६
उप त्वाग्ने दिवे-दिवे दोषावस्तर् धिया वयम् ।
नमो भरन्त एमसि ॥ १ ००१ ०७
राजन्तम् अध्वराणां गोपाम् ऋतस्य दीदिविम् ।
वर्धमानं स्वे दमे ॥ १ ००१ ०८
स नः पितेव सूनवे ऽग्ने सूपायनो भव ।
सचस्वा नः स्वस्तये ॥ १ ००१ ०९

वायव् आ याहि दर्शतेमे सोमा अरंकृताः ।
तेषाम् पाहि श्रुधी हवम् ॥ १ ००२ ०१
वाय उक्थेभिर् जरन्ते त्वाम् अच्छा जरितारः ।
सुतसोमा अहर्विदः ॥ १ ००२ ०२
वायो तव प्रपृञ्चती धेना जिगाति दाशुषे ।
उरूची सोमपीतये ॥ १ ००२ ०३
इन्द्रवायू इमे सुता उप प्रयोभिर् आ गतम् ।

इन्द॑वो वाम् उ॒शन्ति॒ हि ॥ १ ००२ ०४
वा॒यव् इन्द्र॑श् च चेतथः सु॒ताना॑ वाजिनीवसू ।
ता॒व् आ या॑तम् उप॑ द्र॒वत् ॥ १ ००२ ०५
वा॒यव् इन्द्र॑श् च सुन्व॒त आ या॑तम् उप॑ निष्कृ॒तम् ।
म॒क्ष्व् ऐत्था धि॒या न॑रा ॥ १ ००२ ०६
मि॒त्रं हु॑वे पू॒तद॑क्षं व॒रु॑णं च रि॒शाद॑सम् ।
धिय॑ घृ॒ताचीं॑ साध॒न्ता ॥ १ ००२ ०७
ऋ॒तेन॑ मित्रावरुणाव् ऋतावृधाव् ऋतस्पृशा ।
क्र॒तुम् बृ॒हन्त॑म् आशाथे ॥ १ ००२ ०८
क॒वी नो॑ मित्रावरु॑णा तुविजा॒ता उ॑रु॒क्षया॑ ।
दक्षं॑ दधाते अ॒पस॑म् ॥ १ ००२ ०९

अश्वि॑ना यज्व॒रीर् इषो द्रव॑त्पाणी॒ शुभ॑स् पती ।
पुरु॑भुजा च॒न॒स्यत॑म् ॥ १ ००३ ०१
अश्वि॑ना पुरु॒दंससा॒ नरा॒ शवी॑रया धि॒या ।
धिष्ण्या॒ वन॑तं गिरः॑ ॥ १ ००३ ०२
दस्रा॑ यु॒वाक॑वः सु॒ता नास॑त्या वृ॒क्तब॑र्हिषः ।
आ या॑तं रुद्रवर्तनी ॥ १ ००३ ०३
इन्द्रा या॑हि चित्रभानो सु॒ता इ॒मे त्वा॒यव॑ः ।
अण्वी॑भिस् तना॑ पू॒तास॑ः ॥ १ ००३ ०४
इन्द्रा या॑हि धि॒येषि॒तो विप्र॑जूतः सु॒ताव॑तः ।
उप॒ ब्रह्मा॑णि वा॒घत॑ः ॥ १ ००३ ०५
इन्द्रा या॑हि तूतु॒जान॒ उप॒ ब्रह्मा॑णि हरिवः ।
सु॒ते द॑धिष्व न॒श् चन॑ः ॥ १ ००३ ०६
ओमा॑सश् चर्षणीधृ॒तो विश्वे॑ देवास॒ आ ग॑त ।
दा॒श्वांसो॑ दा॒शुष॑ः सु॒तम् ॥ १ ००३ ०७
विश्वे॑ देवासो॑ अ॒स्तुर॑ः सु॒तम् आ ग॑न्त॒ तूर्ण॑यः ।

उस्रा इव स्वसराणि ॥ १ ००३ ०८
विश्वे देवासो अस्रिध एहिमायासो अद्रुहः ।
मेधं जुषन्त वह्नयः ॥ १ ००३ ०९
पावका नः सरस्वती वाजेभिर् वाजिनीवती ।
यज्ञं वष्टु धियावसुः ॥ १ ००३ १०
चोदयित्री सूनृतानां चेतन्ती सुमतीनाम् ।
यज्ञं दधे सरस्वती ॥ १ ००३ ११
महो अर्णः सरस्वती प्र चेतयति केतुना ।
धियो विश्वा वि राजति ॥ १ ००३ १२

सुरूपकृत्नुम् ऊतये सुदुघाम् इव गोदुहे ।
जुहूमसि द्यविद्यवि ॥ १ ००४ ०१
उप नः सवना गहि सोमस्य सोमपाः पिब ।
गोदा इद् रेवतो मदः ॥ १ ००४ ०२
अथा ते अन्तमानां विद्याम सुमतीनाम् ।
मा नो अति ख्य आ गहि ॥ १ ००४ ०३
परेहि विग्रम् अस्तृतम् इन्द्रम् पृच्छा विपश्चितम् ।
यस् ते सखिभ्य आ वरम् ॥ १ ००४ ०४
उत ब्रुवन्तु नो निदो निर् अन्यतश् चिद् आरत ।
दधाना इन्द्र इद् दुवः ॥ १ ००४ ०५
उत नः सुभगाँ अरिर् वोचेयुर् दस्म कृष्टयः ।
स्यामेद् इन्द्रस्य शर्मणि ॥ १ ००४ ०६
एम् आशुम् आशवे भर यज्ञश्रियं नृमादनम् ।
पतयन् मन्दयत्सखम् ॥ १ ००४ ०७
अस्य पीत्वा शतक्रतो घनो वृत्राणाम् अभवः ।
प्रावो वाजेषु वाजिनम् ॥ १ ००४ ०८
तं त्वा वाजेषु वाजिनं वाजयामः शतक्रतो ।

धनानाम् इन्द्र सातये ॥ १ ००४ ०९
यो रायो ऽवनिर् महान् सुपारः सुन्वतः सखा ।
तस्मा इन्द्राय गायत ॥ १ ००४ १०

आ त्व् एता नि षीदतेन्द्रम् अभि प्र गायत ।
सखाय स्तोमवाहसः ॥ १ ००५ ०१
पुरुतमम् पुरूणाम् ईशानं वार्याणाम् ।
इन्द्रं सोमे सचा सुते ॥ १ ००५ ०२
स घा नो योग आ भुवत् स राये स पुरंध्याम् ।
गमद् वाजेभिर् आ स नः ॥ १ ००५ ०३
यस्य संस्थे न वृण्वते हरी समत्सु शत्रवः ।
तस्मा इन्द्राय गायत ॥ १ ००५ ०४
सुतपावे सुता इमे शुचयो यन्ति वीतये ।
सोमासो दध्याशिरः ॥ १ ००५ ०५
त्वं सुतस्य पीतये सद्यो वृद्धो अजायथाः ।
इन्द्र ज्यैष्ठ्याय सुक्रतो ॥ १ ००५ ०६
आ त्वा विशन्त्व् आशवः सोमास इन्द्र गिर्वणः ।
शं ते सन्तु प्रचेतसे ॥ १ ००५ ०७
त्वां स्तोमा अवीवृधन् त्वाम् उक्था शतक्रतो ।
त्वां वर्धन्तु नो गिरः ॥ १ ००५ ०८
अक्षितोतिः सनेद् इमं वाजम् इन्द्रः सहस्रिणम् ।
यस्मिन् विश्वानि पौंस्या ॥ १ ००५ ०९
मा नो मर्ता अभि द्रुहन् तनूनाम् इन्द्र गिर्वणः ।
ईशानो यवया वधम् ॥ १ ००५ १०

युञ्जन्ति ब्रध्नम् अरुषं चरन्तम् परि तस्थुषः ।

रोचन्ते रोचना दिवि ॥ १ ००६ ०१
युञ्जन्त्य् अस्य काम्या हरी विपक्षसा रथे ।
शोणा धृष्णू नृवाहसा ॥ १ ००६ ०२
केतुं कृण्वन्न् अकेतवे पेशो मर्या अपेशसे ।
सम् उषद्भिर् अजायथाः ॥ १ ००६ ०३
आद् अह स्वधाम् अनु पुनर् गर्भत्वम् एरिरे ।
दधाना नाम यज्ञियम् ॥ १ ००६ ०४
वीळु चिद् आरुजत्नुभिर् गुहा चिद् इन्द्र वह्निभिः ।
अविन्द उस्रिया अनु ॥ १ ००६ ०५
देवयन्तो यथा मतिम् अच्छा विदद्वसुं गिरः ।
महाम् अनूषत श्रुतम् ॥ १ ००६ ०६
इन्द्रेण सं हि दृक्षसे संजग्मानो अबिभ्युषा ।
मन्दू समानवर्चसा ॥ १ ००६ ०७
अनवद्यैर् अभिद्युभिर् मखः सहस्वद् अर्चति ।
गणैर् इन्द्रस्य काम्यैः ॥ १ ००६ ०८
अतः परिज्मन्न् आ गहि दिवो वा रोचनाद् अधि ।
सम् अस्मिन्न् ऋञ्जते गिरः ॥ १ ००६ ०९
इतो वा सातिम् ईमहे दिवो वा पार्थिवाद् अधि ।
इन्द्रं महो वा रजसः ॥ १ ००६ १०

इन्द्रम् इद् गाथिनो बृहद् इन्द्रम् अर्केभिर् अर्किणः ।
इन्द्रं वाणीर् अनूषत ॥ १ ००७ ०१
इन्द्र इद् धर्योः सचा सम्मिश्ल आ वचोयुजा ।
इन्द्रो वज्री हिरण्ययः ॥ १ ००७ ०२
इन्द्रो दीर्घाय चक्षस आ सूर्यं रोहयद् दिवि ।
वि गोभिर् अद्रिम् ऐरयत् ॥ १ ००७ ०३
इन्द्र वाजेषु नो ऽव सहस्रप्रधनेषु च ।

उग्र उग्राभिर् ऊतिभिः ॥ १ ००७ ०४
इन्द्रं वयम् महाधन इन्द्रम् अर्भे हवामहे ।
युजं वृत्रेषु वज्रिणम् ॥ १ ००७ ०५
स नो वृषन्न् अमुं चरुं सत्रादावन्न् अपा वृधि ।
अस्मभ्यम् अप्रतिष्कुतः ॥ १ ००७ ०६
तुञ्जे-तुञ्जे य उत्तरे स्तोमा इन्द्रस्य वज्रिणः ।
न विन्धे अस्य सुष्टुतिम् ॥ १ ००७ ०७
वृषा यूथेव वंसगः कृष्टीर् इयर्त्य् ओजसा ।
ईशानो अप्रतिष्कुतः ॥ १ ००७ ०८
य एकश् चर्षणीनां वसूनाम् इरज्यति ।
इन्द्रः पञ्च क्षितीनाम् ॥ १ ००७ ०९
इन्द्रं वो विश्वतस् परि हवामहे जनेभ्यः ।
अस्माकम् अस्तु केवलः ॥ १ ००७ १०

एन्द्र सानसिं रयिं सजित्वानं सदासहम् ।
वर्षिष्ठम् ऊतये भर ॥ १ ००८ ०१
नि येन मुष्टिहत्यया नि वृत्रा रुणधामहै ।
त्वोतासो न्य् अर्वता ॥ १ ००८ ०२
इन्द्र त्वोतास आ वयं वज्रं घना ददीमहि ।
जयेम सं युधि स्पृधः ॥ १ ००८ ०३
वयं शूरेभिर् अस्तृभिर् इन्द्र त्वया युजा वयम् ।
सासह्याम पृतन्यतः ॥ १ ००८ ०४
महाꣳ इन्द्रः परश् च नु महित्वम् अस्तु वज्रिणे ।
द्यौर् न प्रथिना शवः ॥ १ ००८ ०५
समोहे वा य आशत नरस् तोकस्य सनितौ ।
विप्रासो वा धियायवः ॥ १ ००८ ०६
यः कुक्षिः सोमपातमः समुद्र इव पिन्वते ।

उर्वीर् आपो न काकुदः ॥ १ ००८ ०७
एवा ह्य अस्य सूनृता विरप्शी गोमती मही ।
पक्वा शाखा न दाशुषे ॥ १ ००८ ०८
एवा हि ते विभूतय ऊतय इन्द्र मावते ।
सद्यश् चित् सन्ति दाशुषे ॥ १ ००८ ०९
एवा ह्य अस्य काम्या स्तोम उक्थं च शंस्या ।
इन्द्राय सोमपीतये ॥ १ ००८ १०

इन्द्रेहि मत्स्य् अन्धसो विश्वेभिः सोमपर्वभिः ।
महाꣳ अभिष्टिर् ओजसा ॥ १ ००९ ०१
एम् एनं सृजता सुते मन्दिम् इन्द्राय मन्दिने ।
चक्रिं विश्वानि चक्रये ॥ १ ००९ ०२
मत्स्वा सुशिप्र मन्दिभि स्तोमेभिर् विश्वचर्षणे ।
सचैषु सवनेष्व् आ ॥ १ ००९ ०३
असृग्रम् इन्द्र ते गिरः प्रति त्वाम् उद् अहासत ।
अजोषा वृषभम् पतिम् ॥ १ ००९ ०४
सं चोदय चित्रम् अर्वाग् राध इन्द्र वरेण्यम् ।
असद् इत् ते विभु प्रभु ॥ १ ००९ ०५
अस्मान् सु तत्र चोदयेन्द्र राये रभस्वतः ।
तुविद्युम्न यशस्वतः ॥ १ ००९ ०६
सं गोमद् इन्द्र वाजवद् अस्मे पृथु श्रवो बृहत् ।
विश्वायुर् धेह्य अक्षितम् ॥ १ ००९ ०७
अस्मे धेहि श्रवो बृहद् द्युम्नं सहस्रसातमम् ।
इन्द्र ता रथिनीर् इषः ॥ १ ००९ ०८
वसोर् इन्द्रं वसुपतिं गीर्भिर् गृणन्त ऋग्मियम् ।
होम गन्तारम् ऊतये ॥ १ ००९ ०९
सुते-सुते न्योकसे बृहद् बृहत एद् अरिः ।

इन्द्राय शूषम् अर्चति ॥ १ ००९ १०

गायन्ति त्वा गायत्रिणो ऽर्चन्त्य् अर्कम् अर्किणः ।
ब्रह्माणस् त्वा शतक्रत उद् वंशम् इव येमिरे ॥ १ ०१० ०१
यत् सानोः सानुम् आरुहद् भूर्य् अस्पष्ट कर्त्वम् ।
तद् इन्द्रो अर्थं चेतति यूथेन वृष्णिर् एजति ॥ १ ०१० ०२
युक्ष्वा हि केशिना हरी वृषणा कक्ष्यप्रा ।
अथा न इन्द्र सोमपा गिराम् उपश्रुतिं चर ॥ १ ०१० ०३
एहि स्तोमाँ अभि स्वराभि गृणीह्य् आ रुव ।
ब्रह्म च नो वसो सचेन्द्र यज्ञं च वर्धय ॥ १ ०१० ०४
उक्थम् इन्द्राय शंस्यं वर्धनम् पुरुनिष्षिधे ।
शक्रो यथा सुतेषु णो रारणत् सख्येषु च ॥ १ ०१० ०५
तम् इत् सखित्व ईमहे तं राये तं सुवीर्ये ।
स शक्र उत नः शकद् इन्द्रो वसु दयमानः ॥ १ ०१० ०६
सुविवृतं सुनिरजम् इन्द्र त्वादातम् इद् यशः ।
गवाम् अप व्रजं वृधि कृणुष्व राधो अद्रिवः ॥ १ ०१० ०७
नहि त्वा रोदसी उभे ऋघायमाणम् इन्वतः ।
जेषः स्वर्वतीर् अपः सं गा अस्मभ्यं धूनुहि ॥ १ ०१० ०८
आश्रुत्कर्ण श्रुधी हवं नू चिद् दधिष्व मे गिरः ।
इन्द्र स्तोममम् इमम् मम कृष्वा युजश् चिद् अन्तरम् ॥ १ ०१० ०९
विद्मा हि त्वा वृषन्तमं वाजेषु हवनश्रुतम् ।
वृषन्तमस्य हूमह ऊतिं सहस्रसातमाम् ॥ १ ०१० १०
आ तू न इन्द्र कौशिक मन्दसानः सुतम् पिब ।
नव्यम् आयुः प्र सू तिर कृधी सहस्रसाम् ऋषिम् ॥ १ ०१० ११
परि त्वा गिर्वणो गिर इमा भवन्तु विश्वतः ।
वृद्धायुम् अनु वृद्धयो जुष्टा भवन्तु जुष्टयः ॥ १ ०१० १२

इन्द्रं विश्वा अवीवृधन् समुद्रव्यचसं गिरः ।
रथीतमं रथीनां वाजानां सत्पतिम् पतिम् ॥ १ ०११ ०१
सख्ये त इन्द्र वाजिनो मा भेम शवसस् पते ।
त्वाम् अभि प्र णोनुमो जेतारम् अपराजितम् ॥ १ ०११ ०२
पूर्वीर् इन्द्रस्य रातयो न वि दस्यन्त्य् ऊतयः ।
यदी वाजस्य गोमत स्तोतृभ्यो मंहते मघम् ॥ १ ०११ ०३
पुराम् भिन्दुर् युवा कविर् अमितौजा अजायत ।
इन्द्रो विश्वस्य कर्मणो धर्ता वज्री पुरुष्टुतः ॥ १ ०११ ०४
त्वं वलस्य गोमतो ऽपावर् अद्रिवो बिलम् ।
त्वां देवा अबिभ्युषस् तुज्यमानास आविषुः ॥ १ ०११ ०५
तवाहं शूर रातिभिः प्रत्य् आयं सिन्धुम् आवदन् ।
उपातिष्ठन्त गिर्वणो विदुष् टे तस्य कारवः ॥ १ ०११ ०६
मायाभिर् इन्द्र मायिनं त्वं शुष्णम् अवातिरः ।
विदुष् टे तस्य मेधिरास् तेषां श्रवांस्य् उत् तिर ॥ १ ०११ ०७
इन्द्रम् ईशानम् ओजसाभि स्तोमा अनूषत ।
सहस्रं यस्य रातय उत वा सन्ति भूयसीः ॥ १ ०११ ०८

अग्निं दूतं वृणीमहे होतारं विश्ववेदसम् ।
अस्य यज्ञस्य सुक्रतुम् ॥ १ ०१२ ०१
अग्निम्-अग्निं हवीमभिः सदा हवन्त विश्पतिम् ।
हव्यवाहम् पुरुप्रियम् ॥ १ ०१२ ०२
अग्ने देवाꣳ इहा वह जज्ञानो वृक्तबर्हिषे ।
असि होता न ईड्यः ॥ १ ०१२ ०३
ताꣳ उशतो वि बोधय यद् अग्ने यासि दूत्यम् ।
देवैर् आ सत्सि बर्हिषि ॥ १ ०१२ ०४
घृताहवन दीदिवः प्रति ष्म रिषतो दह ।

अग्ने त्वं रक्षस्विनः ॥ १ ०१२ ०५
अग्निनाग्निः सम् इध्यते कविर् गृहपतिर् युवा ।
हव्यवाड् जुह्वास्यः ॥ १ ०१२ ०६
कविम् अग्निम् उप स्तुहि सत्यधर्माणम् अध्वरे ।
देवम् अमीवचातनम् ॥ १ ०१२ ०७
यस् त्वाम् अग्ने हविष्पतिर् दूतं देव सपर्यति ।
तस्य स्म प्राविता भव ॥ १ ०१२ ०८
यो अग्निं देववीतये हविष्माँ आविवासति ।
तस्मै पावक मृळय ॥ १ ०१२ ०९
स नः पावक दीदिवो ऽग्ने देवाँ इहा वह ।
उप यज्ञं हविश् च नः ॥ १ ०१२ १०
स न स्तवान आ भर गायत्रेण नवीयसा ।
रयिं वीरवतीम् इषम् ॥ १ ०१२ ११
अग्ने शुक्रेण शोचिषा विश्वाभिर् देवहूतिभिः ।
इमं स्तोमं जुषस्व नः ॥ १ ०१२ १२

सुसमिद्धो न आ वह देवाँ अग्ने हविष्मते ।
होतः पावक यक्षि च ॥ १ ०१३ ०१
मधुमन्तं तनूनपाद् यज्ञं देवेषु नः कवे ।
अद्या कृणुहि वीतये ॥ १ ०१३ ०२
नराशंसम् इह प्रियम् अस्मिन् यज्ञ उप ह्वये ।
मधुजिह्वं हविष्कृतम् ॥ १ ०१३ ०३
अग्ने सुखतमे रथे देवाँ ईळित आ वह ।
असि होता मनुर्हितः ॥ १ ०१३ ०४
स्तृणीत बर्हिर् आनुषग् घृतपृष्ठम् मनीषिणः ।
यत्रामृतस्य चक्षणम् ॥ १ ०१३ ०५
वि श्रयन्ताम् ऋतावृधो द्वारो देवीर् असश्चतः ।

अद्या नूनं च यष्टवे ॥ १ ०१३ ०६
नक्तोषासा सुपेशसास्मिन् यज्ञ उप ह्वये ।
इदं नो बर्हिर् आसदे ॥ १ ०१३ ०७
ता सुजिह्वा उप ह्वये होतारा दैव्या कवी ।
यज्ञं नो यक्षताम् इमम् ॥ १ ०१३ ०८
इळा सरस्वती मही तिस्रो देवीर् मयोभुवः ।
बर्हिः सीदन्त्व् अस्रिधः ॥ १ ०१३ ०९
इह त्वष्टारम् अग्रियं विश्वरूपम् उप ह्वये ।
अस्माकम् अस्तु केवलः ॥ १ ०१३ १०
अव सृजा वनस्पते देव देवेभ्यो हविः ।
प्र दातुर् अस्तु चेतनम् ॥ १ ०१३ ११
स्वाहा यज्ञं कृणोतनेन्द्राय यज्वनो गृहे ।
तत्र देवाः उप ह्वये ॥ १ ०१३ १२

ऐभिर् अग्ने दुवो गिरो विश्वेभिः सोमपीतये ।
देवेभिर् याहि यक्षि च ॥ १ ०१४ ०१
आ त्वा कण्वा अहूषत गृणन्ति विप्र ते धियः ।
देवेभिर् अग्न आ गहि ॥ १ ०१४ ०२
इन्द्रवायू बृहस्पतिम् मित्राग्निम् पूषणम् भगम् ।
आदित्यान् मारुतं गणम् ॥ १ ०१४ ०३
प्र वो भ्रियन्त इन्दवो मत्सरा मादयिष्णवः ।
द्रप्सा मध्वश् चमूषदः ॥ १ ०१४ ०४
ईळते त्वाम् अवस्यवः कण्वासो वृक्तबर्हिषः ।
हविष्मन्तो अरंकृतः ॥ १ ०१४ ०५
घृतपृष्ठा मनोयुजो ये त्वा वहन्ति वह्नयः ।
आ देवान् सोमपीतये ॥ १ ०१४ ०६
तान् यजत्राः ऋतावृधो ऽग्ने पत्नीवतस् कृधि ।

मध्वः॑ सुजिह्व पायय ॥ १ ०१४ ०७
ये यज॑त्रा य ईड्या॑स् ते ते॑ पिबन्तु जि॒ह्वया॑ ।
मधो॑र् अग्ने वषट्कृति ॥ १ ०१४ ०८
आकी॑ं सू॒र्यस्य॑ रोच॒नाद् विश्वा॑न् दे॒वाँ उ॑ष॒र्बुधः॑ ।
विप्रो॒ होते॒ह व॑क्षति ॥ १ ०१४ ०९
विश्वे॑भिः सो॒म्यम् मध्व् अग्न॒ इन्द्रे॑ण वा॒युना॑ ।
पिबा॑ मि॒त्रस्य॒ धाम॑भिः ॥ १ ०१४ १०
त्वं होता॒ मनु॑र्हितो ऽग्ने य॒ज्ञेषु॑ सीदसि ।
सेमं नो॑ अध्व॒रं य॑ज ॥ १ ०१४ ११
यु॒क्ष्वा ह्य॑ अरु॒षी॒ रथे॑ ह॒रितो॑ देव रो॒हितः॑ ।
ताभि॑र् दे॒वाँ इ॒हा व॑ह ॥ १ ०१४ १२

इन्द्र॒ सोम॒म् पिब॑ ऋ॒तुना त्वा॑ विश॒न्त्व् इन्द॑वः ।
म॒त्स॒रास॒स् तदो॑कसः ॥ १ ०१५ ०१
मरु॑तः पिब॒त ऋ॒तुना॑ पो॒त्राद् य॒ज्ञम् पु॑नीतन ।
यू॒यं हि ष्ठा सु॑दानवः ॥ १ ०१५ ०२
अ॒भि य॒ज्ञं गृ॑णीहि नो ग्नावो॒ नेष्टः॑ पिब॑ ऋ॒तुना॑ ।
त्वं हि र॑त्न॒धा असि॑ ॥ १ ०१५ ०३
अग्ने॑ दे॒वाँ इ॒हा व॑ह सा॒दया॒ योनि॑षु त्रि॒षु ।
परि॑ भूष पिब॑ ऋ॒तुना॑ ॥ १ ०१५ ०४
ब्राह्म॑णाद् इन्द्र राधसः पिबा॒ सोम॑म् ऋ॒तूँर् अनु॑ ।
तवेद् धि स॒ख्यम् अस्तृ॑तम् ॥ १ ०१५ ०५
यु॒वं दक्षं॑ धृतव्रत मित्रा॑वरुण दू॒ळभ॑म् ।
ऋ॒तुना॑ य॒ज्ञम् आ॑शाथे ॥ १ ०१५ ०६
द्र॒वि॒णो॒दा द्र॑वि॒ण॒सो ग्राव॑हस्तासो अध्व॒रे ।
य॒ज्ञेषु॑ दे॒वम् ई॑ळते ॥ १ ०१५ ०७
द्र॒वि॒णो॒दा द॑दातु नो॒ वसू॑नि यानि॑ शृण्वि॒रे ।

देवेषु ता वनामहे ॥ १ ०१५ ०८
द्रविणोदाः पिपीषति जुहोत प्र च तिष्ठत ।
नेष्ट्राद् ऋतुभिर् इष्यत ॥ १ ०१५ ०९
यत् त्वा तुरीयम् ऋतुभिर् द्रविणोदो यजामहे ।
अध स्मा नो ददिर् भव ॥ १ ०१५ १०
अश्विना पिबतम् मधु दीद्यग्नी शुचिव्रता ।
ऋतुना यज्ञवाहसा ॥ १ ०१५ ११
गार्हपत्येन सन्त्य ऋतुना यज्ञनीर् असि ।
देवान् देवयते यज ॥ १ ०१५ १२

आ त्वा वहन्तु हरयो वृषणं सोमपीतये ।
इन्द्र त्वा सूरचक्षसः ॥ १ ०१६ ०१
इमा धाना घृतस्नुवो हरी इहोप वक्षतः ।
इन्द्रं सुखतमे रथे ॥ १ ०१६ ०२
इन्द्रम् प्रातर् हवामह इन्द्रम् प्रयत्य् अध्वरे ।
इन्द्रं सोमस्य पीतये ॥ १ ०१६ ०३
उप नः सुतम् आ गहि हरिभिर् इन्द्र केशिभिः ।
सुते हि त्वा हवामहे ॥ १ ०१६ ०४
सेमं न स्तोमम् आ गह्य उपेदं सवनं सुतम् ।
गौरो न तृषितः पिब ॥ १ ०१६ ०५
इमे सोमास इन्दवः सुतासो अधि बर्हिषि ।
ताꣳ इन्द्र सहसे पिब ॥ १ ०१६ ०६
अयं ते स्तोमो अग्रियो हृदिस्पृग् अस्तु शंतमः ।
अथा सोमं सुतम् पिब ॥ १ ०१६ ०७
विश्वम् इत् सवनं सुतम् इन्द्रो मदाय गच्छति ।
वृत्रहा सोमपीतये ॥ १ ०१६ ०८
सेमं नः काममम् आ पृण गोभिर् अश्वैः शतक्रतो ।

स्तवाम त्वा स्वाध्यः ॥ १ ०१६ ०९

इन्द्रावरुणयोर् अहं सम्राजोर् अव आ वृणे ।
ता नो मृळात ईदृशे ॥ १ ०१७ ०१
गन्तारा हि स्थो ऽवसे हवं विप्रस्य मावतः ।
धर्तारा चर्षणीनाम् ॥ १ ०१७ ०२
अनुकामं तर्पयेथाम् इन्द्रावरुण राय आ ।
ता वां नेदिष्ठम् ईमहे ॥ १ ०१७ ०३
युवाकु हि शचीनां युवाकु सुमतीनाम् ।
भूयाम वाजदाव्नाम् ॥ १ ०१७ ०४
इन्द्रः सहस्रदाव्नां वरुणः शंस्यानाम् ।
क्रतुर् भवत्य् उक्थ्यः ॥ १ ०१७ ०५
तयोर् इद् अवसा वयं सनेम नि च धीमहि ।
स्याद् उत प्ररेचनम् ॥ १ ०१७ ०६
इन्द्रावरुण वाम् अहं हुवे चित्राय राधसे ।
अस्मान् सु जिग्युषस् कृतम् ॥ १ ०१७ ०७
इन्द्रावरुण नू नु वां सिषासन्तीषु धीष्व् आ ।
अस्मभ्यं शर्म यच्छतम् ॥ १ ०१७ ०८
प्र वाम् अश्नोतु सुष्टुतिर् इन्द्रावरुण यां हुवे ।
याम् ऋधाथे सधस्तुतिम् ॥ १ ०१७ ०९

सोमानं स्वरणं कृणुहि ब्रह्मणस् पते ।
कक्षीवन्तं य औशिजः ॥ १ ०१८ ०१
यो रेवान् यो अमीवहा वसुवित् पुष्टिवर्धनः ।
स नः सिषक्तु यस् तुरः ॥ १ ०१८ ०२
मा नः शंसो अररुषो धूर्तिः प्रणङ् मर्त्यस्य ।

रक्षा॑ णो ब्रह्मणस् पते ॥ १ ०१८ ०३
स घा॑ वी॒रो न रि॑ष्यति॒ यम् इन्द्रो॒ ब्रह्म॑ण॒स् पतिः॑ ।
सोमो॑ हि॒नोति॒ मर्त्य॑म् ॥ १ ०१८ ०४
त्वं तम् ब्रह्मणस् पते सोम॒ इन्द्र॑श् च॒ मर्त्य॑म् ।
दक्षि॑णा पात्व् अंह॑सः ॥ १ ०१८ ०५
सद॑स॒स् पति॒म् अद्भु॑तम् प्रि॒यम् इन्द्र॑स्य॒ काम्य॑म् ।
स॒निम् मे॒धाम् अ॑यासिषम् ॥ १ ०१८ ०६
यस्माद् ऋ॒ते न सिध्य॑ति य॒ज्ञो वि॑प॒श्चित॑श् च॒न ।
स धी॒नां योग॑म् इन्वति ॥ १ ०१८ ०७
आद् ऋ॑ध्नोति ह॒विष्कृ॑ति॒म् प्राञ्चं॑ कृणोत्य् अध्व॒रम् ।
होत्रा॑ दे॒वेषु॑ गच्छति ॥ १ ०१८ ०८
नरा॒शंस॑ सु॒धृष्ट॑मम् अपश्यं स॒प्रथ॑स्तमम् ।
दि॒वो न सद्म॑मखसम् ॥ १ ०१८ ०९

प्रति॒ त्यं चारु॑म् अध्व॒रं गो॑पी॒थाय॒ प्र हू॑यसे ।
म॒रुद्भि॑र् अग्न॒ आ ग॑हि ॥ १ ०१९ ०१
न॒हि दे॒वो न मर्त्यो॑ म॒हस् त॑व क्र॒तुम् प॒रः ।
म॒रुद्भि॑र् अग्न॒ आ ग॑हि ॥ १ ०१९ ०२
ये म॒हो रज॑सो वि॒दुर् विश्वे॑ दे॒वासो॑ अ॒द्रुहः॑ ।
म॒रुद्भि॑र् अग्न॒ आ ग॑हि ॥ १ ०१९ ०३
य उ॒ग्रा अ॒र्कम् आ॒नृचु॒र् अना॑धृष्टास॒ ओज॑सा ।
म॒रुद्भि॑र् अग्न॒ आ ग॑हि ॥ १ ०१९ ०४
ये शु॒भ्रा घो॒रव॑र्पसः सुक्षत्रासो॑ रि॒शाद॑सः ।
म॒रुद्भि॑र् अग्न॒ आ ग॑हि ॥ १ ०१९ ०५
ये नाक॒स्याधि॑ रोच॒ने दि॒वि दे॒वास॒ आस॑ते ।
म॒रुद्भि॑र् अग्न॒ आ ग॑हि ॥ १ ०१९ ०६
य ईङ्ख॑यन्ति॒ पर्व॑तान् ति॒रः स॑मु॒द्रम् अ॑र्ण॒वम् ।

मरुद्भिर् अग्न आ गहि ॥ १ ०१९ ०७
आ ये तन्वन्ति रश्मिभिस् तिरः समुद्रम् ओजसा ।
मरुद्भिर् अग्न आ गहि ॥ १ ०१९ ०८
अभि त्वा पूर्वपीतये सृजामि सोम्यम् मधु ।
मरुद्भिर् अग्न आ गहि ॥ १ ०१९ ०९

अयं देवाय जन्मने स्तोमो विप्रेभिर् आसया ।
अकारि रत्नधातमः ॥ १ ०२० ०१
य इन्द्राय वचोयुजा ततक्षुर् मनसा हरी ।
शमीभिर् यज्ञम् आशत ॥ १ ०२० ०२
तक्षन् नासत्याभ्याम् परिज्मानं सुखं रथम् ।
तक्षन् धेनुं सबर्दुघाम् ॥ १ ०२० ०३
युवाना पितरा पुनः सत्यमन्त्रा ऋजूयवः ।
ऋभवो विष्ट्य् अक्रत ॥ १ ०२० ०४
सं वो मदासो अग्मतेन्द्रेण च मरुत्वता ।
आदित्येभिश् च राजभिः ॥ १ ०२० ०५
उत त्यं चमसं नवं त्वष्टुर् देवस्य निष्कृतम् ।
अकर्त चतुरः पुनः ॥ १ ०२० ०६
ते नो रत्नानि धत्तन त्रिर् आ साप्तानि सुन्वते ।
एकम्-एकं सुशस्तिभिः ॥ १ ०२० ०७
अधारयन्त वह्नयो ऽभजन्त सुकृत्यया ।
भागं देवेषु यज्ञियम् ॥ १ ०२० ०८

इहेन्द्राग्नी उप ह्वये तयोर् इत् स्तोमम् उश्मसि ।
ता सोमं सोमपातमा ॥ १ ०२१ ०१
ता यज्ञेषु प्र शंसतेन्द्राग्नी शुम्भता नरः ।

ता गायत्रेषु गायत ॥ १ ०२१ ०२
ता मित्रस्य प्रशस्तय इन्द्राग्नी ता हवामहे ।
सोमपा सोमपीतये ॥ १ ०२१ ०३
उग्रा सन्ता हवामहु उपेदं सवनं सुतम् ।
इन्द्राग्नी एह गच्छताम् ॥ १ ०२१ ०४
ता महान्ता सदस्पती इन्द्राग्नी रक्ष उब्जतम् ।
अप्रजाः सन्त्व् अत्रिणः ॥ १ ०२१ ०५
तेन सत्येन जागृतम् अधि प्रचेतुने पदे ।
इन्द्राग्नी शर्म यच्छतम् ॥ १ ०२१ ०६

प्रातर्युजा वि बोधयाश्विनाव् एह गच्छताम् ।
अस्य सोमस्य पीतये ॥ १ ०२२ ०१
या सुरथा रथीतमोभा देवा दिविस्पृशा ।
अश्विना ता हवामहे ॥ १ ०२२ ०२
या वां कशा मधुमत्य् अश्विना सूनृतावती ।
तया यज्ञम् मिमिक्षतम् ॥ १ ०२२ ०३
नहि वाम् अस्ति दूरके यत्रा रथेन गच्छथः ।
अश्विना सोमिनो गृहम् ॥ १ ०२२ ०४
हिरण्यपाणिम् ऊतये सवितारम् उप ह्वये ।
स चेत्ता देवता पदम् ॥ १ ०२२ ०५
अपां नपातम् अवसे सवितारम् उप स्तुहि ।
तस्य व्रतान्य् उश्मसि ॥ १ ०२२ ०६
विभक्तारं हवामहे वसोश् चित्रस्य राधसः ।
सवितारं नृचक्षसम् ॥ १ ०२२ ०७
सखाय आ नि षीदत सविता स्तोम्यो नु नः ।
दाता राधांसि शुम्भति ॥ १ ०२२ ०८
अग्ने पत्नीर् इहा वह देवानाम् उशतीर् उप ।

त्वष्टा॑रं सोम॒पीतये ॥ १ ०२२ ०९
आ ग्ना अ॑ग्न इ॒हाव॑से होत्रा॑ यविष्ठ भार॒तीम् ।
वरू॒त्रीं धि॒षणा॑ वह ॥ १ ०२२ १०
अ॒भि नो॑ दे॒वीर् अव॑सा म॒हः शर्म॑णा नृ॒पत्नीः॑ ।
अच्छि॑न्नपत्राः सचन्ताम् ॥ १ ०२२ ११
इ॒हेन्द्रा॑णीम् उप॑ ह्वये वरुणा॒नीं स्व॒स्तये॑ ।
अ॒ग्नायी॑ं सोम॒पीतये ॥ १ ०२२ १२
म॒ही द्यौः पृ॑थि॒वी च॑ न इ॒मं य॒ज्ञम् मि॑मिक्षताम् ।
पिपृ॑तां नो भरी॒मभिः ॥ १ ०२२ १३
तयो॒र् इद् घृ॒तव॒त् पयो॒ विप्रा॑ रिहन्ति धी॒तिभिः॑ ।
ग॒न्ध॒र्वस्य॑ ध्रु॒वे प॒दे ॥ १ ०२२ १४
स्यो॒ना पृ॑थिवि भवानृक्ष॒रा नि॒वेश॑नी ।
यच्छा॑ नः॒ शर्म॑ स॒प्रथः॑ ॥ १ ०२२ १५
अतो॑ दे॒वा अ॑वन्तु नो॒ यतो॒ विष्णु॑र् विचक्र॒मे ।
पृ॒थि॒व्याः स॒प्त धाम॑भिः ॥ १ ०२२ १६
इ॒दं विष्णु॒र् वि च॑क्रमे त्रे॒धा नि द॑धे प॒दम् ।
समू॑ळ्हम् अस्य पांसु॒रे ॥ १ ०२२ १७
त्रीणि॑ प॒दा वि च॑क्रमे॒ विष्णु॒र् गोपा॑ अदा॒भ्यः ।
अतो॒ धर्मा॑णि धारय॒न् ॥ १ ०२२ १८
विष्णोः॒ कर्मा॑णि पश्यत॒ यतो॑ व्र॒तानि॑ पस्प॒शे ।
इन्द्र॑स्य॒ युज्यः॒ सखा॑ ॥ १ ०२२ १९
तद् विष्णोः॑ पर॒मम् प॒दं सदा॑ पश्यन्ति सू॒रयः॑ ।
दि॒वीव॒ चक्षु॒र् आत॑तम् ॥ १ ०२२ २०
तद् विप्रा॑सो विप॒न्यवो॑ जागृ॒वांस॒ः सम् इ॑न्धते ।
विष्णो॒र् यत् प॒र॒मम् प॒दम् ॥ १ ०२२ २१

ती॒व्राः सोमा॑स॒ आ ग॑ह्य॒ आ॒शीर्व॑न्तः सु॒ता इ॒मे ।

वायो तान् प्रस्थितान् पिब ॥ १ ०२३ ०१
उभा देवा दिविस्पृशेन्द्रवायू हवामहे ।
अस्य सोमस्य पीतये ॥ १ ०२३ ०२
इन्द्रवायू मनोजुवा विप्रा हवन्त ऊतये ।
सहस्राक्षा धियस् पती ॥ १ ०२३ ०३
मित्रं वयं हवामहे वरुणं सोमपीतये ।
जज्ञाना पुतदक्षसा ॥ १ ०२३ ०४
ऋतेन याव् ऋतावृधाव् ऋतस्य ज्योतिषस् पती ।
ता मित्रावरुणा हुवे ॥ १ ०२३ ०५
वरुणः प्राविता भुवन् मित्रो विश्वाभिर् ऊतिभिः ।
करतां नः सुराधसः ॥ १ ०२३ ०६
मरुत्वन्तं हवामह इन्द्रम् आ सोमपीतये ।
सजूर् गणेन तृम्पतु ॥ १ ०२३ ०७
इन्द्रज्येष्ठा मरुद्गणा देवासः पूषरातयः ।
विश्वे मम श्रुता हवम् ॥ १ ०२३ ०८
हत वृत्रं सुदानव इन्द्रेण सहसा युजा ।
मा नो दुःशंस ईशत ॥ १ ०२३ ०९
विश्वान् देवान् हवामहे मरुतः सोमपीतये ।
उग्रा हि पृश्निमातरः ॥ १ ०२३ १०
जयताम् इव तन्यतुर् मरुताम् एति धृष्णुया ।
यच् छुभं याथना नरः ॥ १ ०२३ ११
हस्काराद् विद्युतस् पर्य् अतो जाता अवन्तु नः ।
मरुतो मृळयन्तु नः ॥ १ ०२३ १२
आ पूषञ् चित्रबर्हिषम् आघृणे धरुणं दिवः ।
आजा नष्टं यथा पशुम् ॥ १ ०२३ १३
पूषा राजानम् आघृणिर् अपगूळ्हं गुहा हितम् ।
अविन्दच् चित्रबर्हिषम् ॥ १ ०२३ १४
उतो स मह्यम् इन्दुभिः षड् युक्ताꣳ अनुसेषिधत् ।

गोभिर् यवं न चर्कृषत् ॥ १ ०२३ १५
अम्बयो यन्त्य् अध्वभिर् जामयो अध्वरीयताम् ।
पृञ्चतीर् मधुना पयः ॥ १ ०२३ १६
अमूर् या उप सूर्ये याभिर् वा सूर्यः सह ।
ता नो हिन्वन्त्व् अध्वरम् ॥ १ ०२३ १७
अपो देवीर् उप ह्वये यत्र गावः पिबन्ति नः ।
सिन्धुभ्यः कर्त्वं हविः ॥ १ ०२३ १८
अप्स्व् अ १ न्तर् अमृतम् अप्सु भेषजम् अपाम् उत प्रशस्तये ।
देवा भवत वाजिनः ॥ १ ०२३ १९
अप्सु मे सोमो अब्रवीद् अन्तर् विश्वानि भेषजा ।
अग्निं च विश्वशम्भुवम् आपश् च विश्वभेषजीः ॥ १ ०२३ २०
आपः पृणीत भेषजं वरूथं तन्वे ३ मम ।
ज्योक् च सूर्यं दृशे ॥ १ ०२३ २१
इदम् आपः प्र वहत यत् किं च दुरितम् मयि ।
यद् वाहम् अभिदुद्रोह यद् वा शेप उतानृतम् ॥ १ ०२३ २२
आपो अद्यान्व् अचारिषं रसेन सम् अगस्महि ।
पयस्वान् अग्न आ गहि तम् मा सं सृज वर्चसा ॥ १ ०२३ २३
सम् माग्ने वर्चसा सृज सम् प्रजया सम् आयुषा ।
विद्युर् मे अस्य देवा इन्द्रो विद्यात् सह ऋषिभिः ॥ १ ०२३ २४

कस्य नूनं कतमस्यामृतानाम् मनामहे चारु देवस्य नाम ।
को नो मह्या अदितये पुनर् दात् पितरं च दृशेयम् मातरं च ॥ १ ०२४ ०१
अग्नेर् वयम् प्रथमस्यामृतानाम् मनामहे चारु देवस्य नाम ।
स नो मह्या अदितये पुनर् दात् पितरं च दृशेयम् मातरं च ॥ १ ०२४ ०२
अभि त्वा देव सवितर् ईशानं वार्याणाम् ।
सदावन् भागम् ईमहे ॥ १ ०२४ ०३
यश् चिद् धि त इत्था भगः शशमानः पुरा निदः ।

अद्वेषो हस्तयोर् दधे ॥ १ ०२४ ०४
भगभक्तस्य ते वयम् उद् अशेम तवावसा ।
मूर्धानं राय आरभे ॥ १ ०२४ ०५
नहि ते क्षत्रं न सहो न मन्युं वयश् चनामी पतयन्त आपुः ।
नेमा आपो अनिमिषं चरन्तीर् न ये वातस्य प्रमिनन्त्य् अभ्वम् ॥ १ ०२४ ०६
अबुध्ने राजा वरुणो वनस्योर्ध्वं स्तूपं ददते पूतदक्षः ।
नीचीना स्थुर् उपरि बुध्न एषाम् अस्मे अन्तर् निहिताः केतवः स्युः ॥ १ ०२४ ०७
उरुं हि राजा वरुणश् चकार सूर्याय पन्थाम् अन्वेतवा उ ।
अपदे पादा प्रतिधातवे ऽकर् उतापवक्ता हृदयाविधश् चित् ॥ १ ०२४ ०८
शतं ते राजन् भिषजः सहस्रम् उर्वी गभीरा सुमतिष् टे अस्तु ।
बाधस्व दूरे निर्ऋतिम् पराचैः कृतं चिद् एनः प्र मुमुग्ध्य् अस्मत् ॥ १ ०२४ ०९
अमी य ऋक्षा निहितास उच्चा नक्तं ददृश्रे कुह चिद् दिवेयुः ।
अदब्धानि वरुणस्य व्रतानि विचाकशच् चन्द्रमा नक्तम् एति ॥ १ ०२४ १०
तत् त्वा यामि ब्रह्मणा वन्दमानस् तद् आ शास्ते यजमानो हविर्भिः ।
अहेळमानो वरुणेह बोध्य् उरुशंस मा न आयुः प्र मोषीः ॥ १ ०२४ ११
तद् इन् नक्तं तद् दिवा मह्यम् आहुस् तद् अयं केतो हृद आ वि चष्टे ।
शुनःशेपो यम् अह्वद् गृभीतः सो अस्मान् राजा वरुणो मुमोक्तु ॥ १ ०२४ १२
शुनःशेपो ह्य् अह्वद् गृभीतस् त्रिष्व् आदित्यं द्रुपदेषु बद्धः ।
अवैनं राजा वरुणः ससृज्याद् विद्वाँ अदब्धो वि मुमोक्तु पाशान् ॥ १ ०२४ १३
अव ते हेळो वरुण नमोभिर् अव यज्ञेभिर् ईमहे हविर्भिः ।
क्षयन्न् अस्मभ्यम् असुर प्रचेता राजन्न् एनांसि शिश्रथः कृतानि ॥ १ ०२४ १४
उद् उत्तमं वरुण पाशम् अस्मद् अवाधमं वि मध्यमं श्रथाय ।
अथा वयम् आदित्य व्रते तवानागसो अदितये स्याम ॥ १ ०२४ १५

यच् चिद् धि ते विशो यथा प्र देव वरुण व्रतम् ।
मिनीमसि द्यविद्यवि ॥ १ ०२५ ०१
मा नो वधाय हत्नवे जिहीळानस्य रीरधः ।

मा हृणानस्य मन्यवे ॥ १ ०२५ ०२
वि मृळीकाय ते मनो रथीर् अश्वं न संदितम् ।
गीर्भिर् वरुण सीमहि ॥ १ ०२५ ०३
परा हि मे विमन्यवः पतन्ति वस्यऽइष्टये ।
वयो न वसतीर् उप ॥ १ ०२५ ०४
कदा क्षत्रश्रियं नरम् आ वरुणं करामहे ।
मृळीकायोरुचक्षसम् ॥ १ ०२५ ०५
तद् इत् समानम् आशाते वेनन्ता न प्र युच्छतः ।
धृतव्रताय दाशुषे ॥ १ ०२५ ०६
वेदा यो वीनाम् पदम् अन्तरिक्षेण पतताम् ।
वेद नावः समुद्रियः ॥ १ ०२५ ०७
वेद मासो धृतव्रतो द्वादशप्रजावतः ।
वेदा य उपजायते ॥ १ ०२५ ०८
वेद वातस्य वर्तनिम् उरोर् ऋष्वस्य बृहतः ।
वेदा ये अध्यासते ॥ १ ०२५ ०९
नि षसाद धृतव्रतो वरुणः पस्त्या३ स्व् आ ।
साम्राज्याय सुक्रतुः ॥ १ ०२५ १०
अतो विश्वान्य् अद्भुता चिकित्वाँ अभि पश्यति ।
कृतानि या च कर्त्वा ॥ १ ०२५ ११
स नो विश्वाहा सुक्रतुर् आदित्यः सुपथा करत् ।
प्र ण आयूंषि तारिषत् ॥ १ ०२५ १२
बिभ्रद् द्रापिं हिरण्ययं वरुणो वस्त निर्णिजम् ।
परि स्पशो नि षेदिरे ॥ १ ०२५ १३
न यं दिप्सन्ति दिप्सवो न द्रुह्वाणो जनानाम् ।
न देवम् अभिमातयः ॥ १ ०२५ १४
उत यो मानुषेष्व् आ यशश् चक्रे असाम्य् आ ।
अस्माकम् उदरेष्व् आ ॥ १ ०२५ १५
परा मे यन्ति धीतयो गावो न गव्यूतीर् अनु ।

इच्छन्तीर् उरुचक्षसम् ॥ १ ०२५ १६
सं नु वोचावहै पुनर् यतो मे मध्व् आभृतम् ।
होतेव क्षदसे प्रियम् ॥ १ ०२५ १७
दर्शं नु विश्वदर्शतं दर्शं रथम् अधि क्षमि ।
एता जुषत मे गिरः ॥ १ ०२५ १८
इमम् मे वरुण श्रुधी हवम् अद्या च मृळय ।
त्वाम् अवस्युर् आ चके ॥ १ ०२५ १९
त्वं विश्वस्य मेधिर दिवश् च ग्मश् च राजसि ।
स यामनि प्रति श्रुधि ॥ १ ०२५ २०
उद् उत्तमम् मुमुग्धि नो वि पाशम् मध्यमं चृत ।
अवाधमानि जीवसे ॥ १ ०२५ २१

वसिष्वा हि मियेध्य वस्त्राण्य् ऊर्जाम् पते ।
सेमं नो अध्वरं यज ॥ १ ०२६ ०१
नि नो होता वरेण्यः सदा यविष्ठ मन्मभिः ।
अग्ने दिवित्मता वचः ॥ १ ०२६ ०२
आ हि ष्मा सुनवे पितापिर् यजत्य् आपये ।
सखा सख्ये वरेण्यः ॥ १ ०२६ ०३
आ नो बर्ही रिशादसो वरुणो मित्रो अर्यमा ।
सीदन्तु मनुषो यथा ॥ १ ०२६ ०४
पूर्व्य होतर् अस्य नो मन्दस्व सख्यस्य च ।
इमा उ षु श्रुधी गिरः ॥ १ ०२६ ०५
यच् चिद् धि शश्वता तना देवं-देवं यजामहे ।
त्वे इद् धूयते हविः ॥ १ ०२६ ०६
प्रियो नो अस्तु विश्पतिर् होता मन्द्रो वरेण्यः ।
प्रियाः स्वग्नयो वयम् ॥ १ ०२६ ०७
स्वग्नयो हि वार्यं देवासो दधिरे च नः ।

स्वग्नयो मनामहे ॥ १ ०२६ ०८
अथा न उभयेषाम् अमृत मर्त्यानाम् ।
मिथः सन्तु प्रशस्तयः ॥ १ ०२६ ०९
विश्वेभिर् अग्ने अग्निभिर् इमं यज्ञम् इदं वचः ।
चनो धाः सहसो यहो ॥ १ ०२६ १०

अश्वं न त्वा वारवन्तं वन्दध्या अग्निं नमोभिः ।
सम्राजन्तम् अध्वराणाम् ॥ १ ०२७ ०१
स घा नः सूनुः शवसा पृथुप्रगामा सुशेवः ।
मीढ्वाँ अस्माकम् बभूयात् ॥ १ ०२७ ०२
स नो दूराच् चासाच् च नि मर्त्याद् अघायोः ।
पाहि सदम् इद् विश्वायुः ॥ १ ०२७ ०३
इमम् ऊ षु त्वम् अस्माकं सनिं गायत्रं नव्यांसम् ।
अग्ने देवेषु प्र वोचः ॥ १ ०२७ ०४
आ नो भज परमेष्व् आ वाजेषु मध्यमेषु ।
शिक्षा वस्वो अन्तमस्य ॥ १ ०२७ ०५
विभक्तासि चित्रभानो सिन्धोर् ऊर्मा उपाक आ ।
सद्यो दाशुषे क्षरसि ॥ १ ०२७ ०६
यम् अग्ने पृत्सु मर्त्यम् अवा वाजेषु यं जुनाः ।
स यन्ता शश्वतीर् इषः ॥ १ ०२७ ०७
नकिर् अस्य सहन्त्य पर्येता कयस्य चित् ।
वाजो अस्ति श्रवाय्यः ॥ १ ०२७ ०८
स वाजं विश्वचर्षणिर् अर्वद्भिर् अस्तु तरुता ।
विप्रेभिर् अस्तु सनिता ॥ १ ०२७ ०९
जराबोध तद् विविड्ढि विशे-विशे यज्ञियाय ।
स्तोमं रुद्राय दृशीकम् ॥ १ ०२७ १०
स नो महाँ अनिमानो धूमकेतुः पुरुश्चन्द्रः ।

धिये वाजाय हिन्वतु ॥ १ ०२७ ११
स रेवाꣳ इव विश्पतिर् दैव्यः केतुः शृणोतु नः ।
उक्थैर् अग्निर् बृहद्भानुः ॥ १ ०२७ १२
नमो महद्भ्यो नमो अर्भकेभ्यो नमो युवभ्यो नम आशिनेभ्यः ।
यजाम देवान् यदि शक्नवाम मा ज्यायसः शंसम् आ वृक्षि देवाः ॥ १ ०२७ १३

यत्र ग्रावा पृथुबुध्न ऊर्ध्वो भवति सोतवे ।
उलूखलसुतानाम् अवेद् व् इन्द्र जल्गुलः ॥ १ ०२८ ०१
यत्र द्वाव् इव जघनाधिषवण्या कृता ।
उलूखलसुतानाम् अवेद् व् इन्द्र जल्गुलः ॥ १ ०२८ ०२
यत्र नार्य् अपच्यवम् उपच्यवं च शिक्षते ।
उलूखलसुतानाम् अवेद् व् इन्द्र जल्गुलः ॥ १ ०२८ ०३
यत्र मन्था विबध्नते रश्मीन् यमितवा इव ।
उलूखलसुतानाम् अवेद् व् इन्द्र जल्गुलः ॥ १ ०२८ ०४
यच् चिद् धि त्वं गृहे-गृह उलूखलक युज्यसे ।
इह द्युमत्तमं वद जयतां इव दुन्दुभिः ॥ १ ०२८ ०५
उत स्म ते वनस्पते वातो वि वात्य् अग्रम् इत् ।
अथो इन्द्राय पातवे सुनु सोमम् उलूखल ॥ १ ०२८ ०६
आयजी वाजसातमा ता ह्य उ ।
हरी इवान्धांसि बप्सता ॥ १ ०२८ ०७
ता नो अद्य वनस्पती ऋष्वाव् ऋष्वेभिः सोतृभिः ।
इन्द्राय मधुमत् सुतम् ॥ १ ०२८ ०८
उच् छिष्टं चम्वोर् भर सोमम् पवित्र आ सृज ।
नि धेहि गोर् अधि त्वचि ॥ १ ०२८ ०९

यच् चिद् धि सत्य सोमपा अनाशस्ता इव स्मसि ।
आ तू न इन्द्र शंसय गोष्व् अश्वेषु शुभ्रिषु सहस्रेषु तुवीमघ ॥ १ ०२९ ०१
शिप्रिन् वाजानाम् पते शचीवस् तव दंसना ।
आ तू न इन्द्र शंसय गोष्व् अश्वेषु शुभ्रिषु सहस्रेषु तुवीमघ ॥ १ ०२९ ०२
नि ष्वापया मिथूदृशा सस्ताम् अबुध्यमाने ।
आ तू न इन्द्र शंसय गोष्व् अश्वेषु शुभ्रिषु सहस्रेषु तुवीमघ ॥ १ ०२९ ०३
ससन्तु त्या अरातयो बोधन्तु शूर रातयः ।
आ तू न इन्द्र शंसय गोष्व् अश्वेषु शुभ्रिषु सहस्रेषु तुवीमघ ॥ १ ०२९ ०४
सम् इन्द्र गर्दभम् मृण नुवन्तम् पापयामुया ।
आ तू न इन्द्र शंसय गोष्व् अश्वेषु शुभ्रिषु सहस्रेषु तुवीमघ ॥ १ ०२९ ०५
पताति कुण्डृणाच्या दूरं वातो वनाद् अधि ।
आ तू न इन्द्र शंसय गोष्व् अश्वेषु शुभ्रिषु सहस्रेषु तुवीमघ ॥ १ ०२९ ०६
सर्वम् परिक्रोशं जहि जम्भया कृकदाश्वम् ।
आ तू न इन्द्र शंसय गोष्व् अश्वेषु शुभ्रिषु सहस्रेषु तुवीमघ ॥ १ ०२९ ०७

आ व इन्द्रं क्रिविं यथा वाजयन्तः शतक्रतुम् ।
मंहिष्ठं सिञ्च इन्दुभिः ॥ १ ०३० ०१
शतं वा यः शुचीनां सहस्रं वा समाशिराम् ।
एद् उ निम्नं न रीयते ॥ १ ०३० ०२
सं यन् मदाय शुष्मिण एना ह्य् अस्योदरे ।
समुद्रो न व्यचो दधे ॥ १ ०३० ०३
अयम् उ ते सम् अतसि कपोत इव गर्भधिम् ।
वचस् तच् चिन् न ओहसे ॥ १ ०३० ०४
स्तोत्रं राधानाम् पते गिर्वाहो वीर यस्य ते ।
विभूतिर् अस्तु सूनृता ॥ १ ०३० ०५
ऊर्ध्वस् तिष्ठा न ऊतये ऽस्मिन् वाजे शतक्रतो ।
सम् अन्येषु ब्रवावहै ॥ १ ०३० ०६

योगे॑-योगे त॒वस्त॒रं वाजे॑-वाजे हवामहे ।
सखा॑य इन्द्र॒म् ऊ॒तये॑ ॥ १ ०३० ०७
आ घा॑ गम॒द् यदि॒ श्रव॑त् स॒हस्रि॑णीभि॒र् ऊ॒तिभिः॑ ।
वाजे॑भि॒र् उप॑ नो॒ हव॑म् ॥ १ ०३० ०८
अनु॑ प्र॒त्नस्यौक॑सो हुवे तु॒विप्र॑तिं नर॑म् ।
यं ते॒ पूर्व॑म् पि॒ता हु॒वे ॥ १ ०३० ०९
तं त्वा॑ व॒यं वि॑श्ववा॒रा शा॑स्महे पुरुहूत ।
सखे॑ वसो जरि॒तृभ्यः॑ ॥ १ ०३० १०
अ॒स्माक॑ शि॒प्रिणी॑नां सोम॒पाः सोम॒पाव्ना॑म् ।
सखे॑ वज्रिन् सखी॑नाम् ॥ १ ०३० ११
तथा॒ तद् अ॑स्तु सोमपाः सखे॑ वज्रि॒न् तथा॑ कृणु ।
यथा॑ त उ॒श्मसी॒ष्टये॑ ॥ १ ०३० १२
रे॒वतीः॒ नः सध॒माद॒ इन्द्रे॑ सन्तु तु॒विवा॑जाः ।
क्षु॒मन्तो॒ याभि॒र् मदे॑म ॥ १ ०३० १३
आ घ त्वावा॑न् त्मना॒प्त स्तो॒तृभ्यो॑ धृष्णव् इया॒नः ।
ऋ॒णोर् अक्षं॑ न च॒क्र्योः ॥ १ ०३० १४
आ यद् दुवः॑ शतक्रतव् आ काम॑ जरि॒तॄ॒णाम् ।
ऋ॒णोर् अक्षं॑ न शची॑भिः ॥ १ ०३० १५
शश्व॒द् इन्द्रः॑ पोप्रु॒थद्भि॒र् जिगा॑य नान॑दद्भिः॒ शाश्व॑सद्भि॒र् धना॑नि ।
स नो॑ हिरण्यर॒थं दं॑सना॒वान् स नः॑ सनि॒ता स॒नये॒ स नो॑ ऽदात् ॥ १ ०३० १६
आश्वि॑नाव् अश्वा॒वत्येषा या॑तं शवी॒रया ।
गोम॑द् दस्रा हिर॑ण्यवत् ॥ १ ०३० १७
स॒मा॒नयो॑जनो हि वां॒ रथो॑ दस्राव् अमर्त्यः ।
स॒मु॒द्रे अ॑श्विनेयते ॥ १ ०३० १८
न्य् अ॑ १ ह्यस्य॑ मू॒र्धनि॑ च॒क्रं रथ॑स्य येमथुः ।
परि॒ द्याम् अ॒न्यद् ई॑यते ॥ १ ०३० १९
कस् त॑ उषः कधप्रिये भु॒जे मर्तो॑ अमर्त्ये ।
कं नक्ष॑से विभावरि ॥ १ ०३० २०

वयं हि ते अमन्मह्य आन्ताद् आ पराकात् ।
अश्वे न चित्रे अरुषि ॥ १ ०३० २१
त्वं त्येभिर् आ गहि वाजेभिर् दुहितर् दिवः ।
अस्मे रयिं नि धारय ॥ १ ०३० २२

त्वम् अग्ने प्रथमो अङ्गिरा ऋषिर् देवो देवानाम् अभवः शिवः सखा ।
तव व्रते कवयो विद्मनापसो ऽजायन्त मरुतो भ्राजदृष्टयः ॥ १ ०३१ ०१
त्वम् अग्ने प्रथमो अङ्गिरस्तमः कविर् देवानाम् परि भूषसि व्रतम् ।
विभुर् विश्वस्मै भुवनाय मेधिरो द्विमाता शयुः कतिधा चिद् आयवे ॥ १ ०३१ ०२
त्वम् अग्ने प्रथमो मातरिश्वन आविर् भव सुक्रतूया विवस्वते ।
अरेजेतां रोदसी होतृवूर्ये ऽसघ्नोर् भारम् अयजो महो वसो ॥ १ ०३१ ०३
त्वम् अग्ने मनवे द्याम् अवाशयः पुरूरवसे सुकृते सुकृत्तरः ।
श्वात्रेण यत् पित्रोर् मुच्यसे पर्य् आ त्वा पूर्वम् अनयन्न् आपरम् पुनः ॥ १ ०३१ ०४
त्वम् अग्ने वृषभः पुष्टिवर्धन उद्यतस्रुचे भवसि श्रवाय्यः ।
य आहुतिम् परि वेदा वषट्कृतिम् एकायुर् अग्रे विश आविवाससि ॥ १ ०३१ ०५
त्वम् अग्ने वृजिनवर्तनिं नरं सक्मन् पिपर्षि विदथे विचर्षणे ।
यः शूरसाता परितक्म्ये धने दभ्रेभिश् चित् समृता हंसि भूयसः ॥ १ ०३१ ०६
त्वं तम् अग्ने अमृतत्व उत्तमे मर्तं दधासि श्रवसे दिवे-दिवे ।
यस् तातृषाण उभयाय जन्मने मयः कृणोषि प्रय आ च सूरये ॥ १ ०३१ ०७
त्वं नो अग्ने सनये धनानां यशसं कारुं कृणुहि स्तवानः ।
ऋध्याम कर्मापसा नवेन देवैर् द्यावापृथिवी प्रावतं नः ॥ १ ०३१ ०८
त्वं नो अग्ने पित्रोर् उपस्थ आ देवो देवेष्व् अनवद्य जागृविः ।
तनूकृद् बोधि प्रमतिश् च कारवे त्वं कल्याण वसु विश्वम् ओपिषे ॥ १ ०३१ ०९
त्वम् अग्ने प्रमतिस् त्वम् पितासि नस् त्वं वयस्कृत् तव जामयो वयम् ।
सं त्वा रायः शतिनः सं सहस्रिणः सुवीरं यन्ति व्रतपाम् अदाभ्य ॥ १ ०३१ १०
त्वाम् अग्ने प्रथमम् आयुम् आयवे देवा अकृण्वन् नहुषस्य विश्पतिम् ।
इळाम् अकृण्वन् मनुषस्य शासनीम् पितुर् यत् पुत्रो ममकस्य जायते ॥ १ ०३१ ११

त्वं नो॑ अग्ने तव॑ देव पायुभि॒र् मघोनो॑ रक्ष त॒न्वश् च वन्द्य ।
त्राता॒ तोक॑स्य तन॒ये गवा॑म् अस्य् अनि॑मेषं रक्षमा॒णस् तव॑ व्र॒ते ॥ १ ०३१ १२
त्वम् अ॑ग्ने यज्य॒वे पा॒युर् अन्त॑रो ऽनिषङ्गा॒य॑ चतुरक्ष इ॒ध्यसे ।
यो रा॒तह॑व्यो ऽवृ॒काय॒ धाय॑से की॒रेश् चि॒न् मन्त्र॑म् मन॑सा व॒नोषि॒ तम् ॥ १ ०३१ १३
त्वम् अ॑ग्न उरुशं॒साय॑ वा॒घते॑ स्पा॒र्हं यद् रेक्ण॒॑ः पर॑मं व॒नोषि॒ तत् ।
आध्र॑स्य॒ चित् प्रम॑तिर् उच्यसे पि॒ता प्र पा॑कं शास्सि प्र दि॒शो॑ वि॒दुष्ट॑रः ॥ १ ०३१ १४
त्वम् अ॑ग्ने प्रयत॒दक्षि॑णं नरं॒ वर्मे॑व स्यू॒तम् परि॑ पासि वि॒श्वत॒॑ः ।
स्वा॒दुक्ष॑द्मा यो व॑स॒तौ स्यो॑न॒कृज् जी॑व॒याजं॑ यज॒ते सोप॑मा दि॒वः ॥ १ ०३१ १५
इ॒माम् अ॑ग्ने श॒रणि॑म् मीमृषो न इ॒मम् अध्वा॑नं यम् अगा॑म दू॒रात् ।
आपि॒ः पि॒ता प्रम॑ति॒ः सोम्या॑नाम् भृमि॒र् अस्य् ऋषि॑कृन् मत्या॑नाम् ॥ १ ०३१ १६
मनु॒ष्वद् अ॑ग्ने अङ्गिरस्वद् अ॑ङ्गिरो ययाति॒वत् सद॑ने पू॒र्ववच् छु॑चे ।
अच्छ॑ या॒ह्य् आ व॑हा॒ दैव्यं॑ जन॒म् आ सा॑दय ब॒र्हिषि॒ यक्षि॑ च प्रि॒यम् ॥ १ ०३१ १७
ए॒तेना॑ग्ने ब्रह्म॒णा वा॑वृधस्व श॒क्ती॑ वा॒ यत् ते॑ चकृ॒मा वि॒दा वा॑ ।
उ॒त प्र णे॑ष्य् अ॒भि वस्यो॑ अ॒स्मान् सं न॒॑ः सृज सुम॒त्या वाज॑वत्या ॥ १ ०३१ १८

इन्द्र॑स्य॒ नु वी॒र्या॑णि प्र वो॑चं॒ यानि॑ च॒कार॑ प्रथमा॒नि॑ व॒ज्री ।
अह॒न्न् अहि॒म् अन्व् अ॒पस् त॑तर्द॒ प्र व॒क्षणा॑ अभि॒नत् पर्व॑तानाम् ॥ १ ०३२ ०१
अह॒न्न् अहि॒म् पर्व॑ते शिश्रिया॒णं त्वष्टा॑स्मै व॒ज्रं स्व॒र्यं॑ ततक्ष ।
वा॒श्रा इ॑व धे॒नव॒ः स्यन्द॑माना॒ अञ्ज॒॑ः सम॒ुद्रम् अव॑ जग्मु॒र् आप॒॑ः ॥ १ ०३२ ०२
वृ॒षा॒यमा॑णो ऽवृणीत॒ सोमं॒ त्रिक॑द्रुकेष्व् अपिबत् सु॒तस्य॑ ।
आ साय॑कम् म॒घवा॑दत्त व॒ज्रम् अह॒न्न् एनम् प्रथ॒मजा॑म् अही॑नाम् ॥ १ ०३२ ०३
यद् इ॒न्द्राह॒न् प्रथ॒मजा॑म् अही॑नाम् आन् मा॒यिना॑म् अमि॑ना॒॒ः प्रोत मा॒याः ।
आत् सूर्यं॑ जनय॒न् द्याम् उ॒षास॑म् ता॒दीत्ना॒ शत्रुं॒ न किला॑ विवित्से ॥ १ ०३२ ०४
अह॒न् वृ॒त्रं वृ॑त्र॒तरं॒ व्यं॑सम् इन्द्रो॒ वज्रे॑ण महता॒ वधे॑न॑ ।
स्कन्धां॑सीव॒ कुलि॑शेना॒ विवृ॑क्णाहि॒॑ः शयत उपपृ॒क् पृ॑थि॒व्याः ॥ १ ०३२ ०५
अयो॒द्धेव॑ दुर्म॒द आ हि जु॒ह्वे म॑हावी॒रं तु॑विबा॒धम् ऋ॑जी॒षम् ।
नाता॑रीद् अस्य॒ समृ॑तिं॒ वधा॑नां सं रु॒जाना॒॑ः पिपिष॒ इन्द्र॑शत्रुः ॥ १ ०३२ ०६

अपाद् अहस्तो अपृतन्यद् इन्द्रम् आस्य वज्रम् अधि सानौ जघान ।
वृष्णो वध्रिः प्रतिमानम् बुभूषन् पुरुत्रा वृत्रो अशयद् व्यस्तः ॥ १ ०३२ ०७
नदं न भिन्नम् अमुया शयानम् मनो रुहाणा अति यन्त्य् आपः ।
याश् चिद् वृत्रो महिना पर्यतिष्ठत् तासाम् अहिः पत्सुतःशीर् बभूव ॥ १ ०३२ ०८
नीचावया अभवद् वृत्रपुत्रेन्द्रो अस्या अव वधर् जभार ।
उत्तरा सूर् अधरः पुत्र आसीद् दानुः शये सहवत्सा न धेनुः ॥ १ ०३२ ०९
अतिष्ठन्तीनाम् अनिवेशनानां काष्ठानाम् मध्ये निहितं शरीरम् ।
वृत्रस्य निण्यं वि चरन्त्य् आपो दीर्घं तम आशयद् इन्द्रशत्रुः ॥ १ ०३२ १०
दासपत्नीर् अहिगोपा अतिष्ठन् निरुद्धा आपः पणिनेव गावः ।
अपाम् बिलम् अपिहितं यद् आसीद् वृत्रं जघन्वाँ अप तद् ववार ॥ १ ०३२ ११
अश्व्यो वारो अभवस् तद् इन्द्र सृके यत् त्वा प्रत्यहन् देव एकः ।
अजयो गा अजयः शूर सोमम् अवासृजः सर्तवे सप्त सिन्धून् ॥ १ ०३२ १२
नास्मै विद्युन् न तन्यतुः सिषध न याम् मिहम् अकिरद् ध्रादुनिं च ।
इन्द्रश् च यद् युयुधाते अहिश् चोतापरीभ्यो मघवा वि जिग्ये ॥ १ ०३२ १३
अहेर् यातारं कम् अपश्य इन्द्र हृदि यत् ते जघ्नुषो भीर् अगच्छत् ।
नव च यन् नवतिं च स्रवन्तीः श्येनो न भीतो अतरो रजांसि ॥ १ ०३२ १४
इन्द्रो यातो ऽवसितस्य राजा शमस्य च शृङ्गिणो वज्रबाहुः ।
सेद् उ राजा क्षयति चर्षणीनाम् अरान् न नेमिः परि ता बभूव ॥ १ ०३२ १५

एतायामोप गव्यन्त इन्द्रम् अस्माकं सु प्रमतिं वावृधाति ।
अनामृणः कुविद् आद् अस्य रायो गवां केतम् परम् आवर्जते नः ॥ १ ०३३ ०१
उपेद् अहं धनदाम् अप्रतीतं जुष्टां न श्येनो वसतिम् पतामि ।
इन्द्रं नमस्यन्न् उपमेभिर् अर्केर् य स्तोतृभ्यो हव्यो अस्ति यामन् ॥ १ ०३३ ०२
नि सर्वसेन इषुधीर् असक्त सम् अर्यो गा अजति यस्य वष्टि ।
चोष्कूयमाण इन्द्र भूरि वामम् मा पणिर् भूर् अस्मद् अधि प्रवृद्ध ॥ १ ०३३ ०३
वधीर् हि दस्युं धनिनं घनेनँ एकश् चरन्न् उपशाकेभिर् इन्द्र ।
धनोर् अधि विषुणक् ते व्य् आयन्न् अयज्वानः सनकाः प्रेतिम् ईयुः ॥ १ ०३३ ०४

परा॑ चिच् छी॒र्षा व॑वृजु॒स् त इ॒न्द्राय॑ज्वानो॒ यज्व॑भि॒ स्पर्ध॑मानाः ।
प्र यद् दि॒वो ह॑रिव स्थातर् उग्र॒ निर् अ॑व्र॒ताँ अ॑धमो॒ रोद॑स्योः ॥ १ ०३३ ०५
अयु॑युत्सन्न् अनव॒द्यस्य॒ सेना॒म् अया॑तयन्त क्षि॒तयो॒ नव॑ग्वाः ।
वृ॒षा॒युधो॒ न वध्र॑यो॒ निर॑ष्टाः प्र॒वद्भि॒र् इन्द्रा॑च् चि॒तय॑न्त आयन् ॥ १ ०३३ ०६
त्वम् ए॒तान् रु॑द॒तो जक्ष॑त॒श् चायो॑धयो॒ रज॑स इन्द्र पा॒रे ।
अवा॑दहो दि॒व आ दस्यु॑म् उ॒च्चा प्र सु॑न्व॒त स्तु॑व॒तः शंस॑म् आवः ॥ १ ०३३ ०७
च॒क्रा॒णासः॑ परी॒णह॑म् पृथि॒व्या हिर॑ण्येन म॒णिना॒ शुम्भ॑मानाः ।
न हि॑न्वा॒नास॑स् तितिरु॒स् त इन्द्र॒म् परि॒ स्पशो॑ अदधा॒त् सूर्ये॑ण ॥ १ ०३३ ०८
परि॒ यद् इ॑न्द्र॒ रोद॑सी उ॒भे अबु॑भोजीर् महि॒ना वि॒श्वतः॑ सीम् ।
अम॑न्यमानाँ अ॒भि मन्य॑मानै॒र् निर् ब्र॒ह्मभि॑र् अधमो॒ दस्यु॑म् इन्द्र ॥ १ ०३३ ०९
न ये दि॒वः पृ॑थि॒व्या अन्त॑म् आ॒पुर् न मा॒याभि॑र् धन॒दाम् प॒र्यभू॑वन् ।
युजं॒ वज्रं॑ वृष॒भश् च॑क्र॒ इन्द्रो॒ निर् ज्योति॑षा॒ तम॑सो॒ गा अ॑दुक्षत् ॥ १ ०३३ १०
अनु॑ स्व॒धाम् अ॑क्षर॒न्न् आपो॑ अ॒स्याव॑र्धत॒ मध्य॒ आ ना॒व्यानाम् ।
स॒ध्री॒चीने॑न॒ मन॑सा॒ तम् इन्द्र॒ ओजि॑ष्ठेन॒ हन्म॑नाहन्न् अ॒भि द्यून् ॥ १ ०३३ ११
न्य् आविध्यद् इली॒बिश॑स्य दृ॒ळ्हा वि शृ॒ङ्गिण॑म् अभिन॒च् छुष्ण॒म् इन्द्रः॑ ।
याव॒त् तरो॑ मघव॒न् याव॒द् ओजो॒ वज्रे॑ण॒ शत्रु॑म् अवधीः पृत॒न्युम् ॥ १ ०३३ १२
अ॒भि सि॒ध्मो अ॑जिगाद् अस्य॒ शत्रू॒न् वि ति॒ग्मेन॑ वृष॒भेणा॒ पुरो॑ ऽभेत् ।
सं वज्रे॑णासृजद् वृ॒त्रम् इन्द्रः॒ प्र स्वाम् म॒तिम् अ॑तिर॒च् छाश॑दानः ॥ १ ०३३ १३
आवः॒ कुत्स॑म् इन्द्र॒ यस्मि॑ञ् चा॒कन् प्रावो॒ युध्य॑न्तं वृष॒भं दश॑द्युम् ।
श॒फच्यु॑तो रे॒णुर् न॑क्षत॒ द्याम् उच् छ्वै॑त्रे॒यो नृ॒षाह्या॑य तस्थौ ॥ १ ०३३ १४
आवः॒ शमं॑ वृष॒भं तुग्र्या॑सु क्षेत्रजे॒षे म॑घव॒ञ् छ्वित्र्यं॒ गाम् ।
ज्योक् चि॒द् अत्र॑ तस्थि॒वांसो॑ अक्रञ् छत्रूय॒ताम् अध॑रा॒ वेद॑नाकः ॥ १ ०३३ १५

त्रिश् चि॑न् नो अ॒द्या भ॑वतं नवेदसा वि॒भुर् वां॒ याम॑ उ॒त रा॒तिर् अ॑श्विना ।
यु॒वोर् हि य॒न्त्रं हि॒म्येव॒ वास॑सो ऽभ्याय॒ंसेन्या॑ भवतम् मनी॒षिभिः॑ ॥ १ ०३४ ०१
त्रयः॑ प॒वयो॑ मधु॒वाह॑ने॒ रथे॒ सोम॑स्य वे॒नाम् अनु॒ विश्व॒ इद् वि॑दुः ।
त्रय॑ स्क॒म्भास॑ स्कभि॒तास॑ आ॒रभे॒ त्रिर् नक्तं॑ या॒थस् त्रिर् व् अ॑श्विना॒ दिवा॑ ॥ १ ०३४ ०२

समाने अहन् त्रिर् अवद्यगोहना त्रिर् अद्य यज्ञम् मधुना मिमिक्षतम् ।
त्रिर् वाजवतीर् इषो अश्विना युवं दोषा अस्मभ्यम् उषसश् च पिन्वतम् ॥ १ ०३४ ०३
त्रिर् वर्तिर् यातं त्रिर् अनुव्रते जने त्रिः सुप्राव्ये त्रेधेव शिक्षतम् ।
त्रिर् नान्द्यं वहतम् अश्विना युवं त्रिः पृक्षो अस्मे अक्षरेव पिन्वतम् ॥ १ ०३४ ०४
त्रिर् नो रयिं वहतम् अश्विना युवं त्रिर् देवताता त्रिर् उतावतं धियः ।
त्रिः सौभगत्वं त्रिर् उत श्रवांसि नस् त्रिष्ठं वां सूरे दुहिता रुहद् रथम् ॥ १ ०३४ ०५
त्रिर् नो अश्विना दिव्यानि भेषजा त्रिः पार्थिवानि त्रिर् उ दत्तम् अद्भ्यः ।
ओमानं शंयोर् ममकाय सूनवे त्रिधातु शर्म वहतं शुभस् पती ॥ १ ०३४ ०६
त्रिर् नो अश्विना यजता दिवे-दिवे परि त्रिधातु पृथिवीम् अशायतम् ।
तिस्रो नासत्या रथ्या परावत आत्मेव वातः स्वसराणि गच्छतम् ॥ १ ०३४ ०७
त्रिर् अश्विना सिन्धुभिः सप्तमातृभिस् त्रय आहावास् त्रेधा हविष् कृतम् ।
तिस्रः पृथिवीर् उपरि प्रवा दिवो नाकं रक्षेथे द्युभिर् अक्तुभिर् हितम् ॥ १ ०३४ ०८
क्व १ त्री चक्रा त्रिवृतो रथस्य क्व १ त्रयो वन्धुरो ये सनीळाः ।
कदा योगो वाजिनो रासभस्य येन यज्ञं नासत्योपयाथः ॥ १ ०३४ ०९
आ नासत्या गच्छतं हूयते हविर् मध्वः पिबतम् मधुपेभिर् आसभिः ।
युवोर् हि पूर्वं सवितोषसो रथम् ऋताय चित्रं घृतवन्तम् इष्यति ॥ १ ०३४ १०
आ नासत्या त्रिभिर् एकादशैर् इह देवेभिर् यातम् मधुपेयम् अश्विना ।
प्रायुस् तारिष्टं नी रपांसि मृक्षतं सेधतं द्वेषो भवतं सचाभुवा ॥ १ ०३४ ११
आ नो अश्विना त्रिवृता रथेनार्वाञ्चं रयिं वहतं सुवीरम् ।
शृण्वन्ता वाम् अवसे जोहवीमि वृधे च नो भवतं वाजसातौ ॥ १ ०३४ १२

हूयाम्य् अग्निम् प्रथमं स्वस्तये हूयामि मित्रावरुणाव् इहावसे ।
हूयामि रात्रीं जगतो निवेशनीं हूयामि देवं सवितारम् ऊतये ॥ १ ०३५ ०१
आ कृष्णेन रजसा वर्तमानो निवेशयन्न् अमृतम् मर्त्यं च ।
हिरण्ययेन सविता रथेना देवो याति भुवनानि पश्यन् ॥ १ ०३५ ०२
याति देवः प्रवता यात्य् उद्वता याति शुभ्राभ्यां यजतो हरिभ्याम् ।
आ देवो याति सविता परावतो ऽप विश्वा दुरिता बाधमानः ॥ १ ०३५ ०३

अभीवृतं कृशनैर् विश्वरूपं हिरण्यशम्यं यजतो बृहन्तम् ।
आस्थाद् रथं सविता चित्रभानुः कृष्णा रजांसि तविषीं दधानः ॥ १ ०३५ ०४
वि जनाञ् छ्यावाः शितिपादो अख्यन् रथं हिरण्यप्रऽउगं वहन्तः ।
शश्वद् विशः सवितुर् दैव्यस्योपस्थे विश्वा भुवनानि तस्थुः ॥ १ ०३५ ०५
तिस्रो द्यावः सवितुर् द्वा उपस्थाऽएका यमस्य भुवने विराषाट् ।
आणिं न रथ्यम् अमृताधि तस्थुर् इह ब्रवीतु य उ तच् चिकेतत् ॥ १ ०३५ ०६
वि सुपर्णो अन्तरिक्षाण्य् अख्यद् गभीरवेपा असुरः सुनीथः ।
क्व ३ दानीं सूर्यः कश् चिकेत कतमां द्यां रश्मिर् अस्या ततान ॥ १ ०३५ ०७
अष्टौ व्य् अख्यत् ककुभः पृथिव्यास् त्री धन्व योजना सप्त सिन्धून् ।
हिरण्याक्षः सविता देव आगाद् दधद् रत्ना दाशुषे वार्याणि ॥ १ ०३५ ०८
हिरण्यपाणिः सविता विचर्षणिर् उभे द्यावापृथिवी अन्तर् ईयते ।
अपामीवाम् बाधते वेति सूर्यम् अभि कृष्णेन रजसा द्याम् ऋणोति ॥ १ ०३५ ०९
हिरण्यहस्तो असुरः सुनीथः सुमृळीकः स्ववाँ यात्व् अर्वाङ् ।
अपसेधन् रक्षसो यातुधानान् अस्थाद् देवः प्रतिदोषं गृणानः ॥ १ ०३५ १०
ये ते पन्थाः सवितः पूर्व्यासोऽरेणवः सुकृता अन्तरिक्षे ।
तेभिर् नो अद्य पथिभिः सुगेभी रक्षा च नो अधि च ब्रूहि देव ॥ १ ०३५ ११

प्र वो यह्वम् पुरूणां विशां देवयतीनाम् ।
अग्निं सूक्तेभिर् वचोभिर् ईमहे । यं सीम् इद् अन्य ईळते ॥ १ ०३६ ०१
जनासो अग्निं दधिरे सहोवृधं । हविष्मन्तो विधेम ते ।
स त्वं नो अद्य सुमना इहाविता । भवा वाजेषु सन्त्य ॥ १ ०३६ ०२
प्र त्वा दूतं वृणीमहे होतारं विश्ववेदसम् ।
महस् ते सतो वि चरन्त्य् अर्चयो । दिवि स्पृशन्ति भानवः ॥ १ ०३६ ०३
देवासस् त्वा वरुणो मित्रो अर्यमा । सं दूतम् प्रत्नम् इन्धते ।
विश्वं सो अग्ने जयति त्वया धनं । यस् ते ददाश मर्त्यः ॥ १ ०३६ ०४
मन्द्रो होता गृहपतिर् अग्ने दूतो विशाम् असि ।
त्वे विश्वा संगतानि व्रता ध्रुवा । यानि देवा अकृण्वत ॥ १ ०३६ ०५

त्वे इद् अग्ने सुभगे यविष्ठ्य । विश्वम् आ हूयते हविः ।
स त्वं नो अद्य सुमना उतापरं । यक्षि देवान् सुवीर्या ॥ १ ०३६ ०६
तं घेम् इत्था नमस्विन उप स्वराजम् आसते ।
होत्राभिर् अग्निम् मनुषः सम् इन्धते । तितिर्वांसो अति स्रिधः ॥ १ ०३६ ०७
घ्नन्तो वृत्रम् अतरन् रोदसी अप । उरु क्षयाय चक्रिरे ।
भुवत् कण्वे वृषा द्युम्न्य् आहुतः । क्रन्दद् अश्वो गविष्टिषु ॥ १ ०३६ ०८
सं सीदस्व महाँ असि शोचस्व देववीतमः ।
वि धूमम् अग्ने अरुषम् मियेध्य सृज प्रशस्त दर्शतम् ॥ १ ०३६ ०९
यं त्वा देवासो मनवे दधुर् इह । यजिष्ठं हव्यवाहन ।
यं कण्वो मेध्यातिथिर् धनस्पृतं । यं वृषा यम् उपस्तुतः ॥ १ ०३६ १०
यम् अग्निम् मेध्यातिथिः कण्व ईध ऋताद् अधि ।
तस्य प्रेषो दीदियुस् तम् इमा ऋचस् । तम् अग्निं वर्धयामसि ॥ १ ०३६ ११
रायस् पूर्धि स्वधावो ऽस्ति हि । ते ऽग्ने देवेष्व् आप्यम् ।
त्वं वाजस्य श्रुत्यस्य राजसि । स नो मृळ महाँ असि ॥ १ ०३६ १२
ऊर्ध्व ऊ षु ण ऊतये तिष्ठा देवो न सविता ।
ऊर्ध्वो वाजस्य सनिता यद् अञ्जिभिर् । वाघद्भिर् विह्वयामहे ॥ १ ०३६ १३
ऊर्ध्वो नः पाह्य् अंहसो नि केतुना । विश्वं सम् अत्रिणं दह ।
कृधी न ऊर्ध्वाञ् चरथाय जीवसे । विदा देवेषु नो दुवः ॥ १ ०३६ १४
पाहि नो अग्ने रक्षसः पाहि धूर्तेर् अराव्णः ।
पाहि रीषत उत वा जिघांसतो । बृहद्भानो यविष्ठ्य ॥ १ ०३६ १५
घनेव विष्वग् वि जह्य अराव्णस् । तपुर्जम्भ यो अस्मध्रुक् ।
यो मर्त्यः शिशीते अत्य् अक्तुभिर् । मा नः स रिपुर् ईशत ॥ १ ०३६ १६
अग्निर् ववे सुवीर्यम् अग्निः कण्वाय सौभगम् ।
अग्निः प्रावन् मित्रोत मेध्यातिथिम् । अग्निः साता उपस्तुतम् ॥ १ ०३६ १७
अग्निना तुर्वशं यदुम् परावत । उग्रादेवं हवामहे ।
अग्निर् नयन् नववास्त्वम् बृहद्रथं । तुर्वीतिं दस्यवे सहः ॥ १ ०३६ १८
नि त्वाम् अग्ने मनुर् दधे ज्योतिर् जनाय शश्वते ।
दीदेथ कण्व ऋतजात उक्षितो । यं नमस्यन्ति कृष्टयः ॥ १ ०३६ १९

त्वेषासो॑ अ॒ग्नेर् अम॑वन्तो अ॒र्चयो॑ । भी॒मासो॒ न प्रती॑तये ।
रक्षस्विनः॒ सद॒म् इद् या॑तुमाव॑तो विश्वं॒ सम् अ॒त्रिण॑ दह ॥ १ ०३६ २०

क्रीळं॑ वः॒ शर्धो॑ मारु॒तम् अ॒नर्वा॑णं॒ रथे॒शुभ॑म् ।
कण्वा॑ अ॒भि प्र गा॑यत ॥ १ ०३७ ०१
ये पृष॑तीभिर् ऋ॒ष्टिभिः॑ सा॒कं वाशी॑भिर् अ॒ञ्जिभिः॑ ।
अजा॑यन्त स्वभा॒नवः ॥ १ ०३७ ०२
इ॒हेव॑ शृण्व एषां॒ कशा॒ हस्ते॑षु॒ यद् वदा॑न् ।
नि याम॑ञ् चित्रम् ऋञ्जते ॥ १ ०३७ ०३
प्र वः॒ शर्धा॑य घृष्वये॒ त्वेष॒द्युम्ना॑य शु॒ष्मिणे॑ ।
दे॒वत्त॑म् ब्रह्म॑ गायत ॥ १ ०३७ ०४
प्र शंसा॒ गोष्व् अघ्न्यं॑ क्रीळं॒ यच् छर्धो॑ मारु॒तम् ।
जम्भे॑ रस॑स्य वावृधे ॥ १ ०३७ ०५
को वो॒ वर्षि॑ष्ठ आ नरो॒ दिव॑श् च॒ ग्मश् च॑ धू॒तयः॑ ।
यत् सी॒म् अन्तं॑ न धू॒नुथ ॥ १ ०३७ ०६
नि वो॒ यामा॑य मानु॒षो॒ दध्र॒ उ॒ग्राय॑ म॒न्यवे॑ ।
जिही॑त॒ पर्व॑तो गि॒रिः ॥ १ ०३७ ०७
येषा॒म् अज्मे॑षु पृथि॒वी जु॑जु॒र्वाँ॒ इ॑व वि॒श्पतिः॑ ।
भि॒या यामे॑षु रेजते ॥ १ ०३७ ०८
स्थि॒रं हि जान॑म् एषां॒ वयो॑ मा॒तुर् निरे॑तवे ।
यत् सी॒म् अनु॑ द्वि॒ता शवः॑ ॥ १ ०३७ ०९
उद् उ॒ त्ये सू॒नवो॒ गिर॒ः काष्ठा॒ अज्मे॑ष्व् अत्नत ।
वा॒श्रा अ॑भि॒ज्ञु यात॑वे ॥ १ ०३७ १०
त्यं चि॑द् घा दी॒र्घम् पृ॒थुम् मि॒हो नपा॑तम् अमृ॒ध्रम् ।
प्र च्या॑वयन्ति याम॑भिः ॥ १ ०३७ ११
मरु॑तो यद् ध॑ वो॒ बलं॑ जना॒ँ अचु॑च्यवीतन ।
गि॒रीँर् अ॑चुच्यवीतन ॥ १ ०३७ १२

यद् ध यान्ति मरुतः सं ह ब्रुवते ऽध्वन्न् आ ।
शृणोति कश् चिद् एषाम् ॥ १ ०३७ १३
प्र यात शीभम् आशुभिः सन्ति कण्वेषु वो दवः ।
तत्रो षु मादयाध्वै ॥ १ ०३७ १४
अस्ति हि ष्मा मदाय वः स्मसि ष्मा वयम् एषाम् ।
विश्वं चिद् आयुर् जीवसे ॥ १ ०३७ १५

कद् ध नूनं कधप्रियः पिता पुत्रं न हस्तयोः ।
दधिध्वे वृक्तबर्हिषः ॥ १ ०३८ ०१
क्व नूनं कद् वो अर्थं गन्ता दिवो न पृथिव्याः ।
क्व वो गावो न रण्यन्ति ॥ १ ०३८ ०२
क्व वः सुम्ना नव्यांसि मरुतः क्व सुविता ।
क्वो ३ विश्वानि सौभगा ॥ १ ०३८ ०३
यद् यूयम् पृश्निमातरो मर्तासः स्यातन ।
स्तोता वो अमृतः स्यात् ॥ १ ०३८ ०४
मा वो मृगो न यवसे जरिता भूद् अजोष्यः ।
पथा यमस्य गाद् उप ॥ १ ०३८ ०५
मो षु णः परा-परा निर्तिर् दुर्हणा वधीत् ।
पदीष्ट तृष्णया सह ॥ १ ०३८ ०६
सत्यं त्वेषा अमवन्तो धन्वञ् चिद् आ रुद्रियासः ।
मिहं कृण्वन्त्य् अवाताम् ॥ १ ०३८ ०७
वाश्रेव विद्युन् मिमाति वत्सं न माता सिषक्ति ।
यद् एषां वृष्टिर् असर्जि ॥ १ ०३८ ०८
दिवा चित् तमः कृण्वन्ति पर्जन्येनोदवाहेन ।
यत् पृथिवीं व्युन्दन्ति ॥ १ ०३८ ०९
अध स्वनान् मरुतां विश्वम् आ सद्म पार्थिवम् ।
अरेजन्त प्र मानुषाः ॥ १ ०३८ १०

मरुतो वीळुपाणिभिश् चित्रा रोधस्वतीर् अनु ।
यातेम् अखिद्रयामभिः ॥ १ ०३८ ११
स्थिरा वः सन्तु नेमयो रथा अश्वास एषाम् ।
सुसंस्कृता अभीशवः ॥ १ ०३८ १२
अच्छा वदा तना गिरा जरायै ब्रह्मणस् पतिम् ।
अग्निम् मित्रं न दर्शतम् ॥ १ ०३८ १३
मिमीहि श्लोकम् आस्ये पर्जन्य इव ततनः ।
गाय गायत्रम् उक्थ्यम् ॥ १ ०३८ १४
वन्दस्व मारुतं गणं त्वेषम् पनस्युम् अर्किणम् ।
अस्मे वृद्धा असन्न् इह ॥ १ ०३८ १५

प्र यद् इत्था परावतः शोचिर् न मानम् अस्यथ ।
कस्य क्रत्वा मरुतः कस्य वर्पसा कं याथ कं ह धूतयः ॥ १ ०३९ ०१
स्थिरा वः सन्त्व् आयुधा पराणुदे वीळू उत प्रतिष्कभे ।
युष्माकम् अस्तु तविषी पनीयसी मा मर्त्यस्य मायिनः ॥ १ ०३९ ०२
परा ह यत् स्थिरं हथ नरो वर्तयथा गुरु ।
वि याथन वनिनः पृथिव्या व्य् आशाः पर्वतानाम् ॥ १ ०३९ ०३
नहि वः शत्रुर् विविदे अधि द्यवि न भूम्या रिशादसः ।
युष्माकम् अस्तु तविषी तना युजा रुद्रासो नू चिद् आधृषे ॥ १ ०३९ ०४
प्र वेपयन्ति पर्वतान् वि विञ्चन्ति वनस्पतीन् ।
प्रो आरत मरुतो दुर्मदा इव देवासः सर्वया विशा ॥ १ ०३९ ०५
उपो रथेषु पृषतीर् अयुग्ध्वम् प्रष्टिर् वहति रोहितः ।
आ वो यामाय पृथिवी चिद् अश्रोद् अबीभयन्त मानुषाः ॥ १ ०३९ ०६
आ वो मक्षू तनाय कं रुद्रा अवो वृणीमहे ।
गन्ता नूनं नो ऽवसा यथा पुरेत्था कण्वाय बिभ्युषे ॥ १ ०३९ ०७
युष्मेषितो मरुतो मर्त्येषित आ यो नो अभ्व ईषते ।
वि तं युयोत शवसा व्य् ओजसा वि युष्माकाभिर् ऊतिभिः ॥ १ ०३९ ०८

असामि हि प्रयज्यवः कण्वं ददप्रचेतसः ।
असामिभिर् मरुत आ न ऊतिभिर् गन्ता वृष्टिं न विद्युतः ॥ १ ०३९ ०९
असाम्य् ओजो बिभृथा सुदानवो ऽसामि धूतयः शवः ।
ऋषिद्विषे मरुतः परिमन्यव इषुं न सृजत द्विषम् ॥ १ ०३९ १०

उत् तिष्ठ ब्रह्मणस् पते देवयन्तस् त्वेमहे ।
उप प्र यन्तु मरुतः सुदानव इन्द्र प्राशूर् भवा सचा ॥ १ ०४० ०१
त्वाम् इद् धि सहसस् पुत्र मर्त्य उपब्रूते धने हिते ।
सुवीर्यम् मरुत आ स्वश्व्यं दधीत यो व आचके ॥ १ ०४० ०२
प्रैतु ब्रह्मणस् पतिः प्र देव्य् एतु सूनृता ।
अच्छा वीरं नर्यम् पङ्क्तिराधसं देवा यज्ञं नयन्तु नः ॥ १ ०४० ०३
यो वाघते ददाति सूनरं वसु स धत्ते अक्षिति श्रवः ।
तस्मा इळां सुवीराम् आ यजामहे सुप्रतूर्तिम् अनेहसम् ॥ १ ०४० ०४
प्र नूनम् ब्रह्मणस् पतिर् मन्त्रं वदत्य् उक्थ्यम् ।
यस्मिन्न् इन्द्रो वरुणो मित्रो अर्यमा देवा ओकांसि चक्रिरे ॥ १ ०४० ०५
तम् इद् वोचेमा विदथेषु शम्भुवम् मन्त्रं देवा अनेहसम् ।
इमां च वाचम् प्रतिहर्यथा नरो विश्वेद् वामा वो अश्नवत् ॥ १ ०४० ०६
को देवयन्तम् अश्नवज् जनं को वृक्तबर्हिषम् ।
प्र-प्र दाश्वान् पस्त्याभिर् अस्थितान्तर्वावत् क्षयं दधे ॥ १ ०४० ०७
उप क्षत्रम् पृञ्चीत हन्ति राजभिर् भये चित् सुक्षितिं दधे ।
नास्य वर्ता न तरुता महाधने नार्भे अस्ति वज्रिणः ॥ १ ०४० ०८

यं रक्षन्ति प्रचेतसो वरुणो मित्रो अर्यमा ।
नू चित् स दभ्यते जनः ॥ १ ०४१ ०१
यम् बाहुतेव पिप्रति पान्ति मर्त्यं रिषः ।
अरिष्टः सर्व एधते ॥ १ ०४१ ०२

वि दुर्गा वि द्विषः पुरो घ्नन्ति राजान एषाम् ।
नयन्ति दुरिता तिरः ॥ १ ०४१ ०३
सुगः पन्था अनृक्षर आदित्यास ऋतं यते ।
नात्रावखादो अस्ति वः ॥ १ ०४१ ०४
यं यज्ञं नयथा नर आदित्या ऋजुना पथा ।
प्र वः स धीतये नशत् ॥ १ ०४१ ०५
स रत्नम् मर्त्यो वसु विश्वा तोकम् उत त्मना ।
अच्छा गच्छत्य् अस्तृतः ॥ १ ०४१ ०६
कथा राधाम सखाय स्तोमम् मित्रस्यार्यम्णः ।
महि प्सरो वरुणस्य ॥ १ ०४१ ०७
मा वो घ्नन्तम् मा शपन्तम् प्रति वोचे देवयन्तम् ।
सुम्नैर् इद् व आ विवासे ॥ १ ०४१ ०८
चतुरश् चिद् ददमानाद् बिभीयाद् आ निधातोः ।
न दुरुक्ताय स्पृहयेत् ॥ १ ०४१ ०९

सम् पूषन्न् अध्वनस् तिर व्य् अंहो विमुचो नपात् ।
सक्ष्वा देव प्र णस् पुरः ॥ १ ०४२ ०१
यो नः पूषन्न् अघो वृको दुःशेव आदिदेशति ।
अप स्म तम् पथो जहि ॥ १ ०४२ ०२
अप त्यम् परिपन्थिनम् मुषीवाणं हुरश्चितम् ।
दूरम् अधि सुतेर् अज ॥ १ ०४२ ०३
त्वं तस्य द्वयाविनोऽघशंसस्य कस्य चित् ।
पदाभि तिष्ठ तपुषिम् ॥ १ ०४२ ०४
आ तत् ते दस्र मन्तुमः पूषन्न् अवो वृणीमहे ।
येन पितॄन् अचोदयः ॥ १ ०४२ ०५
अधा नो विश्वसौभग हिरण्यवाशीमत्तम ।
धनानि सुषणा कृधि ॥ १ ०४२ ०६

अति॑ नः स॒श्चतो॑ नय सु॒गा नः॑ सु॒पथा॑ कृणु ।
पू॒ष॒न्न् इ॒ह क्रतुं॑ विदः ॥ १ ०४२ ०७
अ॒भि सू॒यव॑सं नय॒ न न॑वज्वा॒रो अध्व॑ने ।
पू॒ष॒न्न् इ॒ह क्रतुं॑ विदः ॥ १ ०४२ ०८
श॒ग्धि पू॒र्धि प्र यं॑सि च शिशी॒हि प्रास्यु॒दर॑म् ।
पू॒ष॒न्न् इ॒ह क्रतुं॑ विदः ॥ १ ०४२ ०९
न पू॒षण॑म् मेथामसि सू॒क्तैर॒भि गृ॑णीमसि ।
वसू॑नि द॒स्मम् ई॑महे ॥ १ ०४२ १०

कद् रु॒द्राय॒ प्रचे॑तसे मी॒ळ्हुष्ट॑माय॒ तव्य॑से ।
वो॒चेम॒ शंत॑मं हृ॒दे ॥ १ ०४३ ०१
यथा॑ नो॒ अदि॑तिः क॒रत् प॒श्वे नृभ्यो॒ यथा॒ गवे॑ ।
यथा॑ तो॒काय॑ रु॒द्रिय॑म् ॥ १ ०४३ ०२
यथा॑ नो मि॒त्रो वरु॑णो॒ यथा॑ रु॒द्रश् चिके॑तति ।
यथा॒ विश्वे॑ स॒जोष॑सः ॥ १ ०४३ ०३
गा॒थप॑तिम् मे॒धप॑तिं रु॒द्रं जला॑षभेषजम् ।
तच् छं॒योः सु॒म्नम् ई॑महे ॥ १ ०४३ ०४
यः शु॒क्र इ॑व॒ सूर्यो॑ हिर॒ण्यम् इ॑व रोचते ।
श्रेष्ठो॑ दे॒वाना॑ं वसुः॑ ॥ १ ०४३ ०५
शं नः॑ कर॒त्य् अर्व॑ते सु॒गम् मे॒षाय॑ मे॒ष्ये ।
नृभ्यो॒ नारि॑भ्यो॒ गवे॑ ॥ १ ०४३ ०६
अ॒स्मे सो॑म श्रि॒यम् अधि॒ नि धे॑हि श॒तस्य॑ नृ॒णाम् ।
महि॒ श्रव॑स् तुवि॒नृ॒म्णम् ॥ १ ०४३ ०७
मा नः॑ सोमपरि॒बाधो॒ मारा॑तयो जुहुरन्त ।
आ न॑ इन्दो॒ वाजे॑ भज ॥ १ ०४३ ०८
यास् ते॑ प्र॒जा अ॒मृत॑स्य॒ पर॑स्मिन् धाम॒न्न् ऋ॒तस्य॑ ।
मू॒र्धा नाभा॑ सोम वेन आभूष॒न्तीः सोम वेदः ॥ १ ०४३ ०९

अग्ने विवस्वद् उषसश् चित्रं राधो अमर्त्य ।
आ दाशुषे जातवेदो वहा त्वम् अद्या देवाꣳ उषर्बुधः ॥ १ ०४४ ०१
जुष्टो हि दूतो असि हव्यवाहनो ऽग्ने रथीर् अध्वराणाम् ।
सजूर् अश्विभ्याम् उषसा सुवीर्यम् अस्मे धेहि श्रवो बृहत् ॥ १ ०४४ ०२
अद्या दूतं वृणीमहे वसुम् अग्निम् पुरुप्रियम् ।
धूमकेतुम् भाꣳजीकं व्युष्टिषु यज्ञानाम् अध्वरश्रियम् ॥ १ ०४४ ०३
श्रेष्ठं यविष्ठम् अतिथिं स्वाहुतं जुष्टं जनाय दाशुषे ।
देवाꣳ अच्छा यातवे जातवेदसम् अग्निम् ईळे व्युष्टिषु ॥ १ ०४४ ०४
स्तविष्यामि त्वाम् अहं विश्वस्यामृत भोजन ।
अग्ने त्रातारम् अमृतम् मियेध्य यजिष्ठं हव्यवाहन ॥ १ ०४४ ०५
सुशंसो बोधि गृणते यविष्ठ्य मधुजिह्वः स्वाहुतः ।
प्रस्कण्वस्य प्रतिरन्न् आयुर् जीवसे नमस्या दैव्यं जनम् ॥ १ ०४४ ०६
होतारं विश्ववेदसं सं हि त्वा विश इन्धते ।
स आ वह पुरुहूत प्रचेतसो ऽग्ने देवाꣳ इह द्रवत् ॥ १ ०४४ ०७
सवितारम् उषसम् अश्विना भगम् अग्निं व्युष्टिषु क्षपः ।
कण्वासस् त्वा सुतसोमास इन्धते हव्यवाहं स्वध्वर ॥ १ ०४४ ०८
पतिर् ह्य् अध्वराणाम् अग्ने दूतो विशाम् असि ।
उषर्बुध आ वह सोमपीतये देवाꣳ अद्य स्वर्दृशः ॥ १ ०४४ ०९
अग्ने पूर्वा अनूषसो विभावसो दीदेथ विश्वदर्शतः ।
असि ग्रामेष्व् अविता पुरोहितो ऽसि यज्ञेषु मानुषः ॥ १ ०४४ १०
नि त्वा यज्ञस्य साधनम् अग्ने होतारम् ऋत्विजम् ।
मनुष्वद् देव धीमहि प्रचेतसं जीरं दूतम् अमर्त्यम् ॥ १ ०४४ ११
यद् देवानाम् मित्रमहः पुरोहितो ऽन्तरो यासि दूत्यम् ।
सिन्धोर् इव प्रस्वनितास ऊर्मयो ऽग्नेर् भ्राजन्ते अर्चयः ॥ १ ०४४ १२
श्रुधि श्रुत्कर्ण वह्निभिर् देवैर् अग्ने सयावभिः ।
आ सीदन्तु बर्हिषि मित्रो अर्यमा प्रातर्यावाणो अध्वरम् ॥ १ ०४४ १३

शृण्वन्तु स्तोमम् मरुतः सुदानवो ऽग्निजिह्वा ऋतावृधः ।
पिबतु सोमं वरुणो धृतव्रतो ऽश्विभ्याम् उषसा सजूः ॥ १ ०४४ १४

त्वम् अग्ने वसूर् इह रुद्राꣳ आदित्याꣳ उत ।
यजा स्वध्वरं जनम् मनुजातं घृतप्रुषम् ॥ १ ०४५ ०१
श्रुष्टीवानो हि दाशुषे देवा अग्ने विचेतसः ।
तान् रोहिदश्व गिर्वणस् त्रयस्त्रिंशतम् आ वह ॥ १ ०४५ ०२
प्रियमेधवद् अत्रिवज् जातवेदो विरूपवत् ।
अङ्गिरस्वन् महिव्रत प्रस्कण्वस्य श्रुधी हवम् ॥ १ ०४५ ०३
महिकेरव ऊतये प्रियमेधा अहूषत ।
राजन्तम् अध्वराणाम् अग्निं शुक्रेण शोचिषा ॥ १ ०४५ ०४
घृताहवन सन्त्येमा उ षु श्रुधी गिरः ।
याभिः कण्वस्य सूनवो हवन्ते ऽवसे त्वा ॥ १ ०४५ ०५
त्वां चित्रश्रवस्तम हवन्ते विक्षु जन्तवः ।
शोचिष्केशम् पुरुप्रियाग्ने हव्याय वोळ्हवे ॥ १ ०४५ ०६
नि त्वा होतारम् ऋत्विजं दधिरे वसुवित्तमम् ।
श्रुत्कर्णं सप्रथस्तमं विप्रा अग्ने दिविष्टिषु ॥ १ ०४५ ०७
आ त्वा विप्रा अचुच्यवुः सुतसोमा अभि प्रयः ।
बृहद् भा बिभ्रतो हविर् अग्ने मर्ताय दाशुषे ॥ १ ०४५ ०८
प्रातर्याव्णः सहस्कृत सोमपेयाय सन्त्य ।
इहाद्य दैव्यं जनम् बर्हिर् आ सादया वसो ॥ १ ०४५ ०९
अर्वाञ्चं दैव्यं जनम् अग्ने यक्ष्व सहूतिभिः ।
अयं सोमः सुदानवस् तम् पात तिरोअह्न्यम् ॥ १ ०४५ १०

एषो उषा अपूर्व्या व्य् उच्छति प्रिया दिवः ।
स्तुषे वाम् अश्विना बृहत् ॥ १ ०४६ ०१

या दस्रा सिन्धुमातरा मनोतरा रयीणाम् ।
धिया देवा वसुविदा ॥ १ ०४६ ०२
वच्यन्ते वां ककुहासो जूर्णायाम् अधि विष्टपि ।
यद् वां रथो विभिष् पतात् ॥ १ ०४६ ०३
हविषा जारो अपाम् पिपर्ति पपुरिर् नरा ।
पिता कुटस्य चर्षणिः ॥ १ ०४६ ०४
आदारो वाम् मतीनां नासत्या मतवचसा ।
पातं सोमस्य धृष्णुया ॥ १ ०४६ ०५
या नः पीपरद् अश्विना ज्योतिष्मती तमस् तिरः ।
ताम् अस्मे रासाथाम् इषम् ॥ १ ०४६ ०६
आ नो नावा मतीनां यातम् पाराय गन्तवे ।
युञ्जाथाम् अश्विना रथम् ॥ १ ०४६ ०७
अरित्रं वां दिवस् पृथु तीर्थे सिन्धूनां रथः ।
धिया युयुज्र इन्दवः ॥ १ ०४६ ०८
दिवस् कण्वास इन्दवो वसु सिन्धूनाम् पदे ।
स्वं वव्रिं कुह धित्सथः ॥ १ ०४६ ०९
अभूद् उ भा उ अंशवे हिरण्यम् प्रति सूर्यः ।
व्य् अख्यज् जिह्वयासितः ॥ १ ०४६ १०
अभूद् उ पारम् एतवे पन्था ऋतस्य साधुया ।
अदर्शि वि स्रुतिर् दिवः ॥ १ ०४६ ११
तत्-तद् इद् अश्विनोर् अवो जरिता प्रति भूषति ।
मदे सोमस्य पिप्रतोः ॥ १ ०४६ १२
वावसाना विवस्वति सोमस्य पीत्या गिरा ।
मनुष्वच् छम्भू आ गतम् ॥ १ ०४६ १३
युवोर् उषा अनु श्रियम् परिज्मनोर् उपाचरत् ।
ऋता वनथो अक्तुभिः ॥ १ ०४६ १४
उभा पिबतम् अश्विनोभा नः शर्म यच्छतम् ।
अविद्रियाभिर् ऊतिभिः ॥ १ ०४६ १५

अयं वाम् मधुमत्तमः सुतः सोम ऋतावृधा ।
तम् अश्विना पिबतं तिरोअह्न्यं धत्तं रत्नानि दाशुषे ॥ १ ०४७ ०१
त्रिवन्धुरेण त्रिवृता सुपेशसा रथेना यातम् अश्विना ।
कण्वासो वाम् ब्रह्म कृण्वन्त्य् अध्वरे तेषां सु शृणुतं हवम् ॥ १ ०४७ ०२
अश्विना मधुमत्तमम् पातं सोमम् ऋतावृधा ।
अथाद्य दस्रा वसु बिभ्रता रथे दाश्वांसम् उप गच्छतम् ॥ १ ०४७ ०३
त्रिषधस्थे बर्हिषि विश्ववेदसा मध्वा यज्ञम् मिमिक्षतम् ।
कण्वासो वां सुतसोमा अभिद्यवो युवां हवन्ते अश्विना ॥ १ ०४७ ०४
याभिः कण्वम् अभिष्टिभिः प्रावतं युवम् अश्विना ।
ताभिः ष्व् अ १ स्माꣳ अवतं शुभस् पती पातं सोमम् ऋतावृधा ॥ १ ०४७ ०५
सुदासे दस्रा वसु बिभ्रता रथे पृक्षो वहतम् अश्विना ।
रयिं समुद्राद् उत वा दिवस् पर्य् अस्मे धत्तम् पुरुस्पृहम् ॥ १ ०४७ ०६
यन् नासत्या परावति यद् वा स्थो अधि तुर्वशे ।
अतो रथेन सुवृता न आ गतं साकं सूर्यस्य रश्मिभिः ॥ १ ०४७ ०७
अर्वाञ्चा वां सप्तयो ऽध्वरश्रियो वहन्तु सवनेद् उप ।
इषम् पृञ्चन्ता सुकृते सुदानव आ बर्हिः सीदतं नरा ॥ १ ०४७ ०८
तेन नासत्या गतं रथेन सूर्यत्वचा ।
येन शश्वद् ऊहथुर् दाशुषे वसु मध्वः सोमस्य पीतये ॥ १ ०४७ ०९
उक्थेभिर् अर्वाग् अवसे पुरुवसू अर्कैश् च नि ह्वयामहे ।
शश्वत् कण्वानां सदसि प्रिये हि कं सोमम् पपथुर् अश्विना ॥ १ ०४७ १०

सह वामेन न उषो व्य् उच्छा दुहितर् दिवः ।
सह द्युम्नेन बृहता विभावरि राया देवि दास्वती ॥ १ ०४८ ०१
अश्वावतीर् गोमतीर् विश्वसुविदो भूरि च्यवन्त वस्तवे ।
उद् ईरय प्रति मा सूनृता उषश् चोद राधो मघोनाम् ॥ १ ०४८ ०२

उवासोषा उच्छाच् च नु देवी जीरा रथानाम् ।
ये अस्या आचरणेषु दध्रिरे समुद्रे न श्रवस्यवः ॥ १ ०४८ ०३
उषो ये ते प्र यामेषु युञ्जते मनो दानाय सूरयः ।
अत्राह तत् कण्व एषां कण्वतमो नाम गृणाति नृणाम् ॥ १ ०४८ ०४
आ घा योषेव सूनर्य् उषा याति प्रभुञ्जती ।
जरयन्ती वृजनम् पद्वद् ईयत उत् पातयति पक्षिणः ॥ १ ०४८ ०५
वि या सृजति समनं व्य् अ १ र्थिनः पदं न वेत्य् ओदती ।
वयो नकिष् टे पप्तिवांस आसते व्युष्टौ वाजिनीवति ॥ १ ०४८ ०६
एषायुक्त परावतः सूर्यस्योदयनाद् अधि ।
शतं रथेभिः सुभगोषा इयं वि यात्य् अभि मानुषान् ॥ १ ०४८ ०७
विश्वम् अस्या नानाम चक्षसे जगज् ज्योतिष् कृणोति सूनरी ।
अप द्वेषो मघोनी दुहिता दिव उषा उच्छद् अप स्रिधः ॥ १ ०४८ ०८
उष आ भाहि भानुना चन्द्रेण दुहितर् दिवः ।
आवहन्ती भूर्य् अस्मभ्यं सौभगं व्युच्छन्ती दिविष्टिषु ॥ १ ०४८ ०९
विश्वस्य हि प्राणनं जीवनं त्वे वि यद् उच्छसि सूनरि ।
सा नो रथेन बृहता विभावरि श्रुधि चित्रामघे हवम् ॥ १ ०४८ १०
उषो वाजं हि वंस्व यश् चित्रो मानुषे जने ।
तेना वह सुकृतो अध्वराꣳ उप ये त्वा गृणन्ति वह्नयः ॥ १ ०४८ ११
विश्वान् देवाꣳ आ वह सोमपीतये ऽन्तरिक्षाद् उषस् त्वम् ।
सास्मासु धा गोमद् अश्वावद् उक्थ्य १ म् उषो वाजं सुवीर्यम् ॥ १ ०४८ १२
यस्या रुशन्तो अर्चयः प्रति भद्रा अदृक्षत ।
सा नो रयिं विश्ववारं सुपेशसम् उषा ददातु सुग्म्यम् ॥ १ ०४८ १३
ये चिद् धि त्वाम् ऋषयः पूर्व ऊतये जुहूरे ऽवसे महि ।
सा न स्तोमाꣳ अभि गृणीहि राधसोषः शुक्रेण शोचिषा ॥ १ ०४८ १४
उषो यद् अद्य भानुना वि द्वारावृ ऋणवो दिवः ।
प्र नो यच्छताद् अवृकम् पृथु छर्दिः प्र देवि गोमतीर् इषः ॥ १ ०४८ १५
सं नो राया बृहता विश्वपेशसा मिमिक्ष्वा सम् इळाभिर् आ ।
सं द्युम्नेन विश्वतुरोषो महि सं वाजैर् वाजिनीवति ॥ १ ०४८ १६

उषो॑ भद्रेभिर् आ गहि दिवश् चिद् रोचनाद् अधि ।
वह॑न्त्व् अरुणप्सव उप॑ त्वा सोमिनो॑ गृहम् ॥ १ ०४९ ०१
सुपेशसं सुखं रथं यम् अध्यस्था॑ उषस् त्वम् ।
तेना॑ सुश्रवसं जनम् प्रावाद्य दुहितर् दिवः ॥ १ ०४९ ०२
वयश् चित् ते पतत्रिणो॑ द्विपच् चतुष्पद् अर्जुनि ।
उषः प्रारन्न् ऋतूर् अनु॑ दिवो अन्तेभ्यस् परि॑ ॥ १ ०४९ ०३
व्युच्छन्ती हि रश्मिभिर् विश्वम् आभासि॑ रोचनम् ।
तां त्वाम् उषर् वसूयवो॑ गीर्भिः कण्वा॑ अहूषत ॥ १ ०४९ ०४

उद् उ त्यं जातवे॑दसं देवं व॑हन्ति केतवः॑ ।
दृशे विश्वा॑य सूर्यम् ॥ १ ०५० ०१
अप त्ये तायवो॑ यथा नक्षत्रा यन्त्य् अक्तुभिः॑ ।
सूरा॑य विश्वचक्षसे ॥ १ ०५० ०२
अदृ॑श्रम् अस्य केतवो वि रश्मयो॑ जना॒ अनु॑ ।
भ्राज॑न्तो अग्नयो॑ यथा ॥ १ ०५० ०३
तरणि॑र् विश्वदर्शतो ज्योति॑ष्कृद् असि॑ सूर्य ।
विश्वम् आ भा॑सि रोचनम् ॥ १ ०५० ०४
प्रत्यङ् देवानां विशः॑ प्रत्यङ् उद् ए॑षि मानु॑षान् ।
प्रत्यङ् विश्वं स्वर् दृशे ॥ १ ०५० ०५
येना॑ पावक चक्ष॑सा भुरण्यन्तं जना॒ अनु॑ ।
त्वं व॑रुण पश्य॑सि ॥ १ ०५० ०६
वि द्याम् ए॑षि रज॑स् पृथ्व् अहा॒ मिमा॑नो अक्तुभिः॑ ।
पश्यञ् जन्मा॑नि सूर्य ॥ १ ०५० ०७
सप्त त्वा॑ हरितो॒ रथे॑ वह॑न्ति देव सूर्य ।
शोचिष्के॑शं विचक्षण ॥ १ ०५० ०८

अयुक्त सप्त शुन्ध्युवः सूरो रथस्य नप्त्यः ।
ताभिर् याति स्वयुक्तिभिः ॥ १ ०५० ०९
उद् वयं तमसस् परि ज्योतिष् पश्यन्त उत्तरम् ।
देवं देवत्रा सूर्यम् अगन्म ज्योतिर् उत्तमम् ॥ १ ०५० १०
उद्यन्न् अद्य मित्रमह आरोहन्न् उत्तरां दिवम् ।
हृद्रोगम् मम सूर्य हरिमाणं च नाशय ॥ १ ०५० ११
शुकेषु मे हरिमाणं रोपणाकासु दध्मसि ।
अथो हारिद्रवेषु मे हरिमाणं नि दध्मसि ॥ १ ०५० १२
उद् अगाद् अयम् आदित्यो विश्वेन सहसा सह ।
द्विषन्तम् मह्यं रन्धयन् मो अहं द्विषते रधम् ॥ १ ०५० १३

अभि त्यम् मेषम् पुरुहूतम् ऋग्मियम् इन्द्रं गीर्भिर् मदता वस्वो अर्णवम् ।
यस्य द्यावो न विचरन्ति मानुषा भुजे मंहिष्ठम् अभि विप्रम् अर्चत ॥ १ ०५१ ०१
अभीम् अवन्वन् स्वभिष्टिम् ऊतयो ऽन्तरिक्षप्रां तविषीभिर् आवृतम् ।
इन्द्रं दक्षासः ऋभवो मदच्युतं शतक्रतुं जवनी सूनृतारुहत् ॥ १ ०५१ ०२
त्वं गोत्रम् अङ्गिरोभ्यो ऽवृणोर् अपोतात्रये शतदुरेषु गातुवित् ।
ससेन चिद् विमदायावहो वस्व् आजाव् अद्रिं वावसानस्य नर्तयन् ॥ १ ०५१ ०३
त्वम् अपाम् अपिधानावृणोर् अपाधारयः पर्वते दानुमद् वसु ।
वृत्रं यद् इन्द्र शवसावधीर् अहिम् आद् इत् सूर्यं दिव्य् आरोहयो दृशे ॥ १ ०५१ ०४
त्वम् मायाभिर् अप मायिनो ऽधमः स्वधाभिर् ये अधि शुस्राव् अजुह्वत ।
त्वम् पिप्रोर् नृमणः प्रारुजः पुरः प्र ऋजिश्वानं दस्युहत्येष्व् आविथ ॥ १ ०५१ ०५
त्वं कुत्सं शुष्णहत्येष्व् आविथारन्धयो ऽतिथिग्वाय शम्बरम् ।
महान्तं चिद् अर्बुदं नि क्रमीः पदा सनाद् एव दस्युहत्याय जज्ञिषे ॥ १ ०५१ ०६
त्वे विश्वा तविषी सध्र्यग् घिता तव राधः सोमपीथाय हर्षते ।
तव वज्रश् चिकिते बाह्वोर् हितो वृश्चा शत्रोर् अव विश्वानि वृष्ण्या ॥ १ ०५१ ०७
वि जानीह्य आर्यान् ये च दस्यवो बर्हिष्मते रन्धया शासद् अव्रतान् ।
शाकी भव यजमानस्य चोदिता विश्वेत् ता ते सधमादेषु चाकन ॥ १ ०५१ ०८

अनुव्रताय रन्धयन्न् अपव्रतान् आभूभिर् इन्द्रः शथयन्न् अनाभुवः ।
वृद्धस्य चिद् वर्धतो द्याम् इनक्षत स्तवानो वम्रो वि जघान संदिहः ॥ १ ०५१ ०९
तक्षद् यत् त उशना सहसा सहो वि रोदसी मज्मना बाधते शवः ।
आ त्वा वातस्य नृमणो मनोयुज आ पूर्यमाणम् अवहन्न् अभि श्रवः ॥ १ ०५१ १०
मन्दिष्ट यद् उशने काव्ये सचाँ इन्द्रो वङ्कू वङ्कुतराधि तिष्ठति ।
उग्रो ययिं निर् अपः स्रोतसासृजद् वि शुष्णस्य दृंहिता ऐरयत् पुरः ॥ १ ०५१ ११
आ स्मा रथं वृषपाणेषु तिष्ठसि शार्यातस्य प्रभृता येषु मन्दसे ।
इन्द्र यथा सुतसोमेषु चाकनो ऽनर्वाणं श्लोकम् आ रोहसे दिवि ॥ १ ०५१ १२
अददा अर्भाम् महते वचस्यवे कक्षीवते वृचयाम् इन्द्र सुन्वते ।
मेनाभवो वृषणश्वस्य सुक्रतो विश्वेत् ता ते सवनेषु प्रवाच्या ॥ १ ०५१ १३
इन्द्रो अश्रायि सुध्यो निरेके पज्रेषु स्तोमो दुर्यो न यूपः ।
अश्वयुर् गव्यू रथयुर् वसुयुर् इन्द्र इद् रायः क्षयति प्रयन्ता ॥ १ ०५१ १४
इदं नमो वृषभाय स्वराजे सत्यशुष्माय तवसे ऽवाचि ।
अस्मिन्न् इन्द्र वृजने सर्ववीराः स्मत् सूरिभिस् तव शर्मन् स्याम ॥ १ ०५१ १५

त्यं सु मेषम् महया स्वर्विदं शतं यस्य सुभ्वः साकम् ईरते ।
अत्यं न वाजं हवनस्यदं रथम् एन्द्रं ववृत्याम् अवसे सुवृक्तिभिः ॥ १ ०५२ ०१
स पर्वतो न धरुणेष्व् अच्युतः सहस्रमूतिस् तविषीषु वावृधे ।
इन्द्रो यद् वृत्रम् अवधीन् नदीवृतम् उब्जन् अर्णांसि जहृषाणो अन्धसा ॥ १ ०५२ ०२
स हि द्वरो द्वरिषु वव्र ऊधनि चन्द्रबुध्नो मदवृद्धो मनीषिभिः ।
इन्द्रं तम् अह्वे स्वपस्यया धिया मंहिष्ठरातिं स हि पप्रिर् अन्धसः ॥ १ ०५२ ०३
आ यम् पृणन्ति दिवि सद्मबर्हिषः समुद्रं न सुभ्वः स्वा अभिष्टयः ।
तं वृत्रहत्ये अनु तस्थुर् ऊतयः शुष्मा इन्द्रम् अवाता अहृतप्सवः ॥ १ ०५२ ०४
अभि स्ववृष्टिम् मदे अस्य युध्यतो रघ्वीर् इव प्रवणे सस्रुर् ऊतयः ।
इन्द्रो यद् वज्री धृषमाणो अन्धसा भिनद् वलस्य परिधीर् इव त्रितः ॥ १ ०५२ ०५
परि घृणा चरति तित्विषे शवो ऽपो वृत्वी रजसो बुध्नम् आशयत् ।

वृत्रस्य यत् प्रवणे दुर्गृभिश्वनो निजघन्थ हन्वोर् इन्द्र तन्यतुम् ॥ १ ०५२ ०६
हृदं न हि त्वा न्यृषन्त्य् ऊर्मयो ब्रह्माणीन्द्र तव यानि वर्धना ।
त्वष्टा चित् ते युज्यं वावृधे शवस् ततक्ष वज्रम् अभिभूत्योजसम् ॥ १ ०५२ ०७
जघन्वाꣳ उ हरिभिः सम्भृतक्रतव् इन्द्र वृत्रम् मनुष गातुयन्न् अपः ।
अयच्छथा बाह्वोर् वज्रम् आयसम् अधारयो दिव्य् आ सूर्यं दृशे ॥ १ ०५२ ०८
बृहत् स्वश्चन्द्रम् अमवद् यद् उक्थ्य१ म् अकृण्वत भियसा रोहणं दिवः ।
यन् मानुषप्रधना इन्द्रम् ऊतयः स्वर् नृषाचो मरुतो ऽमदन्न् अनु ॥ १ ०५२ ०९
द्यौश् चिद् अस्यामवाꣳ अहेः स्वनाद् अयोयवीद् भियसा वज्र इन्द्र ते ।
वृत्रस्य यद् बद्बधानस्य रोदसी मदे सुतस्य शवसाभिनच् छिरः ॥ १ ०५२ १०
यद् इन् न्व् ऐन्द्र पृथिवी दशभुजिर् अहानि विश्वा ततनन्त कृष्टयः ।
अत्राह ते मघवन् विश्रुतं सहो द्याम् अनु शवसा बर्हणा भुवत् ॥ १ ०५२ ११
त्वम् अस्य पारे रजसो व्योमनः स्वभूत्योजा अवसे धृषन्मनः ।
चकृषे भूमिम् प्रतिमानम् ओजसो ऽपः स्वः परिभूर् एष्य् आ दिवम् ॥ १ ०५२ १२
त्वम् भुवः प्रतिमानम् पृथिव्या ऋष्ववीरस्य बृहतः पतिर् भूः ।
विश्वम् आप्रा अन्तरिक्षम् महित्वा सत्यम् अद्धा नकिर् अन्यस् त्वावान् ॥ १ ०५२ १३
न यस्य द्यावापृथिवी अनु व्यचो न सिन्धवो रजसो अन्तम् आनशुः ।
नोत स्ववृष्टिम् मदे अस्य युध्यत एको अन्यच् चकृषे विश्वम् आनुषक् ॥ १ ०५२ १४
आर्चन्न् अत्र मरुतः सस्मिन्न् आजौ विश्वे देवासो अमदन्न् अनु त्वा ।
वृत्रस्य यद् भृष्टिमता वधेन नि त्वम् इन्द्र प्रत्य् आनं जघन्थ ॥ १ ०५२ १५

न्य् ऊ ३ षु वाचम् प्र महे भरामहे गिर इन्द्राय सदने विवस्वतः ।
नू चिद् धि रत्नं ससताम् इवाविदन् न दुष्टुतिर् द्रविणोदेषु शस्यते ॥ १ ०५३ ०१
दुरो अश्वस्य दुर इन्द्र गोर् असि दुरो यवस्य वसुन इनस् पतिः ।
शिक्षानरः प्रदिवो अकामकर्शनः सखा सखिभ्यस् तम् इदं गृणीमसि ॥ १ ०५३ ०२
शचीव इन्द्र पुरुकृद् द्युमत्तम तवेद इदम् अभितश् चेकिते वसु ।
अतः संगृभ्याभिभूत आ भर मा त्वायतो जरितुः कामम् ऊनयीः ॥ १ ०५३ ०३
एभिर् द्युभिः सुमना एभिर् इन्दुभिर् निरुन्धानो अमतिं गोभिर् अश्विना ।

इन्द्रेण दस्यु दरयन्त इन्दुभिर् युतद्वेषसः सम् इषा रभेमहि ॥ १ ०५३ ०४
सम् इन्द्र राया सम् इषा रभेमहि सं वाजेभिः पुरुश्चन्द्रैर् अभिद्युभिः ।
सं देव्या प्रमत्या वीरशुष्मया गोअग्रयाश्वावत्या रभेमहि ॥ १ ०५३ ०५
ते त्वा मदा अमदन् तानि वृष्ण्या ते सोमासो वृत्रहत्येषु सत्पते ।
यत् कारवे दश वृत्राण्य् अप्रति बर्हिष्मते नि सहस्राणि बर्हयः ॥ १ ०५३ ०६
युधा युधम् उप घेद् एषि धृष्णुया पुरा पुरं सम् इदं हंस्य् ओजसा ।
नम्या यद् इन्द्र सख्या परावति निबर्हयो नमुचिं नाम मायिनम् ॥ १ ०५३ ०७
त्वं करञ्जम् उत पर्णयं वधीस् तेजिष्ठयातिथिग्वस्य वर्तनी ।
त्वं शता वङ्गृदस्याभिनत् पुरो ऽनानुदः परिषूता ऋजिश्वना ॥ १ ०५३ ०८
त्वम् एताञ् जनराज्ञो द्विर् दशाबन्धुना सुश्रवसोपजग्मुषः ।
षष्टिं सहस्रा नवतिं नव श्रुतो नि चक्रेण रथ्या दुष्पदावृणक् ॥ १ ०५३ ०९
त्वम् आविथ सुश्रवसं तवोतिभिस् तव त्रामभिर् इन्द्र तूर्वयाणम् ।
त्वम् अस्मै कुत्सम् अतिथिग्वम् आयुम् महे राज्ञे यूने अरन्धनायः ॥ १ ०५३ १०
य उदृचीन्द्र देवगोपाः सखायस् ते शिवतमा असाम ।
त्वां स्तोषाम त्वया सुवीरा द्राघीय आयुः प्रतरं दधानाः ॥ १ ०५३ ११

मा नो अस्मिन् मघवन् पृत्स्व् अंहसि नहि ते अन्तः शवसः परीणशे ।
अक्रन्दयो नद्यो ३ रोरुवद् वना कथा न क्षोणीर् भियसा सम् आरत ॥ १ ०५४ ०१
अचा शक्राय शाकिने शचीवते शृण्वन्तम् इन्द्रम् महयन्न् अभि ष्टुहि ।
यो धृष्णुना शवसा रोदसी उभे वृषा वृषत्वा वृषभो न्यृञ्जते ॥ १ ०५४ ०२
अचा दिवे बृहते शूष्य १ं वचः स्वक्षत्रं यस्य धृषतो धृषन् मनः ।
बृहच्छ्रवा असुरो बर्हणा कृतः पुरो हरिभ्यां वृषभो रथो हि षः ॥ १ ०५४ ०३
त्वं दिवो बृहतः सानु कोपयो ऽव त्मना धृषता शम्बरम् भिनत् ।
यन् मायिनो व्रन्दिनो मन्दिना धृषच् छितां गभस्तिम् अशनिम् पृतन्यसि ॥ १ ०५४ ०४
नि यद् वृणक्षि श्वसनस्य मूर्धनि शुष्णस्य चिद् व्रन्दिनो रोरुवद् वना ।
प्राचीनेन मनसा बर्हणावता यद् अद्या चित् कृणवः कस् त्वा परि ॥ १ ०५४ ०५

त्वम् आविथ नर्यं तुर्वशं यदुं त्वं तुर्वीतिं वय्यं शतक्रतो ।
त्वं रथम् एतशं कृत्व्ये धने त्वम् पुरो नवतिं दम्भयो नव ॥ १ ०५४ ०६
स घा राजा सत्पतिः शूशुवज् जनो रातहव्यः प्रति यः शासम् इन्वति ।
उक्था वा यो अभिगृणाति राधसा दानुर् अस्मा उपरा पिन्वते दिवः ॥ १ ०५४ ०७
असमं क्षत्रम् असमा मनीषा प्र सोमपा अपसा सन्तु नेमे ।
ये त इन्द्र ददुषो वर्धयन्ति महि क्षत्रं स्थविरं वृष्ण्यं च ॥ १ ०५४ ०८
तुभ्येद् एते बहुला अद्रिदुग्धाश् चमूषदश् चमसा इन्द्रपानाः ।
व्य् अश्नुहि तर्पया कामम् एषाम् अथा मनो वसुदेयाय कृष्व ॥ १ ०५४ ०९
अपाम् अतिष्ठद् धरुणह्वरं तमो ऽन्तर् वृत्रस्य जठरेषु पर्वतः ।
अभीम् इन्द्रो नद्यो वव्रिणा हिता विश्वा अनुष्ठाः प्रवणेषु जिघ्नते ॥ १ ०५४ १०
स शेवृधम् अधि धा द्युम्नम् अस्मे महि क्षत्रं जनाषाळ् इन्द्र तव्यम् ।
रक्षा च नो मघोनः पाहि सूरीन् राये च नः स्वपत्या इषे धाः ॥ १ ०५४ ११

दिवश् चिद् अस्य वरिमा वि पप्रथ इन्द्रं न मह्ना पृथिवी चन प्रति ।
भीमस् तुविष्माञ् चर्षणिभ्य आतपः शिशीते वज्रं तेजसे न वंसगः ॥ १ ०५५ ०१
सो अर्णवो न नद्यः समुद्रियः प्रति गृभ्णाति विश्रिता वरीमभिः ।
इन्द्रः सोमस्य पीतये वृषायते सनात् स युध्म ओजसा पनस्यते ॥ १ ०५५ ०२
त्वं तम् इन्द्र पर्वतं न भोजसे महो नृम्णस्य धर्मणाम् इरज्यसि ।
प्र वीर्येण देवताति चेकिते विश्वस्मा उग्रः कर्मणे पुरोहितः ॥ १ ०५५ ०३
स इद् वने नमस्युभिर् वचस्यते चारु जनेषु प्रब्रुवाण इन्द्रियम् ।
वृषा छन्दुर् भवति हर्यतो वृषा क्षेमेण धेनाम् मघवा यद् इन्वति ॥ १ ०५५ ०४
स इन् महानि समिथानि मज्मना कृणोति युध्म ओजसा जनेभ्यः ।
अधा चन श्रद् दधति त्विषीमत इन्द्राय वज्रं निघनिघ्नते वधम् ॥ १ ०५५ ०५
स हि श्रवस्युः सदनानि कृत्रिमा क्षमया वृधान ओजसा विनाशयन् ।
ज्योतींषि कृण्वन्न् अवृकाणि यज्यवे ऽव सुक्रतुः सर्तवा अपः सृजत् ॥ १ ०५५ ०६
दानाय मनः सोमपावन्न् अस्तु ते ऽर्वाञ्चा हरी वन्दनश्रुद् आ कृधि ।
यमिष्ठासः सारथयो य इन्द्र ते न त्वा केता आ दभ्नुवन्ति भूर्णयः ॥ १ ०५५ ०७

अप्रक्षितं वसु बिभर्षि हस्तयोर् अषाळ्हं सहस् तन्वै श्रुतो दधे ।
आवृतासो ऽवतासो न कर्तृभिस् तनूषु ते क्रतव इन्द्र भूरयः ॥ १ ०५५ ०८

एष प्र पूर्वीर् अव तस्य चम्रिषो ऽत्यो न योषाम् उद् अयंस्त भुर्वणिः ।
दक्षम् महे पाययते हिरण्ययं रथम् आवृत्या हरियोगम् ऋभ्वसम् ॥ १ ०५६ ०१
तं गूर्तयो नेमन्निषः परीणसः समुद्रं न संचरणे सनिष्यवः ।
पतिं दक्षस्य विदथस्य नू सहो गिरिं न वेना अधि रोह तेजसा ॥ १ ०५६ ०२
स तुर्वणिर् महाँ अरेणु पौंस्ये गिरेर् भृष्टिर् न भ्राजते तुजा शवः ।
येन शुष्णम् मायिनम् आयसो मदे दुध्र आभूषु रामयन् नि दामनि ॥ १ ०५६ ०३
देवी यदि तविषी त्वावृधोतय इन्द्रं सिषक्त्य् उषसं न सूर्यः ।
यो धृष्णुना शवसा बाधते तम इयर्ति रेणुम् बृहद् अर्हरिष्वणिः ॥ १ ०५६ ०४
वि यत् तिरो धरुणम् अच्युतं रजो ऽतिष्ठिपो दिव आतासु बर्हणा ।
स्वर्मीळ्हे यन् मद इन्द्र हर्ष्याहन् वृत्रं निर् अपाम् औब्जो अर्णवम् ॥ १ ०५६ ०५
त्वं दिवो धरुणं धिष ओजसा पृथिव्या इन्द्र सदनेषु माहिनः ।
त्वं सुतस्य मदे अरिणा अपो वि वृत्रस्य समया पाष्यारुजः ॥ १ ०५६ ०६

प्र मंहिष्ठाय बृहते बृहद्रये सत्यशुष्माय तवसे मतिम् भरे ।
अपाम् इव प्रवणे यस्य दुर्धरं राधो विश्वायु शवसे अपावृतम् ॥ १ ०५७ ०१
अध ते विश्वम् अनु हासद् इष्टय आपो निम्नेव सवना हविष्मतः ।
यत् पर्वति न समशीत हर्यत इन्द्रस्य वज्रः श्नथिता हिरण्ययः ॥ १ ०५७ ०२
अस्मै भीमाय नमसा सम् अध्वर उषो न शुभ्र आ भरा पनीयसे ।
यस्य धाम श्रवसे नामेन्द्रियं ज्योतिर् अकारि हरितो नायसे ॥ १ ०५७ ०३
इमे त इन्द्र ते वयम् पुरुष्टुत ये त्वारभ्य चरामसि प्रभूवसो ।
नहि त्वद् अन्यो गिर्वणो गिरः सघत् क्षोणीर् इव प्रति नो हर्य तद् वचः ॥ १ ०५७ ०४
भूरि त इन्द्र वीर्यं तव स्मस्य् अस्य स्तोतुर् मघवन् काममम् आ पृण ।

अनु॑ ते द्यौर् बृ॒हती वी॒र्यम् मम इ॒यं च॑ ते पृथि॒वी ने॒म ओज॑से ॥ १ ०५७ ०५
त्वं तम् इ॑न्द्र पर्व॒तम् म॒हाम् उ॒रुं वज्रे॑ण वज्रिन् पर्व॒शश् च॑कर्तिथ ।
अवा॑सृजो निवृ॒ताः स॒र्तवा अ॒पः स॒त्रा विश्वे॑ दधिषे॒ केव॑लं सहः॑ ॥ १ ०५७ ०६

नू चि॑त् सहो॒जा अ॒मृतो॒ नि तु॑न्दते होता॒ यद् दू॒तो अभ॑वद् वि॒वस्व॑तः ।
वि साधि॑ष्ठेभिः प॒थिभी॒ रजो॑ मम आ दे॒वता॑ता ह॒विषा॑ विवासति ॥ १ ०५८ ०१
आ स्वम् अ॒द्य यु॒वमा॑नो अजर॒स् तृष्व् अ॑वि॒ष्यन्न् अ॑त॒सेषु॑ तिष्ठति ।
अत्यो॒ न पृ॒ष्ठम् प्रु॑षि॒तस्य॑ रोचते दि॒वो न सानु॑ स्त॒नय॒न्न् अचिक्रदत् ॥ १ ०५८ ०२
क्रा॒णा रु॒द्रेभि॒र् वसु॑भिः पु॒रोहि॑तो होता॒ निष॑त्तो रयि॒षाळ् अम॑र्त्यः ।
रथो॒ न वि॒क्ष्व् ऋ॒ञ्जसा॑न आयु॒षु व्य् आनु॑षग् वा॒या॑ देव ऋ॒ण्वति ॥ १ ०५८ ०३
वि वात॑जूतो अ॒तसे॑षु॒ तिष्ठते वृथा॑ जु॒हूभि॒: सृण्या॑ तुवि॒ष्वणि॑: ।
तृषु यद् अ॑ग्ने व॒निनो॑ वृषा॒यसे॑ कृ॒ष्णं त॒ एम॑ रुश॒दूर्मे॑ अजर ॥ १ ०५८ ०४
तपु॑र्जम्भो॒ वन॒ आ वात॑चोदितो यू॒थे न सा॒ह्वाँ॑ अव॑ वाति॒ वंस॑गः ।
अ॒भि॒व्र॒जन्न् अक्षि॑तम् पाज॒सा रज॑ स्थातुश् च॒रथ॑म् भयते पत॒त्रिण॑: ॥ १ ०५८ ०५
दधुष् ट्वा॒ भृग॑वो मानु॒षेष्व् आ र॒यिं न चारु॑ सु॒हव॑ं जने॒भ्यः ।
होता॑रम् अग्ने अति॒थिं वरे॑ण्यम् मि॒त्रं न शे॒व॑ं दि॒व्याय॒ जन्म॑ने ॥ १ ०५८ ०६
होता॑रं स॒प्त जु॒ह्वो॒ ३॒ यजि॑ष्ठं यं वा॒घतो॑ वृ॒णते॑ अध्व॒रेषु॑ ।
अ॒ग्निं विश्वे॑षाम् अ॒रतिं॑ वसू॒नां सप॑र्यामि प्रय॒सा या॒मि र॑त्न॒म् ॥ १ ०५८ ०७
अच्छि॑द्रा सू॒नो सह॒सो नो॒ अद्य स्तो॒तृभ्यो॑ मित्रमहः॒ शर्म॑ यच्छ ।
अग्ने॑ गृ॒णन्त॒म् अंह॑स उरुष्योजो॑ नपात् पू॒र्भिर् आय॑सीभिः ॥ १ ०५८ ०८
भवा॒ वरू॑थं गृ॒णते॑ वि॒भावो॒ भवा॑ मघवन् म॒घव॑द्भ्यः शर्म॑ ।
उरुष्याग्ने अंह॑सो गृ॒णन्त॑म् प्रा॒तर् म॒क्षू धि॒याव॑सुर् जगम्यात् ॥ १ ०५८ ०९

व॒या इद् अ॑ग्ने अ॒ग्नय॑स् ते अ॒न्ये त्वे विश्वे॑ अ॒मृता॑ मादयन्ते ।
वैश्वा॑नर॒ नाभि॑र् असि क्षि॒तीना॑ स्थू॒णेव॑ जना॒ँ उप॑मिद् ययन्थ ॥ १ ०५९ ०१
मू॒र्धा दि॒वो नाभि॑र् अ॒ग्निः पृ॑थि॒व्या अथा॑भवद् अर॒ती रोद॑स्योः ।

तं त्वा देवासोऽजनयन्त देवं वैश्वानर ज्योतिर् इद् आर्याय ॥ १ ०५९ ०२
आ सूर्ये न रश्मयो ध्रुवासो वैश्वानरे दधिरे ऽग्ना वसूनि ।
या पर्वतिष्व् ओषधीष्व् अप्सु या मानुषिष्व् असि तस्य राजा ॥ १ ०५९ ०३
बृहती इव सूनवे रोदसी गिरो होता मनुष्यो३ न दक्षः ।
स्वर्वते सत्यशुष्माय पूर्वीर् वैश्वानराय नृतमाय यह्वीः ॥ १ ०५९ ०४
दिवश् चित् ते बृहतो जातवेदो वैश्वानर प्र रिरिचे महित्वम् ।
राजा कृष्टीनाम् असि मानुषीणां युधा देवेभ्यो वरिवश् चकर्थ ॥ १ ०५९ ०५
प्र नू महित्वं वृषभस्य वोचं यम् पूरवो वृत्रहणं सचन्ते ।
वैश्वानरो दस्युम् अग्निर् जघन्वाँ अधूनोत् काष्ठा अव शम्बरम् भेत् ॥ १ ०५९ ०६
वैश्वानरो महिम्ना विश्वकृष्टिर् भरद्वाजेषु यजतो विभावा ।
शातवनेये शतिनीभिर् अग्निः पुरुणीथे जरते सूनृतावान् ॥ १ ०५९ ०७

वह्निं यशसं विदथस्य केतुं सुप्राव्यं दूतं सद्योअर्थम् ।
द्विजन्मानं रयिम् इव प्रशस्तं रातिम् भरद् भृगवे मातरिश्वा ॥ १ ०६० ०१
अस्य शासुर् उभयासः सचन्ते हविष्मन्त उशिजो ये च मर्ताः ।
दिवश् चित् पूर्वो न्य् असादि होतापृच्छ्यो विश्पतिर् विक्षु वेधाः ॥ १ ०६० ०२
तं नव्यसी हृद आ जायमानम् अस्मत् सुकीर्तिर् मधुजिह्वम् अश्याः ।
यम् ऋत्विजो वृजने मानुषासः प्रयस्वन्त आयवो जीजनन्त ॥ १ ०६० ०३
उशिक् पावको वसुर् मानुषेषु वरेण्यो होताधायि विक्षु ।
दमूना गृहपतिर् दम आँ अग्निर् भुवद् रयिपती रयीणाम् ॥ १ ०६० ०४
तं त्वा वयम् पतिम् अग्ने रयीणाम् प्र शंसामो मतिभिर् गोतमासः ।
आशुं न वाजम्भरम् मर्जयन्तः प्रातर् मक्षू धियावसुर् जगम्यात् ॥ १ ०६० ०५

अस्मा इद् उ प्र तवसे तुराय प्रयो न हर्मि स्तोमम् माहिनाय ।
ऋचीषमायाध्रिगव ओहम् इन्द्राय ब्रह्माणि राततमा ॥ १ ०६१ ०१
अस्मा इद् उ प्रय इव प्र यंसि भराम्य् आङ्गूषम् बाधे सुवृक्ति ।

इन्द्राय हृदा मनसा मनीषा प्रत्नाय पत्ये धियो मर्जयन्त ॥ १ ०६१ ०२
अस्मा इद् उ त्यम् उपमं स्वर्षाम् भराम्य् आङ्गूषम् आस्येन ।
मंहिष्ठम् अच्छोक्तिभिर् मतीनां सुवृक्तिभिः सूरिं वावृधध्यै ॥ १ ०६१ ०३
अस्मा इद् उ स्तोमं सं हिनोमि रथं न तष्टेव तत्सिनाय ।
गिरश् च गिर्वाहसे सुवृक्तीन्द्राय विश्वमिन्वम् मेधिराय ॥ १ ०६१ ०४
अस्मा इद् उ सप्तिम् इव श्रवस्येन्द्रायार्कं जुह्वा ३ सम् अञ्जे ।
वीरं दानौकसं वन्दध्यै पुरां गूर्तश्रवसं दर्माणम् ॥ १ ०६१ ०५
अस्मा इद् उ त्वष्टा तक्षद् वज्रं स्वपस्तमं स्वर्य ँ रणाय ।
वृत्रस्य चिद् विदद् येन मर्म तुजन्न् ईशानस् तुजता किये धाः ॥ १ ०६१ ०६
अस्येद् उ मातुः सवनेषु सद्यो महः पितुम् पपिवाञ् चार्व् अन्ना ।
मुषायद् विष्णुः पचतं सहीयान् विध्यद् वराहं तिरो अद्रिम् अस्ता ॥ १ ०६१ ०७
अस्मा इद् उ ग्नाश् चिद् देवपत्नीर् इन्द्रायार्कम् अहिहत्य ऊवुः ।
परि द्यावापृथिवी जभ्र उर्वी नास्य ते महिमानम् परि ष्टः ॥ १ ०६१ ०८
अस्येद् एव प्र रिरिचे महित्वं दिवस् पृथिव्याः पर्य् अन्तरिक्षात् ।
स्वराळ् इन्द्रो दम आ विश्वगूर्तः स्वरिर् अमत्रो ववक्षे रणाय ॥ १ ०६१ ०९
अस्येद् एव शवसा शुषन्तं वि वृश्चद् वज्रेण वृत्रम् इन्द्रः ।
गा न व्राणा अवनीर् अमुञ्चद् अभि श्रवो दावने सचेताः ॥ १ ०६१ १०
अस्येद् उ त्वेषसा रन्त सिन्धवः परि यद् वज्रेण सीम् अयच्छत् ।
ईशानकृद् दाशुषे दशस्यन् तुर्वीतये गाधं तुर्वणिः कः ॥ १ ०६१ ११
अस्मा इद् उ प्र भरा तूतुजानो वृत्राय वज्रम् ईशानः कियेधाः ।
गोर् न पर्व वि रदा तिरश्चेष्यन्न् अर्णांस्य् अपां चरध्यै ॥ १ ०६१ १२
अस्येद् उ प्र ब्रूहि पूर्व्याणि तुरस्य कर्माणि नव्य उक्थैः ।
युधे यद् इष्णान आयुधान्य् ऋघायमाणो निरिणाति शत्रून् ॥ १ ०६१ १३
अस्येद् उ भिया गिरयश् च दृळ्हा द्यावा च भूमा जनुषस् तुजेते ।
उपो वेनस्य जोगुवान ओणिं सद्यो भुवद् वीर्याय नोधाः ॥ १ ०६१ १४
अस्मा इद् उ त्यद् अनु दाय्य् एषाम् एको यद् वव्रे भूरेर् ईशानः ।
प्रैतशं सूर्ये पस्पृधानं सौवश्व्ये सुष्विम् आवद् इन्द्रः ॥ १ ०६१ १५
एवा ते हारियोजना सुवृक्तीन्द्र ब्रह्माणि गोतमासो अक्रन् ।

ऐषु॑ वि॒श्वपे॑शसं॒ धियं॑ धाः प्रा॒तर् म॒क्षू धि॒याव॑सुर् जगम्यात् ॥ १ ०६१ १६

प्र म॑न्महे शवसा॒नाय॑ शू॒षम् आ॑ङ्गू॒षं गिर्व॑णसे अङ्गिर॒स्वत् ।
सु॒वृ॒क्तिभि॑ स्तुव॒त ऋ॑ग्मि॒यायार्चा॑मा॒र्कं नरे॒ विश्रु॑ताय ॥ १ ०६२ ०१
प्र वो॑ म॒हे महि॒ नमो॑ भरध्वम् आङ्गू॒ष्यं शवसा॒नाय॒ साम॑ ।
येना॑ नः॒ पूर्वे॑ पि॒तरः॑ पद॒ज्ञा अर्च॑न्तो॒ अङ्गि॑रसो॒ गा अवि॑न्दन् ॥ १ ०६२ ०२
इन्द्र॒स्याङ्गि॑रसां चे॒ष्टौ वि॒दत् स॒रमा॒ तन॑याय धा॒सिम् ।
बृह॒स्पति॑र् भि॒नद् अद्रिं॑ वि॒दद् गाः सम् उ॒स्रिया॑भिर् वावशन्त॒ नरः॑ ॥ १ ०६२ ०३
स सु॒ष्टुभा॒ स स्तु॒भा स॒प्त विप्रैः॑ स्व॒रेणाद्रिं॑ स्व॒र्यो॑ ३॒ नव॑ग्वैः ।
स॒र॒ण्युभिः॑ फलि॒गम् इ॑न्द्र शक्र व॒लं रवे॑ण दरयो॒ दश॑ग्वैः ॥ १ ०६२ ०४
गृ॒णा॒नो अङ्गि॑रोभिर् दस्म॒ वि व॑र् उ॒षसा॒ सूर्ये॑ण॒ गोभि॒र् अन्धः॑ ।
वि भूम्या॑ अप्रथय इन्द्र॒ सानु॑ दि॒वो रज॒ उप॑रम् अस्तभायः ॥ १ ०६२ ०५
तद् उ॒ प्रय॑क्षतमम् अस्य॒ कर्म॑ द॒स्मस्य॒ चारु॑तमम् अस्ति॒ दंसः॑ ।
उ॒प॒ह्व॒रे यद् उप॑रा॒ अपि॑न्व॒न् मध्व॑र्णसो न॒द्य १॒॑ श् चत॑स्रः ॥ १ ०६२ ०६
द्वि॒ता वि व॑व्रे स॒नजा॒ सनी॑ळे अ॒यास्य॒ स्तव॑मानेभिर् अ॒र्कैः ।
भगो॒ न मेने॑ पर॒मे व्योम॒न्न् अधा॑रय॒द् रोद॑सी सु॒दंसाः॑ ॥ १ ०६२ ०७
स॒नाद् दिव॒म् परि॒ भूमा॒ विरू॑पे पुन॒र्भुवा॑ युव॒ती स्वेभि॒र् एवैः॑ ।
कृ॒ष्णेभि॑र् अ॒क्तोषा रुश॑द्भि॒र् वपु॑र्भि॒र् आ च॑रतो अ॒न्यान्या॑ ॥ १ ०६२ ०८
सने॑मि स॒ख्यं स्व॑प॒स्यमा॑नः सू॒नुर् दा॑धार॒ शव॑सा सु॒दंसाः॑ ।
आ॒मासु॑ चिद् दधिषे प॒क्वम् अ॒न्तः पयः॑ कृ॒ष्णासु॒ रुश॒द् रोहि॑णीषु ॥ १ ०६२ ०९
स॒नात् सनी॑ळा अ॒वनी॑र् अवा॒ता व्र॒ता र॑क्षन्ते अ॒मृताः॒ सहो॑भिः ।
पु॒रू स॒हस्रा॒ जन॑यो॒ न पत्नी॑र् दुव॒स्यन्ति॒ स्वसा॑रो॒ अह्र॑याणम् ॥ १ ०६२ १०
स॒ना॒युवो॒ नम॑सा॒ नव्यो॑ अ॒र्कैर् व॑सू॒यवो॑ म॒तयो॑ दस्म दद्रुः ।
पतिं॒ न पत्नी॑र् उश॒तीर् उ॒शन्तं॑ स्पृ॒शन्ति॑ त्वा शवसावन् मनी॒षाः ॥ १ ०६२ ११
स॒नाद् ए॒व तव॒ रायो॒ गभ॑स्तौ॒ न क्षीय॑न्ते॒ नोप॑ दस्यन्ति दस्म ।
द्यु॒माꣳ अ॑सि॒ क्रतु॑माꣳ इन्द्र॒ धीरः॒ शिक्षा॑ शचीव॒स् तव॑ नः॒ शची॑भिः ॥ १ ०६२ १२
स॒ना॒य॒ते गोत॑म इन्द्र॒ नव्य॒म् अत॑क्ष॒द् ब्रह्म॑ हरि॒योज॑नाय ।

सुनीथाय नः शवसान नोधाः प्रातर् मक्षू धियावसुर् जगम्यात् ॥ १ ०६२ १३

त्वम् महाँ इन्द्र यो ह शुष्मैर् द्यावा जज्ञानः पृथिवी अमे धाः ।
यद् ध ते विश्वा गिरयश् चिद् अभ्वा भिया दृळ्हासः किरणा नैजन् ॥ १ ०६३ ०१
आ यद् धरी इन्द्र विव्रता वेर् आ ते वज्रं जरिता बाह्वोर् धात् ।
येनाविहर्यतक्रतो अमित्रान् पुर इष्णासि पुरुहूत पूर्वीः ॥ १ ०६३ ०२
त्वं सत्य इन्द्र धृष्णुर् एतान् त्वम् ऋभुक्षा नर्यस् त्वं षाट् ।
त्वं शुष्णं वृजने पृक्ष आणौ यूने कुत्साय द्युमते सचाहन् ॥ १ ०६३ ०३
त्वं ह त्यद् इन्द्र चोदीः सखा वृत्रं यद् वज्रिन् वृषकर्मन्न् उभ्नाः ।
यद् ध शूर वृषमणः पराचैर् वि दस्यूर् योनाव् अकृतो वृथाषाट् ॥ १ ०६३ ०४
त्वं ह त्यद् इन्द्रारिषण्यन् दृळ्हस्य चिन् मतीनाम् अजुष्टौ ।
व्य् अ १ स्मद् आ काष्ठा अर्वते वर् घनेव वज्रिञ् छ्नथिह्य् अमित्रान् ॥ १ ०६३ ०५
त्वां ह त्यद् इन्द्राणसातौ स्वर्मीळ्हे नर आजा हवन्ते ।
तव स्वधाव इयम् आ समर्य ऊतिर् वाजेष्व् अतसाय्या भूत् ॥ १ ०६३ ०६
त्वं ह त्यद् इन्द्र सप्त युध्यन् पुरो वज्रिन् पुरुकुत्साय दर्दः ।
बर्हिर् न यत् सुदासे वृथा वर्ग् अंहो राजन् वरिवः पूरवे कः ॥ १ ०६३ ०७
त्वं त्यां न इन्द्र देव चित्राम् इषम् आपो न पीपयः परिज्मन् ।
यया शूर प्रत्य् अस्मभ्यं यंसि त्मनम् ऊर्जं न विश्वध क्षरध्यै ॥ १ ०६३ ०८
अकारि त इन्द्र गोतमेभिर् ब्रह्माण्य् ओक्ता नमसा हरिभ्याम् ।
सुपेशसं वाजम् आ भरा नः प्रातर् मक्षू धियावसुर् जगम्यात् ॥ १ ०६३ ०९

वृष्णे शर्धाय सुमखाय वेधसे नोधः सुवृक्तिम् प्र भरा मरुद्भ्यः ।
अपो न धीरो मनसा सुहस्त्यो गिरः सम् अञ्जे विदथेष्व् आभुवः ॥ १ ०६४ ०१
ते जज्ञिरे दिव ऋष्वास ऊक्षणो रुद्रस्य मर्या असुरा अरेपसः ।
पावकासः शुचयः सूर्या इव सत्वानो न द्रप्सिनो घोरवर्पसः ॥ १ ०६४ ०२
युवानो रुद्रा अजरा अभोग्घनो ववक्षुर् अध्रिगावः पर्वता इव ।

दृळ्हा चिद् विश्वा भुवनानि पार्थिवा प्र च्यावयन्ति दिव्यानि मज्मना ॥ १ ०६४ ०३
चित्रैर् अञ्जिभिर् वपुषे व्य् अञ्जते वक्षस्सु रुक्माँ अधि येतिरे शुभे ।
अंसेष्व् एषां नि मिमृक्षुर् ऋष्टयः साकं जज्ञिरे स्वधया दिवो नरः ॥ १ ०६४ ०४
ईशानकृतो धुनयो रिशादसो वातान् विद्युतस् तविषीभिर् अक्रत ।
दुहन्त्य् ऊधर् दिव्यानि धूतयो भूमिम् पिन्वन्ति पयसा परिज्रयः ॥ १ ०६४ ०५
पिन्वन्त्य् अपो मरुतः सुदानवः पयो घृतवद् विदथेष्व् आभुवः ।
अत्यं न मिहे वि नयन्ति वाजिनम् उत्सं दुहन्ति स्तनयन्तम् अक्षितम् ॥ १ ०६४ ०६
महिषासो मायिनश् चित्रभानवो गिरयो न स्वतवसो रघुष्यदः ।
मृगा इव हस्तिनः खादथा वना यद् आरुणीषु तविषीर् अयुग्ध्वम् ॥ १ ०६४ ०७
सिंहा इव नानदति प्रचेतसः पिशा इव सुपिशो विश्ववेदसः ।
क्षपो जिन्वन्तः पृषतीभिर् ऋष्टिभिः सम् इत् सबाधः शवसाहिमन्यवः ॥ १ ०६४ ०८
रोदसी आ वदता गणश्रियो नृषाचः शूराः शवसाहिमन्यवः ।
आ वन्धुरेष्व् अमतिर् न दर्शता विद्युन् न तस्थौ मरुतो रथेषु वः ॥ १ ०६४ ०९
विश्ववेदसो रयिभिः समोकसः सम्मिश्लासस् तविषीभिर् विरप्शिनः ।
अस्तार इषुं दधिरे गभस्त्योर् अनन्तशुष्मा वृषखादयो नरः ॥ १ ०६४ १०
हिरण्ययेभिः पविभिः पयोवृध उज्जिघ्नन्त आपथ्यो३ न पर्वतान् ।
मखा अयासः स्वसृतो ध्रुवच्युतो दुध्रकृतो मरुतो भ्राजदृष्टयः ॥ १ ०६४ ११
घृषुम् पावकं वनिनं विचर्षणिं रुद्रस्य सूनुं हवसा गृणीमसि ।
रजस्तुरं तवसम् मारुतं गणम् ऋजीषिणं वृषणं सश्चत श्रिये ॥ १ ०६४ १२
प्र नू स मर्तः शवसा जनाँ अति तस्थौ व ऊती मरुतो यम् आवत ।
अर्वाङ्इर् वाजम् भरते धना नृभिर् आपृच्छ्यं क्रतुम् आ क्षेति पुष्यति ॥ १ ०६४ १३
चर्कृत्यम् मरुतः पृत्सु दुष्टरं द्युमन्तं शुष्मम् मघवत्सु धत्तन ।
धनस्पृतम् उक्थ्यं विश्वचर्षणिं तोकम् पुष्येम तनयं शतं हिमाः ॥ १ ०६४ १४
नू ष्ठिरम् मरुतो वीरवन्तम् ऋतीषाहं रयिम् अस्मासु धत्त ।
सहस्रिणं शतिनं शूशुवांसम् प्रातर् मक्षू धियावसुर् जगम्यात् ॥ १ ०६४ १५

पश्वा न तायुं गुहा चतन्तं नमो युजानं नमो वहन्तम् ।

सजोषा धीराः पदैर् अनु गमन्न् उप त्वा सीदन् विश्वे यजत्राः ॥ १ ०६५ ०२
ऋतस्य देवा अनु व्रता गुर् भुवत् परिष्टिर् द्यौर् न भूम ।
वर्धन्तीम् आपः पन्वा सुशिश्विम् ऋतस्य योना गर्भे सुजातम् ॥ १ ०६५ ०४
पुष्टिर् न रण्वा क्षितिर् न पृथ्वी गिरिर् न भुज्म क्षोदो न शम्भु ।
अत्यो नाज्मन् सर्गप्रतक्तः सिन्धुर् न क्षोदः क ईं वराते ॥ १ ०६५ ०६
जामिः सिन्धूनाम् भ्रातेव स्वस्राम् इभ्यान् न राजा वनान्य् अत्ति ।
यद् वातजूतो वना व्य् अस्थाद् अग्निर् ह दाति रोमा पृथिव्याः ॥ १ ०६५ ०८
श्वसित्य् अप्सु हंसो न सीदन् क्रत्वा चेतिष्ठो विशाम् उषर्भुत् ।
सोमो न वेधा ऋतप्रजातः पशुर् न शिश्वा विभुर् दूरेभाः ॥ १ ०६५ १०

रयिर् न चित्रा सूरो न संदृग् आयुर् न प्राणो नित्यो न सूनुः ।
तक्षा न भूर्णिर् वना सिषक्ति पयो न धेनुः शुचिर् विभावा ॥ १ ०६६ ०२
दाधार क्षेमम् ओको न रण्वो यवो न पक्वो जेता जनानाम् ।
ऋषिर् न स्तुभ्वा विक्षु प्रशस्तो वाजी न प्रीतो वयो दधाति ॥ १ ०६६ ०४
दुरोकशोचिः क्रतुर् न नित्यो जायेव योनाव् अरं विश्वस्मै ।
चित्रो यद् अभ्राट् छ्वेतो न विक्षु रथो न रुक्मी त्वेषः समत्सु ॥ १ ०६६ ०६
सेनेव सृष्टाम दधात्य् अस्तुर् न दिद्युत् त्वेषप्रतीका ।
१ ०६६ ०८ यमो ह जातो यमो जनित्वं जारः कनीनाम् पतिर् जनीनाम् ॥
तं वश् चराथा वयं वसत्यास्तं न गावो नक्षन्त इद्धम् ।
१ ०६६ १० सिन्धुर् न क्षोदः प्र नीचीर् ऐनोन् नवन्त गावः स्व१र् दृशीके ॥

वनेषु जायुर् मर्तेषु मित्रो वृणीते श्रुष्टिं राजेवाजुर्यम् ।
१ ०६७ ०२ क्षेमो न साधुः क्रतुर् न भद्रो भुवत् स्वाधीर् होता हव्यवाट् ॥
हस्ते दधानो नृम्णा विश्वान्य् अमे देवान् धाद् गुहा निषीदन् ।
१ ०६७ ०४ विदन्तीम् अत्र नरो धियंधा हृदा यत् तष्टान् मन्त्राँ अशंसन् ॥
अजो न क्षां दाधार पृथिवीं तस्तम्भ द्याम् मन्त्रेभिः सत्यैः ।

१ ७६७ ७६ प्रिया पदानि पश्वो नि पाहि विश्वायुर् अग्ने गुहा गुहं गाः ॥
य ईं चिकेत गुहा भवन्तम् आ यः ससाद धाराम् ऋतस्य ।
१ ७६७ ७८ वि ये चृतन्त्य् ऋता सपन्त आद् इद् वसूनि प्र ववाचास्मै ॥
वि यो वीरुत्सु रोधन् महित्वोत प्रजा उत प्रसूष्व् अन्तः ।
१ ७६७ ११० चित्तिर् अपां दमे विश्वायुः सद्मेव धीराः सम्माय चक्रुः ॥

श्रीणन्न् उप स्थाद् दिवम् भुरण्यु स्थातुश् चरथम् अक्तून् व्य् ऊर्णोत् ।
१ ७६८ ७२ परि यद् एषाम् एको विश्वेषाम् भुवद् देवो देवानाम् महित्वा ॥
आद् इत् ते विश्वे क्रतुं जुषन्त शुष्काद् यद् देव जीवो जनिष्ठाः ।
१ ७६८ ७४ भजन्त विश्वे देवत्वं नाम ऋतं सपन्तो अमृतम् एवैः ॥
ऋतस्य प्रेषा ऋतस्य धीतिर् विश्वायुर् विश्वे अपांसि चक्रुः ।
१ ७६८ ७६ यस् तुभ्यं दाशाद् यो वा ते शिक्षात् तस्मै चिकित्वान् रयिं दयस्व ॥
होता निषत्तो मनोर् अपत्ये स चिन् न्व् आसाम् पती रयीणाम् ।
१ ७६८ ७८ इच्छन्त रेतो मिथस् तनूषु सं जानत स्वैर् दक्षैर् अमूराः ॥
पितुर् न पुत्राः क्रतुं जुषन्त श्रोषन् ये अस्य शासं तुरासः ।
१ ७६८ ११० वि राय और्णोद् दुरः पुरुक्षुः पिपेश नाकं स्तृभिर् दमूनाः ॥

शुक्रः शुशुक्वाꣳ उषो न जारः पप्रा समीची दिवो न ज्योतिः ।
१ ७६९ ७२ परि प्रजातः क्रत्वा बभूथ भुवो देवानाम् पिता पुत्रः सन् ॥
वेधा अदृप्तो अग्निर् विजानन्न् ऊधर् न गोनां स्वाद्मा पितूनाम् ।
१ ७६९ ७४ जने न शेव आहूर्यः सन् मध्ये निषत्तो रण्वो दुरोणे ॥
पुत्रो न जातो रण्वो दुरोणे वाजी न प्रीतो विशो वि तारीत् ।
१ ७६९ ७६ विशो यद् अह्वे नृभिः सनीळा अग्निर् देवत्वा विश्वान्य् अश्याः ॥
नकिष् ट एता व्रता मिनन्ति नृभ्यो यद् एम्यः श्रुष्टिं चकर्थ ।
१ ७६९ ७८ तत् तु ते दंसो यद् अहन् समानैर् नृभिर् यद् युक्तो विवे रपांसि ॥
उषो न जारो विभावोस्रः संज्ञातरूपश् चिकेतद् अस्मै ।

१ ७६९ १० त्मना वहन्तो दुरो व्य् ऋण्वन् नवन्त विश्वे स्व १ र् दृशीके ॥

वनेम पूर्वीर् अर्यो मनीषा अग्निः सुशोको विश्वान्य् अश्याः ।
१ ७७० ७२ आ दैव्यानि व्रता चिकित्वान् आ मानुषस्य जनस्य जन्म ॥
गर्भो यो अपां गर्भो वनानां गर्भश् च स्थातां गर्भश् चरथाम् ।
१ ७७० ७४ अद्रौ चिद् अस्मा अन्तर् दुरोणे विशां न विश्वो अमृतः स्वाधीः ॥
स हि क्षपावाँ अग्नी रयीणां दाशद् यो अस्मा अरं सूक्तैः ।
१ ७७० ७६ एता चिकित्वो भूमा नि पाहि देवानां जन्म मर्ताँश् च विद्वान् ॥
वर्धान् यम् पूर्वीः क्षपो विरूपा स्थातुश् च रथम् ऋतप्रवीतम् ।
१ ७७० ७८ अराधि होता स्व १ र् निषत्तः कृण्वन् विश्वान्य् अपांसि सत्या ॥
गोषु प्रशस्तिं वनेषु धिषे भरन्त विश्वे बलिं स्वर् णः ।
१ ७७० १० वि त्वा नरः पुरुत्रा सपर्यन् पितुर् न जिव्रेर् वि वेदो भरन्त ॥
१ ७७० ११ साधुर् न गृध्नुर् अस्तेव शूरो यातेव भीमस् त्वेषः समत्सु ॥

उप प्र जिन्वन्न् उशतीर् उशन्तम् पतिं न नित्यं जनयः सनीळाः ।
स्वसारः श्यावीम् अरुषीम् अजुष्रञ् चित्रम् उच्छन्तीम् उषसं न गावः ॥ १ ०७१ ०१
वीळु चिद् दृळ्हा पितरो न उक्थैर् अद्रिं रुजन्न् अङ्गिरसो रवेण ।
चक्रुर् दिवो बृहतो गातुम् अस्मे अहुः स्वर् विविदुः केतुम् उस्राः ॥ १ ०७१ ०२
दधन्न् ऋतं धनयन्न् अस्य धीतिम् आद् इद् अर्यो दिधिष्वो ३ विभृत्राः ।
अतृष्यन्तीर् अपसो यन्त्य् अच्छा देवाञ् जन्म प्रयसा वर्धयन्तीः ॥ १ ०७१ ०३
मथीद् यद् ई विभृतो मातरिश्वा गृहे-गृहे श्येतो जेन्यो भूत् ।
आद् ई राज्ञे न सहीयसे सचा सन्न् आ दूत्य १ म् भृगवाणो विवाय ॥ १ ०७१ ०४
महे यत् पित्र ईं रसं दिवे कर् अवत्सरत् पृशन्यश् चिकित्वान् ।
सृजद् अस्ता धृषता दिद्युम् अस्मै स्वायां देवो दुहितरि त्विषिं धात् ॥ १ ०७१ ०५
स्व आ यस् तुभ्यं दम आ विभाति नमो वा दाशाद् उशतो अनु द्यून् ।
वर्धो अग्ने वयो अस्य द्विबर्हा यासद् राया सरथं यं जुनासि ॥ १ ०७१ ०६

अग्निं विश्वा अभि पृक्षः सचन्ते समुद्रं न स्रवतः सप्त यह्वीः ।
न जामिभिर् वि चिकिते वयो नो विदा देवेषु प्रमतिं चिकित्वान् ॥ १ ०७१ ०७
आ यद् इषे नृपतिं तेज आनट् छुचि रेतो निषिक्तं द्यौर् अभीके ।
अग्निः शर्धम् अनवद्यं युवानं स्वाध्यं जनयत् सूदयच् च ॥ १ ०७१ ०८
मनो न यो ऽध्वनः सद्य एत्य् एकः सत्रा सूरो वस्व ईशे ।
राजाना मित्रावरुणा सुपाणी गोषु प्रियम् अमृतं रक्षमाणा ॥ १ ०७१ ०९
मा नो अग्ने सख्या पित्र्याणि प्र मर्षिष्ठा अभि विदुष् कविः सन् ।
नभो न रूपं जरिमा मिनाति पुरा तस्या अभिशस्तेर् अधीहि ॥ १ ०७१ १०

नि काव्या वेधसः शश्वतस् कर् हस्ते दधानो नर्या पुरूणि ।
अग्निर् भुवद् रयिपती रयीणां सत्रा चक्राणो अमृतानि विश्वा ॥ १ ०७२ ०१
अस्मे वत्सम् परि षन्तं न विन्दन्न् इच्छन्तो विश्वे अमृता अमूराः ।
श्रमयुवः पदव्यो धियंधास् तस्थुः पदे परमे चार्व् अग्नेः ॥ १ ०७२ ०२
तिस्रो यद् अग्ने शरदस् त्वाम् इच् छुचिं घृतेन शुचयः सपर्यान् ।
नामानि चिद् दधिरे यज्ञियान्य् असूदयन्त तन्व १ : सुजाताः ॥ १ ०७२ ०३
आ रोदसी बृहती वेविदाना: प्र रुद्रिया जभ्रिरे यज्ञियासः ।
विदन् मर्तो नेमधिता चिकित्वान् अग्निम् पदे परमे तस्थिवांसम् ॥ १ ०७२ ०४
संजानाना उप सीदन्न् अभिज्ञु पत्नीवन्तो नमस्यं नमस्यन् ।
रिरिक्वांसस् तन्वः कृण्वत स्वाः सखा सख्युर् निमिषि रक्षमाणाः ॥ १ ०७२ ०५
त्रिः सप्त यद् गुह्यानि त्वे इत् पदाविदन् निहिता यज्ञियासः ।
तेभी रक्षन्ते अमृतं सजोषाः पशूञ् च स्थातॄञ् चरथं च पाहि ॥ १ ०७२ ०६
विद्वाꣳ अग्ने वयुनानि क्षितीनां व्य् आनुषक् छुरुधो जीवसे धाः ।
अन्तर्विद्वाꣳ अध्वनो देवयानान् अतन्द्रो दूतो अभवो हविर्वाट् ॥ १ ०७२ ०७
स्वाध्यो दिव आ सप्त यह्वी रायो दुरो व्य् ऋतज्ञा अजानन् ।
विदद् गव्यं सरमा दुळ्हम् ऊर्वं येना नु कम् मानुषी भोजते विट् ॥ १ ०७२ ०८
आ ये विश्वा स्वपत्यानि तस्थुः कृण्वानासो अमृतत्वाय गातुम् ।
मह्ना महद्भिः पृथिवी वि तस्थे माता पुत्रैर् अदितिर् धायसे वेः ॥ १ ०७२ ०९

अधि श्रियं नि दधुश् चारुम् अस्मिन् दिवो यद् अक्षी अमृता अकृण्वन् ।
अध क्षरन्ति सिन्धवो न सृष्टाः प्र नीचीर् अग्ने अरुषीर् अजानन् ॥ १ ०७२ १०

रयिर् न यः पितृवित्तो वयोधाः सुप्रणीतिश् चिकितुषो न शासुः ।
स्योनशीर् अतिथिर् न प्रीणानो होतेव सद्म विधतो वि तारीत् ॥ १ ०७३ ०१
देवो न यः सविता सत्यमन्मा क्रत्वा निपाति वृजनानि विश्वा ।
पुरुप्रशस्तो अमतिर् न सत्य आत्मेव शेवो दिधिषाय्यो भूत् ॥ १ ०७३ ०२
देवो न यः पृथिवीं विश्वधाया उपक्षेति हितमित्रो न राजा ।
पुरःसदः शर्मसदो न वीरा अनवद्या पतिजुष्टेव नारी ॥ १ ०७३ ०३
तं त्वा नरो दम आ नित्यम् इद्धम् अग्ने सचन्त क्षितिषु ध्रुवासु ।
अधि द्युम्नं नि दधुर् भूर्य् अस्मिन् भवा विश्वायुर् धरुणो रयीणाम् ॥ १ ०७३ ०४
वि पृक्षो अग्ने मघवानो अश्युर् वि सूरयो ददतो विश्वम् आयुः ।
सनेम वाजं समिथेष्व् अर्यो भागं देवेषु श्रवसे दधानाः ॥ १ ०७३ ०५
ऋतस्य हि धेनवो वावशानाः स्मदूधीः पीपयन्त द्युभक्ताः ।
परावतः सुमतिम् भिक्षमाणा वि सिन्धवः समया सस्रुर् अद्रिम् ॥ १ ०७३ ०६
त्वे अग्ने सुमतिम् भिक्षमाणा दिवि श्रवो दधिरे यज्ञियासः ।
नक्ता च चक्रुर् उषसा विरूपे कृष्णं च वर्णम् अरुणं च सं धुः ॥ १ ०७३ ०७
यान् राये मर्तान् सुषूदो अग्ने ते स्याम मघवानो वयं च ।
छायेव विश्वम् भुवनं सिसक्ष्य् आपप्रिवान् रोदसी अन्तरिक्षम् ॥ १ ०७३ ०८
अर्वाङ्इर् अग्ने अर्वतो नृभिर् नॄन् वीरैर् वीरान् वनुयामा त्वोताः ।
ईशानासः पितृवित्तस्य रायो वि सूरयः शतहिमा नो अश्युः ॥ १ ०७३ ०९
एता ते अग्न उचथानि वेधो जुष्टानि सन्तु मनसे हृदे च ।
शकेम रायः सुधुरो यमं ते ऽधि श्रवो देवभक्तं दधानाः ॥ १ ०७३ १०

उपप्रयन्तो अध्वरम् मन्त्रं वोचेमाग्नये ।
आरे अस्मे च शृण्वते ॥ १ ०७४ ०१

यः स्नीहितीषु पूर्व्यः संजग्मानासु कृष्टिषु ।
अरक्षद् दाशुषे गयम् ॥ १ ०७४ ०२
उत ब्रुवन्तु जन्तव उद् अग्निर् वृत्रहाजनि ।
धनंजयो रणे-रणे ॥ १ ०७४ ०३
यस्य दूतो असि क्षये वेषि हव्यानि वीतये ।
दस्मत् कृणोष्य् अध्वरम् ॥ १ ०७४ ०४
तम् इत् सुहव्यम् अङ्गिरः सुदेवं सहसो यहो ।
जना आहुः सुबर्हिषम् ॥ १ ०७४ ०५
आ च वहासि ताꣳ इह देवाꣳ उप प्रशस्तये ।
हव्या सुश्चन्द्र वीतये ॥ १ ०७४ ०६
न योर् उपब्दिर् अश्व्यः शृण्वे रथस्य कच् चन ।
यद् अग्ने यासि दूत्यम् ॥ १ ०७४ ०७
त्वोतो वाज्य् अह्रयो ऽभि पूर्वस्माद् अपरः ।
प्र दाश्वाꣳ अग्ने अस्थात् ॥ १ ०७४ ०८
उत द्युमत् सुवीर्यम् बृहद् अग्ने विवाससि ।
देवेभ्यो देव दाशुषे ॥ १ ०७४ ०९

जुषस्व सप्रथस्तमं वचो देवप्सरस्तमम् ।
हव्या जुह्वान आसनि ॥ १ ०७५ ०१
अथा ते अङ्गिरस्तमाग्ने वेधस्तम प्रियम् ।
वोचेम ब्रह्म सानसि ॥ १ ०७५ ०२
कस् ते जामिर् जनानाम् अग्ने को दाश्वध्वरः ।
को ह कस्मिन्न् असि श्रितः ॥ १ ०७५ ०३
त्वं जामिर् जनानाम् अग्ने मित्रो असि प्रियः ।
सखा सखिभ्य ईड्यः ॥ १ ०७५ ०४
यजा नो मित्रावरुणा यजा देवाꣳ ऋतम् बृहत् ।
अग्ने यक्षि स्वं दमम् ॥ १ ०७५ ०५

का त उपेतिर् मनसो वराय भुवद् अग्ने शंतमा का मनीषा ।
को वा यज्ञैः परि दक्षं त आप केन वा ते मनसा दाशेम ॥ १ ०७६ ०१
एह्य अग्न इह होता नि षीदादब्धः सु पुरएता भवा नः ।
अवतां त्वा रोदसी विश्वमिन्वे यजा महे सौमनसाय देवान् ॥ १ ०७६ ०२
प्र सु विश्वान् रक्षसो धक्ष्य् अग्ने भवा यज्ञानाम् अभिशस्तिपावा ।
अथा वह सोमपतिं हरिभ्याम् आतिथ्यम् अस्मै चकृमा सुदाव्ने ॥ १ ०७६ ०३
प्रजावता वचसा वह्निर् आसा च हुवे नि च सत्सीह देवैः ।
वेषि होत्रम् उत पोत्रं यजत्र बोधि प्रयन्तर् जनितर् वसूनाम् ॥ १ ०७६ ०४
यथा विप्रस्य मनुषो हविर्भिर् देवाँ अयजः कविभिः कविः सन् ।
एवा होतः सत्यतर त्वम् अद्याग्ने मन्द्रया जुह्वा यजस्व ॥ १ ०७६ ०५

कथा दाशेमाग्नये कास्मै देवजुष्टोच्यते भामिने गीः ।
यो मर्त्येष्व् अमृत ऋतावा होता यजिष्ठ इत् कृणोति देवान् ॥ १ ०७७ ०१
यो अध्वरेषु शंतम ऋतावा होता तम् ऊ नमोभिर् आ कृणुध्वम् ।
अग्निर् यद् वेर् मर्ताय देवान् स चा बोधाति मनसा यजाति ॥ १ ०७७ ०२
स हि क्रतुः स मर्यः स साधुर् मित्रो न भूद् अद्भुतस्य रथीः ।
तम् मेधेषु प्रथमं देवयन्तीर् विश उप ब्रुवते दस्मम् आरीः ॥ १ ०७७ ०३
स नो नृणां नृतमो रिशादा अग्निर् गिरो ऽवसा वेतु धीतिम् ।
तना च ये मघवानः शविष्ठा वाजप्रसूता इषयन्त मन्म ॥ १ ०७७ ०४
एवाग्निर् गोतमेभिर् ऋतावा विप्रेभिर् अस्तोष्ट जातवेदाः ।
स एषु द्युम्नम् पीपयत् स वाजं स पुष्टिं याति जोषम् आ चिकित्वान् ॥ १ ०७७ ०५

अभि त्वा गोतमा गिरा जातवेदो विचर्षणे ।
द्युम्नैर् अभि प्र णोनुमः ॥ १ ०७८ ०१

तम् उ त्वा गोतमो गिरा रायस्कामो दुवस्यति ।
द्युम्नैर् अभि प्र णोनुमः ॥ १ ०७८ ०२
तम् उ त्वा वाजसातमम् अङ्गिरस्वद् धवामहे ।
द्युम्नैर् अभि प्र णोनुमः ॥ १ ०७८ ०३
तम् उ त्वा वृत्रहन्तमं यो दस्यूर् अवधूनुषे ।
द्युम्नैर् अभि प्र णोनुमः ॥ १ ०७८ ०४
अवोचाम रहूगणा अग्नये मधुमद् वचः ।
द्युम्नैर् अभि प्र णोनुमः ॥ १ ०७८ ०५

हिरण्यकेशो रजसो विसारे ऽहिर् धुनिर् वात इव ध्रजीमान् ।
शुचिभ्राजा उषसो नवेदा यशस्वतीर् अपस्युवो न सत्याः ॥ १ ०७९ ०१
आ ते सुपर्णा अमिनन्त एवैः कृष्णो नोनाव वृषभो यदीदम् ।
शिवाभिर् न स्मयमानाभिर् आगात् पतन्ति मिह स्तनयन्त्य् अभ्रा ॥ १ ०७९ ०२
यद् ईम् ऋतस्य पयसा पियानो नयन्न् ऋतस्य पथिभी रजिष्ठैः ।
अर्यमा मित्रो वरुणः परिज्मा त्वचम् पृञ्चन्त्य् उपरस्य योनौ ॥ १ ०७९ ०३
अग्ने वाजस्य गोमत ईशानः सहसो यहो ।
अस्मे धेहि जातवेदो महि श्रवः ॥ १ ०७९ ०४
स इधानो वसुष् कविर् अग्निर् ईळेन्यो गिरा ।
रेवद् अस्मभ्यम् पुर्वणीक दीदिहि ॥ १ ०७९ ०५
क्षपो राजन्न् उत त्मनाग्ने वस्तोर् उतोषसः ।
स तिग्मजम्भ रक्षसो दह प्रति ॥ १ ०७९ ०६
अवा नो अग्न ऊतिभिर् गायत्रस्य प्रभर्मणि ।
विश्वासु धीषु वन्द्य ॥ १ ०७९ ०७
आ नो अग्ने रयिम् भर सत्रासाहं वरेण्यम् ।
विश्वासु पृत्सु दुष्टरम् ॥ १ ०७९ ०८
आ नो अग्ने सुचेतुना रयिं विश्वायुपोषसम् ।
मार्डीकं धेहि जीवसे ॥ १ ०७९ ०९

प्र पूतास् तिग्मशोचिषे वाचो गोतमाग्नये ।
भरस्व सुम्नयुर् गिरः ॥ १ ०७९ १०
यो नो अग्ने ऽभिदासत्य् अन्ति दूरे पदीष्ट सः ।
अस्माकम् इद् वृधे भव ॥ १ ०७९ ११
सहस्राक्षो विचर्षणिर् अग्नी रक्षांसि सेधति ।
होता गृणीत उक्थ्यः ॥ १ ०७९ १२

इत्था हि सोम इन् मदे ब्रह्मा चकार वर्धनम् ।
शविष्ठ वज्रिन्न् ओजसा पृथिव्या निः शशा अहिम् अर्चन्न् अनु स्वराज्यम् ॥ १ ०८० ०१
स त्वामदद् वृषा मदः सोमः श्येनाभृतः सुतः ।
येना वृत्रं निर् अद्रयो जघन्थ वज्रिन्न् ओजसार्चन्न् अनु स्वराज्यम् ॥ १ ०८० ०२
प्रेह्य् अभीहि धृष्णुहि न ते वज्रो नि यंसते ।
इन्द्र नृम्णं हि ते शवो हनो वृत्रं जया अपो ऽर्चन्न् अनु स्वराज्यम् ॥ १ ०८० ०३
निर् इन्द्र भूम्या अधि वृत्रं जघन्थ निर् दिवः ।
सृजा मरुत्वतीर् अव जीवधन्या इमा अपो ऽर्चन्न् अनु स्वराज्यम् ॥ १ ०८० ०४
इन्द्रो वृत्रस्य दोधतः सानुं वज्रेण हीळितः ।
अभिक्रम्याव जिघ्नते ऽपः समाय चोदयन्न् अर्चन्न् अनु स्वराज्यम् ॥ १ ०८० ०५
अधि सानौ नि जिघ्नते वज्रेण शतपर्वणा ।
मन्दान इन्द्रो अन्धसः सखिभ्यो गातुम् इच्छत्य् अर्चन्न् अनु स्वराज्यम् ॥ १ ०८० ०६
इन्द्र तुभ्यम् इद् अद्रिवो ऽनुत्तं वज्रिन् वीर्यम् ।
यद् ध त्यम् मायिनम् मृगं तम् उ त्वम् माययावधीर् अर्चन्न् अनु स्वराज्यम् ॥ १ ०८० ०७
वि ते वज्रासो अस्थिरन् नवतिं नाव्या अनु ।
महत् त इन्द्र वीर्यम् बाह्वोस् ते बलं हितम् अर्चन्न् अनु स्वराज्यम् ॥ १ ०८० ०८
सहस्रं साकम् अर्चत परि ष्टोभत विंशतिः ।
शतैनम् अन्व् अनोनवुर् इन्द्राय ब्रह्मोद्यतम् अर्चन्न् अनु स्वराज्यम् ॥ १ ०८० ०९

इन्द्रो॑ वृत्रस्य तविषीं निर् अहन् सहसा सहः॑ ।
महत् तद् अस्य पौंस्यं॑ वृत्रं जघन्वाꣳ असृजद् अर्चन्न् अनु॑ स्वराज्यम्॑ ॥ १ ०८० १०
इमे चित् तव॑ मन्यवे वेपेते भियसा॑ मही ।
यद् इन्द्र वज्रिन्न् ओजसा वृत्रम् मरुत्वाꣳ अवधीर् अर्चन्न् अनु॑ स्वराज्यम्॑ ॥ १ ०८० ११
न वेपसा॑ न तन्यतेन्द्रं॑ वृत्रो वि बीभयत् ।
अभ्य् एनं वज्र॑ आयसः सहस्रभृष्टिर् आयतार्चन्न् अनु॑ स्वराज्यम्॑ ॥ १ ०८० १२
यद् वृत्रं तव॑ चाशनिं वज्रेण समयोधयः ।
अहिम् इन्द्र जिघाꣳसतो दिवि ते॑ बद्बधे शवो ऽर्चन्न् अनु॑ स्वराज्यम्॑ ॥ १ ०८० १३
अभिष्टने ते॑ अद्रिवो यत् स्था जगच् च रेजते ।
त्वष्टा॑ चित् तव॑ मन्यव इन्द्र॑ वेविज्यते॑ भियार्चन्न् अनु॑ स्वराज्यम्॑ ॥ १ ०८० १४
नहि नु याद् अधीमसीन्द्रं॑ को वीर्या॑ परः ।
तस्मिन् नृम्णम् उत क्रतुं॑ देवा ओजाꣳसि सं दधुर् अर्चन्न् अनु॑ स्वराज्यम्॑ ॥ १ ०८० १५
याम् अथर्वा॑ मनुष् पिता दध्यङ् धियम् अत्नत ।
तस्मिन् ब्रह्माणि पूर्वथेन्द्र॑ उक्था सम् अग्मतार्चन्न् अनु॑ स्वराज्यम्॑ ॥ १ ०८० १६

इन्द्रो मदाय॑ वावृधे शवसे॑ वृत्रहा नृभिः॑ ।
तम् इन् महत्स्व् आजिषूतेम् अभे॑ हवामहे स वाजेषु॑ प्र नो॑ ऽविषत् ॥ १ ०८१ ०१
असि हि वीर॑ सेन्यो ऽसि॑ भूरि॑ पराददिः ।
असि॑ दभ्रस्य॑ चिद् वृधो यजमानाय शिक्षसि सुन्वते भूरि॑ ते॑ वसु॑ ॥ १ ०८१ ०२
यद् उदीरत आजयो॑ धृष्णवे॑ धीयते धना॑ ।
युक्ष्वा मदच्युता॑ हरी कं॑ हनः॑ कं॑ वसौ॑ दधो ऽस्माꣳ इन्द्र॑ वसौ॑ दधः॑ ॥ १ ०८१ ०३
क्रत्वा॑ महाꣳ अनुष्वधम् भीम आ वावृधे॑ शवः॑ ।
श्रिय ऋष्व उपाकयोर् नि शिप्री हरिवान् दधे हस्तयोर् वज्रम् आयसम् ॥ १ ०८१ ०४
आ पप्रौ पार्थिवं॑ रजो॑ बद्बधे॑ रोचना दिवि ।
न त्वावाꣳ इन्द्र कश् चन न जातो न जनिष्यते ऽति॑ विश्वं॑ ववक्षिथ ॥ १ ०८१ ०५
यो अर्यो॑ मर्तभोजनम् पराददाति॑ दाशुषे॑ ।
इन्द्रो॑ अस्मभ्यं॑ शिक्षतु वि भजा॑ भूरि॑ ते॑ वसु॑ भक्षीय तव॑ राधसः ॥ १ ०८१ ०६

मदे॑-मदे हि नो॑ ददिर् यू॒था गवा॑म् ऋजुक्रतुः॑ ।
सं गृ॑भाय पुरू॒ शतो॑भयाहस्त्या॒ वसु॑ शिशीहि रा॒य आ भ॑र ॥ १ ०८१ ०७
मा॒दय॑स्व सु॒ते सचा॒ शव॑से शूर राध॑से ।
वि॒द्मा हि त्वा॑ पुरूवसुम् उप॒ कामा॑न् ससृ॒ज्महे ऽथा नो ऽवि॒ता भ॑व ॥ १ ०८१ ०८
ए॒ते त॑ इन्द्र ज॒न्तवो॒ विश्व॑म् पुष्यन्ति॒ वार्य॑म् ।
अ॒न्तर् हि ख्यो जना॑नाम् अ॒र्यो वेदो॒ अदा॑शुषां॒ तेषा॑ नो॒ वेद॒ आ भ॑र ॥ १ ०८१ ०९

उपो॒ षु शृ॑णुही गिरो॒ मघ॑वन् मात॒था इव ।
य॒दा नः॑ सू॒नृता॑वतः॒ कर॑ आद् अ॒र्थया॑स॒ इद् योजा॑ न्व् ऐन्द्र ते॒ हरी॑ ॥ १ ०८२ ०१
अक्षन्न् अमी॑मदन्त ह्यव॑ प्रि॒या अ॑धूषत ।
अस्तो॑षत॒ स्वभा॑नवो॒ विप्रा॒ नवि॑ष्ठया म॒ती योजा॑ न्व् ऐन्द्र ते॒ हरी॑ ॥ १ ०८२ ०२
सु॒संदृ॑शं॒ त्वा व॒यम् मघ॑वन् वन्दिषी॒महि॑ ।
प्र नू॒नम् पू॒र्णव॑न्धुर॒ स्तुतो॒ या॑हि॒ वशा॒ अनु॒ योजा॑ न्व् ऐन्द्र ते॒ हरी॑ ॥ १ ०८२ ०३
स घा॒ तं वृ॑ष॒णं रथ॒म् अधि॑ तिष्ठाति गो॒विद॑म् ।
यः पात्रं॑ हारियो॒जन॑म् पू॒र्णम् इ॑न्द्र चिके॒तति॒ योजा॑ न्व् ऐन्द्र ते॒ हरी॑ ॥ १ ०८२ ०४
यु॒क्तस् ते॑ अस्तु दक्षि॒ण उ॒त स॒व्यः श॒तक्रतो ।
तेन॑ जा॒याम् उप॑ प्रि॒याम् म॑न्दा॒नो या॒ह्य् अन्ध॑सो॒ योजा॑ न्व् ऐन्द्र ते॒ हरी॑ ॥ १ ०८२ ०५
यु॒नज्मि॑ ते ब्रह्म॒णा के॑शि॒ना हरी॒ उप॒ प्र या॑हि दधिषे॒ गभ॑स्त्योः ।
उत् त्वा॑ सु॒तासो॑ रभ॒सा अ॑मन्दिषुः पू॒ष्णवान् व॑ज्रिन् सम् उ॒ पत्न्या॑मदः ॥ १ ०८२ ०६

अश्वा॑वति प्रथ॒मो गोषु॑ गच्छति सुप्रा॒वीर् इ॑न्द्र मर्त्य॒स् तवो॒तिभिः॑ ।
तम् इत् पृ॑णक्षि॒ वसु॑ना भवी॒यसा॒ सिन्धु॑म् आपो॒ यथा॒भितो॒ विचे॑तसः ॥ १ ०८३ ०१
आपो॒ न दे॒वीर् उप॑ यन्ति॒ होत्रि॑यम् अवः॒ प॑श्यन्ति॒ वित॑तं॒ यथा॒ रजः॑ ।
प्राचै॒र् दे॒वासः॒ प्र ण॑यन्ति देव॒युम् ब्रह्म॒प्रिय॑ जोषयन्ते॒ वरा॑ इव ॥ १ ०८३ ०२
अधि॒ द्वयो॒र् अदधा उ॒क्थ्य॑१॑म् वचो॑ य॒तस्रु॑चा मिथु॒ना या स॑प॒र्यतः॑ ।
असं॑यत्तो व्र॒ते ते॑ क्षेति॒ पुष्य॑ति भ॒द्रा श॒क्तिर् यज॑मानाय सुन्व॒ते ॥ १ ०८३ ०३

आद् अङ्गिराः प्रथमं दधिरे वय इद्भाग्नयः शम्या ये सुकृत्यया ।
सर्वम् पणेः सम् अविन्दन्त भोजनम् अश्वावन्तं गोमन्तम् आ पशुं नरः ॥ १ ०८३ ०४
यज्ञैर् अथर्वा प्रथमः पथस् तते ततः सूर्यो व्रतपा वेन आजनि ।
आ गा आजद् उशना काव्यः सचा यमस्य जातम् अमृतं यजामहे ॥ १ ०८३ ०५
बर्हिर् वा यत् स्वपत्याय वृज्यते ऽर्को वा श्लोकम् आघोषते दिवि ।
ग्रावा यत्र वदति कारुर् उक्थ्य ऽ स् तस्येद् इन्द्रो अभिपित्वेषु रण्यति ॥ १ ०८३ ०६

असावि सोम इन्द्र ते शविष्ठ धृष्णव् आ गहि ।
आ त्वा पृणक्त्व् इन्द्रियं रजः सूर्यो न रश्मिभिः ॥ १ ०८४ ०१
इन्द्रम् इद् धरी वहतो ऽप्रतिधृष्टशवसम् ।
ऋषीणां च स्तुतीर् उप यज्ञं च मानुषाणाम् ॥ १ ०८४ ०२
आ तिष्ठ वृत्रहन् रथं युक्ता ते ब्रह्मणा हरी ।
अर्वाचीनं सु ते मनो ग्रावा कृणोतु वग्नुना ॥ १ ०८४ ०३
इमम् इन्द्र सुतम् पिब ज्येष्ठम् अमर्त्यम् मदम् ।
शुक्रस्य त्वाभ्य् अक्षरन् धारा ऋतस्य सादने ॥ १ ०८४ ०४
इन्द्राय नूनम् अर्चतोक्थानि च ब्रवीतन ।
सुता अमत्सुर् इन्दवो ज्येष्ठं नमस्यता सहः ॥ १ ०८४ ०५
नकिष् ट्वद् रथीतरो हरी यद् इन्द्र यच्छसे ।
नकिष् ट्वानु मज्मना नकिः स्वश्व आनशे ॥ १ ०८४ ०६
य एक इद् विदयते वसु मर्ताय दाशुषे ।
ईशानो अप्रतिष्कुत इन्द्रो अङ्ग ॥ १ ०८४ ०७
कदा मर्तम् अराधसम् पदा क्षुम्पम् इव स्फुरत् ।
कदा नः शुश्रवद् गिर इन्द्रो अङ्ग ॥ १ ०८४ ०८
यश् चिद् धि त्वा बहुभ्य आ सुतावाँ आविवासति ।
उग्रं तत् पत्यते शव इन्द्रो अङ्ग ॥ १ ०८४ ०९
स्वादोर् इत्था विषूवतो मध्वः पिबन्ति गौर्यः ।
या इन्द्रेण सयावरीर् वृष्णा मदन्ति शोभसे वस्वीर् अनु स्वराज्यम् ॥ १ ०८४ १०

ता अस्य पृशनायुवः सोमं श्रीणन्ति पृश्नयः ।
प्रिया इन्द्रस्य धेनवो वज्रं हिन्वन्ति सायकं वस्वीर् अनु स्वराज्यम् ॥ १ ०८४ ११
ता अस्य नमसा सहः सपर्यन्ति प्रचेतसः ।
व्रतान्य् अस्य सश्चिरे पुरूणि पूर्वचित्तये वस्वीर् अनु स्वराज्यम् ॥ १ ०८४ १२
इन्द्रो दधीचो अस्थभिर् वृत्राण्य् अप्रतिष्कुतः ।
जघान नवतीर् नव ॥ १ ०८४ १३
इच्छन्न् अश्वस्य यच् छिरः पर्वतेष्व् अपश्रितम् ।
तद् विदच् छर्यणावति ॥ १ ०८४ १४
अत्राह गोर् अमन्वत नाम त्वष्टुर् अपीच्यम् ।
इत्था चन्द्रमसो गृहे ॥ १ ०८४ १५
को अद्य युङ्क्ते धुरि गा ऋतस्य शिमीवतो भामिनो दुर्हृणायून् ।
आसन्निषून् हृत्स्वसो मयोभून् य एषाम् भृत्याम् ऋणधत् स जीवात् ॥ १ ०८४ १६
क ईषते तुज्यते को बिभाय को मंसते सन्तम् इन्द्रं को अन्ति ।
कस् तोकाय क इभायोत राये ऽधि ब्रवत् तन्वे ३ को जनाय ॥ १ ०८४ १७
को अग्निम् ईट्टे हविषा घृतेन स्रुचा यजाता ऋतुभिर् ध्रुवेभिः ।
कस्मै देवा आ वहान् आशु होम को मंसते वीतिहोत्रः सुदेवः ॥ १ ०८४ १८
त्वम् अङ्ग प्र शंसिषो देवः शविष्ठ मर्त्यम् ।
न त्वद् अन्यो मघवन्न् अस्ति मर्डितेन्द्र ब्रवीमि ते वचः ॥ १ ०८४ १९
मा ते राधांसि मा त ऊतयो वसो ऽस्मान् कदा चना दभन् ।
विश्वा च न उपमिमीहि मानुष वसूनि चर्षणिभ्य आ ॥ १ ०८४ २०

प्र ये शुम्भन्ते जनयो न सप्तयो यामन् रुद्रस्य सूनवः सुदंससः ।
रोदसी हि मरुतश् चक्रिरे वृधे मदन्ति वीरा विदथेषु घृष्वयः ॥ १ ०८५ ०१
त उक्षितासो महिमानम् आशत दिवि रुद्रासो अधि चक्रिरे सदः ।
अर्चन्तो अर्कं जनयन्त इन्द्रियम् अधि श्रियो दधिरे पृश्निमातरः ॥ १ ०८५ ०२
गोमातरो यच् छुभयन्ते अञ्जिभिस् तनूषु शुभ्रा दधिरे विरुक्मतः ।
बाधन्ते विश्वम् अभिमातिनम् अप वर्त्मान्य् एषाम् अनु रीयते घृतम् ॥ १ ०८५ ०३

वि ये भ्राजन्ते सुमखास ऋष्टिभिः प्रच्यावयन्तो अच्युता चिद् ओजसा ।
मनोजुवो यन् मरुतो रथेष्व् आ वृषव्रातासः पृषतीर् अयुग्ध्वम् ॥ १ ०८५ ०४
प्र यद् रथेषु पृषतीर् अयुग्ध्वं वाजे अद्रिम् मरुतो रंहयन्तः ।
उतारुषस्य वि ष्यन्ति धाराश् चर्मेवोदभिर् व्य् उन्दन्ति भूम ॥ १ ०८५ ०५
आ वो वहन्तु सप्तयो रघुष्यदो रघुपत्वानः प्र जिगात बाहुभिः ।
सीदता बर्हिर् उरु वः सदस् कृतम् मादयध्वम् मरुतो मध्वो अन्धसः ॥ १ ०८५ ०६
ते ऽवर्धन्त स्वतवसो महित्वना नाकं तस्थुर् उरु चक्रिरे सदः ।
विष्णुर् यद् धावद् वृषणम् मदच्युतं वयो न सीदन्न् अधि बर्हिषि प्रिये ॥ १ ०८५ ०७
शूरा इवेद् युयुधयो न जग्मयः श्रवस्यवो न पृतनासु येतिरे ।
भयन्ते विश्वा भुवना मरुद्भयो राजान इव त्वेषसंदृशो नरः ॥ १ ०८५ ०८
त्वष्टा यद् वज्रं सुकृतं हिरण्ययं सहस्रभृष्टिं स्वपा अवर्तयत् ।
धत्त इन्द्रो नर्य् अपांसि कर्तवे ऽहन् वृत्रं निर् अपाम् औब्जद् अर्णवम् ॥ १ ०८५ ०९
ऊर्ध्वं नुनुद्रे ऽवतं त ओजसा दादृहाणं चिद् बिभिदुर् वि पर्वतम् ।
धमन्तो वाणम् मरुतः सुदानवो मदे सोमस्य रण्यानि चक्रिरे ॥ १ ०८५ १०
जिह्मं नुनुद्रे ऽवतं तया दिशासिञ्चन् उत्सं गोतमाय तृष्णजे ।
आ गच्छन्तीम् अवसा चित्रभानवः कामं विप्रस्य तर्पयन्त धामभिः ॥ १ ०८५ ११
या वः शर्म शशमानाय सन्ति त्रिधातूनि दाशुषे यच्छताधि ।
अस्मभ्यं तानि मरुतो वि यन्त रयिं नो धत्त वृषणः सुवीरम् ॥ १ ०८५ १२

मरुतो यस्य हि क्षये पाथा दिवो विमहसः ।
स सुगोपातमो जनः ॥ १ ०८६ ०१
यज्ञैर् वा यज्ञवाहसो विप्रस्य वा मतीनाम् ।
मरुतः शृणुता हवम् ॥ १ ०८६ ०२
उत वा यस्य वाजिनो ऽनु विप्रम् अतक्षत ।
स गन्ता गोमति व्रजे ॥ १ ०८६ ०३
अस्य वीरस्य बर्हिषि सुतः सोमो दिविष्टिषु ।
उक्थम् मदश् च शस्यते ॥ १ ०८६ ०४

अस्य श्रोषन्त्व् आ भुवो विश्वा यश् चर्षणीर् अभि ।
सूरं चित् सस्रुषीर् इषः ॥ १ ०८६ ०५
पूर्वीभिर् हि ददाशिम शरद्भिर् मरुतो वयम् ।
अवोभिश् चर्षणीनाम् ॥ १ ०८६ ०६
सुभगः स प्रयज्यवो मरुतो अस्तु मर्त्यः ।
यस्य प्रयांसि पर्षथ ॥ १ ०८६ ०७
शशमानस्य वा नरः स्वेदस्य सत्यशवसः ।
विदा कामस्य वेनतः ॥ १ ०८६ ०८
यूयं तत् सत्यशवस आविष् कर्त महित्वना ।
विध्यता विद्युता रक्षः ॥ १ ०८६ ०९
गूहता गुह्यं तमो वि यात विश्वम् अत्रिणम् ।
ज्योतिष् कर्ता यद् उश्मसि ॥ १ ०८६ १०

प्रत्वक्षसः प्रतवसो विरप्शिनो ऽनानता अविथुरा ऋजीषिणः ।
जुष्टतमासो नृतमासो अञ्जिभिर् व्य् आनज्रे के चिद् उस्रा इव स्तृभिः ॥ १ ०८७ ०१
उपह्वरेषु यद् अचिध्वं यियिं वय इव मरुतः केन चित् पथा ।
श्रोतन्ति कोशा उप वो रथेष्व् आ घृतम् उक्षता मधुवर्णम् अर्चते ॥ १ ०८७ ०२
प्रैषाम् अज्मेषु विथुरेव रेजते भूमिर् यामेषु यद् ध युञ्जते शुभे ।
ते क्रीळयो धुनयो भ्राजदृष्टयः स्वयम् महित्वम् पनयन्त धूतयः ॥ १ ०८७ ०३
स हि स्वसृत् पृषदश्वो युवा गणो ऽया ईशानस् तविषीभिर् आवृतः ।
असि सत्य ऋणयावानेद्यो ऽस्या धियः प्राविताथा वृषा गणः ॥ १ ०८७ ०४
पितुः प्रत्नस्य जन्मना वदामसि सोमस्य जिह्वा प्र जिगाति चक्षसा ।
यद् ईम् इन्द्रं शम्य् ऋक्वाण आशताद् इन् नामानि यज्ञियानि दधिरे ॥ १ ०८७ ०५
श्रियसे कम् भानुभिः सम् मिमिक्षिरे ते रश्मिभिस् त ऋक्वभिः सुखादयः ।
ते वाशीमन्त इष्मिणो अभीरवो विद्रे प्रियस्य मारुतस्य धाम्नः ॥ १ ०८७ ०६

आ विद्युन्मद्भिर् मरुतः स्वर्कै रथेभिर् यात ऋष्टिमद्भिर् अश्वपर्णैः ।
आ वर्षिष्ठया न इषा वयो न पप्तता सुमायाः ॥ १ ०८८ ०१
ते ऽरुणेभिर् वरम् आ पिशङ्गैः शुभे कं यान्ति रथतूर्भिर् अश्वैः ।
रुक्मो न चित्रः स्वधितीवान् पव्या रथस्य जङ्घनन्त भूम ॥ १ ०८८ ०२
श्रिये कं वो अधि तनूषु वाशीर् मेधा वना न कृणवन्त ऊर्ध्वा ।
युष्मभ्यं कम् मरुतः सुजातास् तुविद्युम्नासो धनयन्ते अद्रिम् ॥ १ ०८८ ०३
अहानि गृध्राः पर्य् आ व आगुर् इमां धियं वार्कार्यां च देवीम् ।
ब्रह्म कृण्वन्तो गोतमासो अर्कैर् ऊर्ध्वं नुनुद्र उत्सधिम् पिबध्यै ॥ १ ०८८ ०४
एतत् त्यन् न योजनम् अचेति सस्वर् ह यन् मरुतो गोतमो वः ।
पश्यन् हिरण्यचक्रान् अयोदंष्ट्रान् विधावतो वराहून् ॥ १ ०८८ ०५
एषा स्या वो मरुतो ऽनुभर्त्री प्रति ष्टोभति वाघतो न वाणी ।
अस्तोभयद् वृथासाम् अनु स्वधां गभस्त्योः ॥ १ ०८८ ०६

आ नो भद्राः क्रतवो यन्तु विश्वतो ऽदब्धासो अपरीतास उद्भिदः ।
देवा नो यथा सदम् इद् वृधे असन्न् अप्रायुवो रक्षितारो दिवे-दिवे ॥ १ ०८९ ०१
देवानाम् भद्रा सुमतिर् ऋजूयतां देवानां रातिर् अभि नो नि वर्तताम् ।
देवानां सख्यम् उप सेदिमा वयं देवा न आयुः प्र तिरन्तु जीवसे ॥ १ ०८९ ०२
तान् पूर्वया निविदा हूमहे वयम् भगम् मित्रम् अदितिं दक्षम् अस्रिधम् ।
अर्यमणं वरुणं सोमम् अश्विना सरस्वती नः सुभगा मयस् करत् ॥ १ ०८९ ०३
तन् नो वातो मयोभु वातु भेषजं तन् माता पृथिवी तत् पिता द्यौः ।
तद् ग्रावाणः सोमसुतो मयोभुवस् तद् अश्विना शृणुतं धिष्ण्या युवम् ॥ १ ०८९ ०४
तम् ईशानं जगतस् तस्थुषस् पतिं धियंजिन्वम् अवसे हूमहे वयम् ।
पूषा नो यथा वेदसाम् असद् वृधे रक्षिता पायुर् अदब्धः स्वस्तये ॥ १ ०८९ ०५
स्वस्ति न इन्द्रो वृद्धश्रवाः स्वस्ति नः पूषा विश्ववेदाः ।
स्वस्ति नस् तार्क्ष्यो अरिष्टनेमिः स्वस्ति नो बृहस्पतिर् दधातु ॥ १ ०८९ ०६
पृषदश्वा मरुतः पृश्निमातरः शुभंयावानो विदथेषु जग्मयः ।
अग्निजिह्वा मनवः सूरचक्षसो विश्वे नो देवा अवसा गमन्न् इह ॥ १ ०८९ ०७

भद्रं कर्णेभिः शृणुयाम देवा भद्रम् पश्येमाक्षभिर् यजत्राः ।
स्थिरैर् अङ्गैस् तुष्टुवांसस् तनूभिर् व्य् अशेम देवहितं यद् आयुः ॥ १ ०८९ ०८
शतम् इन् नु शरदो अन्ति देवा यत्रा नश् चक्रा जरसं तनूनाम् ।
पुत्रासो यत्र पितरो भवन्ति मा नो मध्या रीरिषतायुर् गन्तोः ॥ १ ०८९ ०९
अदितिर् द्यौर् अदितिर् अन्तरिक्षम् अदितिर् माता स पिता स पुत्रः ।
विश्वे देवा अदितिः पञ्च जना अदितिर् जातम् अदितिर् जनित्वम् ॥ १ ०८९ १०

ऋजुनीती नो वरुणो मित्रो नयतु विद्वान् ।
अर्यमा देवैः सजोषाः ॥ १ ०९० ०१
ते हि वस्वो वसवानास् ते अप्रमूरा महोभिः ।
व्रता रक्षन्ते विश्वाहा ॥ १ ०९० ०२
ते अस्मभ्यं शर्म यंसन्न् अमृता मर्त्येभ्यः ।
बाधमाना अप द्विषः ॥ १ ०९० ०३
वि नः पथः सुवितायं चियन्त्व् इन्द्रो मरुतः ।
पूषा भगो वन्द्यासः ॥ १ ०९० ०४
उत नो धियो गोअग्राः पूषन् विष्णव् एवयावः ।
कर्ता नः स्वस्तिमतः ॥ १ ०९० ०५
मधु वाता ऋतायते मधु क्षरन्ति सिन्धवः ।
माध्वीर् नः सन्त्व् ओषधीः ॥ १ ०९० ०६
मधु नक्तम् उतोषसो मधुमत् पार्थिवं रजः ।
मधु द्यौर् अस्तु नः पिता ॥ १ ०९० ०७
मधुमान् नो वनस्पतिर् मधुमाँ अस्तु सूर्यः ।
माध्वीर् गावो भवन्तु नः ॥ १ ०९० ०८
शं नो मित्रः शं वरुणः शं नो भवत्व् अर्यमा ।
शं न इन्द्रो बृहस्पतिः शं नो विष्णुर् उरुक्रमः ॥ १ ०९० ०९

त्वं सोम प्र चिकितो मनीषा त्वं रजिष्ठम् अनु नेषि पन्थाम् ।
तव प्रणीती पितरो न इन्दो देवेषु रत्नम् अभजन्त धीराः ॥ १ ०९१ ०१
त्वं सोम क्रतुभिः सुक्रतुर् भूस् त्वं दक्षैः सुदक्षो विश्ववेदाः ।
त्वं वृषा वृषत्वेभिर् महित्वा द्युम्नेभिर् द्युम्नय् अभवो नृचक्षाः ॥ १ ०९१ ०२
राज्ञो नु ते वरुणस्य व्रतानि बृहद् गभीरं तव सोम धाम ।
शुचिष् ट्वम् असि प्रियो न मित्रो दक्षाय्यो अर्यमेवासि सोम ॥ १ ०९१ ०३
या ते धामानि दिवि या पृथिव्यां या पर्वतेष्व् ओषधीष्व् अप्सु ।
तेभिर् नो विश्वैः सुमना अहेळन् राजन् सोम प्रति हव्या गृभाय ॥ १ ०९१ ०४
त्वं सोमासि सत्पतिस् त्वं राजोत वृत्रहा ।
त्वम् भद्रो असि क्रतुः ॥ १ ०९१ ०५
त्वं च सोम नो वशो जीवातुं न मरामहे ।
प्रियस्तोत्रो वनस्पतिः ॥ १ ०९१ ०६
त्वं सोम महे भगं त्वं यून ऋतायते ।
दक्षं दधासि जीवसे ॥ १ ०९१ ०७
त्वं नः सोम विश्वतो रक्षा राजन्न् अघायतः ।
न रिष्येत् त्वावतः सखा ॥ १ ०९१ ०८
सोम यास् ते मयोभुव ऊतयः सन्ति दाशुषे ।
ताभिर् नो ऽविता भव ॥ १ ०९१ ०९
इमं यज्ञम् इदं वचो जुजुषाण उपागहि ।
सोम त्वं नो वृधे भव ॥ १ ०९१ १०
सोम गीर्भिष् ट्वा वयं वर्धयामो वचोविदः ।
सुमृळीको न आ विश ॥ १ ०९१ ११
गयस्फानो अमीवहा वसुवित् पुष्टिवर्धनः ।
सुमित्रः सोम नो भव ॥ १ ०९१ १२
सोम रारन्धि नो हृदि गावो न यवसेष्व् आ ।
मर्य इव स्व ओक्ये ॥ १ ०९१ १३
यः सोम सख्ये तव रारणद् देव मर्त्यः ।
तं दक्षः सचते कविः ॥ १ ०९१ १४

उरुष्या णो अभिशस्तेः सोम नि पाह्य अंहसः ।
सखा सुशेव एधि नः ॥ १ ०९१ १५
आ प्यायस्व सम् एतु ते विश्वतः सोम वृष्ण्यम् ।
भवा वाजस्य संगथे ॥ १ ०९१ १६
आ प्यायस्व मदिन्तम सोम विश्वेभिर् अंशुभिः ।
भवा नः सुश्रवस्तमः सखा वृधे ॥ १ ०९१ १७
सं ते पयांसि सम् उ यन्तु वाजाः सं वृष्ण्यान्य् अभिमातिषाहः ।
आप्यायमानो अमृताय सोम दिवि श्रवांस्य् उत्तमानि धिष्व ॥ १ ०९१ १८
या ते धामानि हविषा यजन्ति ता ते विश्वा परिभूर् अस्तु यज्ञम् ।
गयस्फानः प्रतरणः सुवीरो ऽवीरहा प्र चरा सोम दुर्यान् ॥ १ ०९१ १९
सोमो धेनुं सोमो अर्वन्तम् आशुं सोमो वीरं कर्मण्यं ददाति ।
सादन्यं विदथ्यं सभेयम् पितृश्रवणं यो ददाशद् अस्मै ॥ १ ०९१ २०
अषाळ्हं युत्सु पृतनासु पप्रिं स्वर्षाम् अप्सां वृजनस्य गोपाम् ।
भरेषुजां सुक्षितिं सुश्रवसं जयन्तं त्वाम् अनु मदेम सोम ॥ १ ०९१ २१
त्वम् इमा ओषधीः सोम विश्वास् त्वम् अपो अजनयस् त्वं गाः ।
त्वम् आ ततन्थोर्व् अ ३ न्तरिक्षं त्वं ज्योतिषा वि तमो ववर्थ ॥ १ ०९१ २२
देवेन नो मनसा देव सोम रायो भागं सहसावन्न् अभि युध्य ।
मा त्वा तनद् ईशिषे वीर्यस्योभयेभ्यः प्र चिकित्सा गविष्टौ ॥ १ ०९१ २३

एता उ त्या उषसः केतुम् अक्रत पूर्वे अर्धे रजसो भानुम् अञ्जते ।
निष्कृण्वाना आयुधानीव धृष्णवः प्रति गावो ऽरुषीर् यन्ति मातरः ॥ १ ०९२ ०१
उद् अपप्तन्न् अरुणा भानवो वृथा स्वायुजो अरुषीर् गा अयुक्षत ।
अक्रन्न् उषासो वयुनानि पूर्वथा रुशन्तम् भानुम् अरुषीर् अशिश्रयुः ॥ १ ०९२ ०२
अर्चन्ति नारीर् अपसो न विष्टिभिः समानेन योजनेना परावतः ।
इषं वहन्तीः सुकृते सुदानव विश्वेद् अह यजमानाय सुन्वते ॥ १ ०९२ ०३
अधि पेशांसि वपते नृतूर् इवापोर्णुते वक्ष उस्रेव बर्जहम् ।
ज्योतिर् विश्वस्मै भुवनाय कृण्वती गावो न व्रजं व्य् उ ३ षा आवर् तमः ॥ १ ०९२ ०४

प्रत्य् अर्ची रुशद् अस्या अदर्शि वि तिष्ठते बाधते कृष्णम् अभ्वम् ।
स्वरुं न पेशो विदथेष्व् अञ्जञ् चित्रं दिवो दुहिता भानुम् अश्रेत् ॥ १ ०९२ ०५
अतारिष्म तमसस् पारम् अस्योषा उच्छन्ती वयुना कृणोति ।
श्रिये छन्दो न स्मयते विभाती सुप्रतीका सौमनसायाजीगः ॥ १ ०९२ ०६
भास्वती नेत्री सूनृतानां दिव स्तवे दुहिता गोतमेभिः ।
प्रजावतो नृवतो अश्वबुध्यान् उषो गोअग्राꣳ उप मासि वाजान् ॥ १ ०९२ ०७
उषस् तम् अश्यां यशसं सुवीरं दासप्रवर्गं रयिम् अश्वबुध्यम् ।
सुदंससा श्रवसा या विभासि वाजप्रसूता सुभगे बृहन्तम् ॥ १ ०९२ ०८
विश्वानि देवी भुवनाभिचक्ष्या प्रतीची चक्षुर् उर्विया वि भाति ।
विश्वं जीवं चरसे बोधयन्ती विश्वस्य वाचम् अविदन् मनायोः ॥ १ ०९२ ०९
पुनः-पुनर् जायमाना पुराणी समानं वर्णम् अभि शुम्भमाना ।
श्वघ्नीव कृत्नुर् विज आमिनाना मर्तस्य देवी जरयन्त्य् आयुः ॥ १ ०९२ १०
व्यूर्वती दिवो अन्ताꣳ अबोध्य् अप स्वसारं सनुतर् युयोति ।
प्रमिनती मनुष्या युगानि योषा जारस्य चक्षसा वि भाति ॥ १ ०९२ ११
पशून् न चित्रा सुभगा प्रथाना सिन्धुर् न क्षोद उर्विया व्य् अश्वैत् ।
अमिनती दैव्यानि व्रतानि सूर्यस्य चेति रश्मिभिर् दृशाना ॥ १ ०९२ १२
उषस् तच् चित्रम् आ भरास्मभ्यं वाजिनीवति ।
येन तोकं च तनयं च धामहे ॥ १ ०९२ १३
उषो अद्येह गोमत्य् अश्वावति विभावरि ।
रेवद् अस्मे व्य् उच्छ सूनृतावति ॥ १ ०९२ १४
युक्ष्वा हि वाजिनीवत्य् अश्वाꣳ अद्यारुणाꣳ उषः ।
अथा नो विश्वा सौभगान्य् आ वह ॥ १ ०९२ १५
अश्विना वर्तिर् अस्मद् आ गोमद् दस्रा हिरण्यवत् ।
अर्वाग् रथं समनसा नि यच्छतम् ॥ १ ०९२ १६
याव् इत्था श्लोकम् आ दिवो ज्योतिर् जनाय चक्रथुः ।
आ न ऊर्जं वहतम् अश्विना युवम् ॥ १ ०९२ १७
एह देवा मयोभुवा दस्रा हिरण्यवर्तनी ।
उषर्बुधो वहन्तु सोमपीतये ॥ १ ०९२ १८

अग्नीषोमाव् इमं सु मे शृणुतं वृषणा हवम् ।
प्रति सूक्तानि हर्यतम् भवतं दाशुषे मयः ॥ १ ०९३ ०१
अग्नीषोमा यो अद्य वाम् इदं वचः सपर्यति ।
तस्मै धत्तं सुवीर्यं गवाम् पोषं स्वश्व्यम् ॥ १ ०९३ ०२
अग्नीषोमा य आहुतिं यो वां दाशाद् धविष्कृतिम् ।
स प्रजया सुवीर्यं विश्वम् आयुर् व्य् अश्नवत् ॥ १ ०९३ ०३
अग्नीषोमा चेति तद् वीर्यं वां यद् अमुष्णीतम् अवसम् पणिं गाः ।
अवातिरतम् बृसयस्य शेषो ऽविन्दतं ज्योतिर् एकम् बहुभ्यः ॥ १ ०९३ ०४
युवम् एतानि दिवि रोचनान्य् अग्निश् च सोम सक्रतू अधत्तम् ।
युवं सिन्धूर् अभिशस्तेर् अवद्याद् अग्नीषोमाव् अमुञ्चतं गृभीतान् ॥ १ ०९३ ०५
आन्यं दिवो मातरिश्वा जभारामथ्नाद् अन्यम् परि श्येनो अद्रेः ।
अग्नीषोमा ब्रह्मणा वावृधानोरुं यज्ञाय चक्रथुर् उलोकम् ॥ १ ०९३ ०६
अग्नीषोमा हविषः प्रस्थितस्य वीतं हर्यतं वृषणा जुषेथाम् ।
सुशर्माणा स्ववसा हि भूतम् अथा धत्तं यजमानाय शं योः ॥ १ ०९३ ०७
यो अग्नीषोमा हविषा सपर्याद् देवद्रीचा मनसा यो घृतेन ।
तस्य व्रतं रक्षतम् पातम् अंहसो विशे जनाय महि शर्म यच्छतम् ॥ १ ०९३ ०८
अग्नीषोमा सवेदसा सहूती वनतं गिरः ।
सं देवत्रा बभूवथुः ॥ १ ०९३ ०९
अग्नीषोमाव् अनेन वां यो वां घृतेन दाशति ।
तस्मै दीदयतम् बृहत् ॥ १ ०९३ १०
अग्नीषोमाव् इमानि नो युवं हव्या जुजोषतम् ।
आ यातम् उप नः सचा ॥ १ ०९३ ११
अग्नीषोमा पिपृतम् अर्वतो न आ प्यायन्ताम् उस्रिया हव्यसूदः ।
अस्मे बलानि मघवत्सु धत्तं कृणुतं नो अध्वरं श्रुष्टिमन्तम् ॥ १ ०९३ १२

इमं स्तोमम् अर्हते जातवेदसे रथम् इव सम् महेमा मनीषया ।
भद्रा हि नः प्रमतिर् अस्य संसद् अग्ने सख्ये मा रिषामा वयं तव ॥ १ ०९४ ०१
यस्मै त्वम् आयजसे स साधत्य् अनर्वा क्षेति दधते सुवीर्यम् ।
स तूताव नैनम् अश्नोत्य् अंहतिर् अग्ने सख्ये मा रिषामा वयं तव ॥ १ ०९४ ०२
शकेम त्वा समिधं साधया धियस् त्वे देवा हविर् अदन्त्य् आहुतम् ।
त्वम् आदित्याꣳ आ वह तान् ह्य उ१ श्मस्य् अग्ने सख्ये मा रिषामा वयं तव ॥ १ ०९४ ०३
भरामिध्मं कृणवामा हवींषि ते चितयन्तः पर्वणा-पर्वणा वयम् ।
जीवातवे प्रतरं साधया धियो ऽग्ने सख्ये मा रिषामा वयं तव ॥ १ ०९४ ०४
विशां गोपा अस्य चरन्ति जन्तवो द्विपच् च यद् उत चतुष्पद् अक्तुभिः ।
चित्रः प्रकेत उषसो महाꣳ अस्य् अग्ने सख्ये मा रिषामा वयं तव ॥ १ ०९४ ०५
त्वम् अध्वर्युर् उत होतासि पूर्व्यः प्रशास्ता पोता जनुषा पुरोहितः ।
विश्वा विद्वाꣳ आर्त्विज्या धीर पुष्यस्य् अग्ने सख्ये मा रिषामा वयं तव ॥ १ ०९४ ०६
यो विश्वतः सुप्रतीकः सदृङ् असि दूरे चित् सन् तळिद् इवाति रोचसे ।
रात्र्याश् चिद् अन्धो अति देव पश्यस्य् अग्ने सख्ये मा रिषामा वयं तव ॥ १ ०९४ ०७
पूर्वो देवा भवतु सुन्वतो रथो ऽस्माकं शंसो अभ्य् अस्तु दूढ्यः ।
तद् आ जानीतोत पुष्यता वचो ऽग्ने सख्ये मा रिषामा वयं तव ॥ १ ०९४ ०८
वधैर् दुःशंसाꣳ अप दूढ्यो जहि दूरे वा ये अन्ति वा के चिद् अत्रिणः ।
अथा यज्ञाय गृणते सुगं कृध्य् अग्ने सख्ये मा रिषामा वयं तव ॥ १ ०९४ ०९
यद् अयुक्था अरुषा रोहिता रथे वातजूता वृषभस्येव ते रवः ।
आद् इन्वसि वनिनो धूमकेतुनाग्ने सख्ये मा रिषामा वयं तव ॥ १ ०९४ १०
अध स्वनाद् उत बिभ्युः पतत्रिणो द्रप्सा यत् ते यवसादो व्य् अस्थिरन् ।
सुगं तत् ते तावकेभ्यो रथेभ्यो ऽग्ने सख्ये मा रिषामा वयं तव ॥ १ ०९४ ११
अयम् मित्रस्य वरुणस्य धायसे ऽवयाताम् मरुतां हेळो अद्भुतः ।
मृळा सु नो भूत्व् एषाम् मनः पुनर् अग्ने सख्ये मा रिषामा वयं तव ॥ १ ०९४ १२
देवो देवानाम् असि मित्रो अद्भुतो वसुर् वसूनाम् असि चारुर् अध्वरे ।
शर्मन् स्याम तव सप्रथस्तमे ऽग्ने सख्ये मा रिषामा वयं तव ॥ १ ०९४ १३

तत् ते॑ भ॒द्रं यत् स॒मिद्धः॒ स्वे दमे॒ सोमा॑हुतो॒ जर॑से मृ॒ळय॑त्तमः ।
दधा॑सि॒ रत्नं॒ द्रवि॑णं च दा॒शुषे ऽग्ने॒ सख्ये॒ मा रि॑षामा व॒यं तव॑ ॥ १ ०९४ १४
यस्मै॒ त्वं सु॒द्रवि॑णो॒ ददा॑शो ऽनागा॒स्त्वम् अदि॑ते॒ सर्व॑ताता ।
यम् भ॒द्रेण॑ शव॒सा चो॒दया॑सि प्र॒जाव॑ता॒ राध॑सा॒ ते स्या॑म ॥ १ ०९४ १५
स त्वम् अ॑ग्ने सौभगत्वस्य॒ विद्वान् अ॒स्माक॑म् आयुः॒ प्र ति॑रे॒ह दे॑व ।
तन् नो॑ मि॒त्रो वरु॑णो मामहन्ताम् अदि॑तिः॒ सिन्धुः॑ पृथि॒वी उ॒त द्यौः ॥ १ ०९४ १६

द्वे विरू॑पे चरतः॒ स्वर्थे॑ अ॒न्यान्या॑ व॒त्सम् उप॑ धापयेते ।
हरि॑र् अ॒न्यस्या॑म् भव॑ति स्वधावाञ् छु॒क्रो अ॒न्यस्या॑ ददृशे सु॒वर्चाः॑ ॥ १ ०९५ ०१
दश॒मं त्वष्टु॑र् जनयन्त॒ गर्भ॑म् अतन्द्रासो युव॒तयो॒ विभृ॑त्रम् ।
ति॒ग्मानी॑कं स्वय॒शस॑ं जने॑षु॒ विरो॑च॒मान॑म् परि॑ षीं नयन्ति ॥ १ ०९५ ०२
त्रीणि॒ जाना॒ परि॑ भूषन्त्य् अस्य समु॒द्र एक॑ दि॒व्य् एक॑म् अ॒प्सु ।
पूर्वा॑म् अनु॒ प्र दिश॒म् पार्थि॑वानाम् ऋ॒तून् प्र॒शास॒द् वि द॑धाव् अनु॒ष्ठु ॥ १ ०९५ ०३
क इ॒मं वो॑ नि॒ण्यम् आ चि॑केत व॒त्सो मा॒तॄर् ज॑नयत स्व॒धाभिः॑ ।
ब॒ह्वी॒नां गर्भो॑ अ॒पसा॑म् उ॒पस्था॑न् म॒हान् क॒विर् निश् च॑रति स्व॒धावा॑न् ॥ १ ०९५ ०४
आ॒विष्ट्यो॑ वर्धते चारु॒र् आसु॒ जिह्मा॑नाम् ऊ॒र्ध्वः स्वय॑शा उ॒पस्थे॑ ।
उ॒भे त्वष्टु॑र् बिभ्यतु॒र् जाय॑मानात् प्रती॒ची सिंह॑म् प्रति॑ जोषयेते ॥ १ ०९५ ०५
उ॒भे भ॒द्रे जो॑षयेते॒ न मे॑ने गावो॒ न वा॒श्रा उप॑ तस्थु॒र् एवैः॑ ।
स दक्षा॑णां दक्ष॒पति॒र् बभू॑वाञ्जन्ति॒ यं द॑क्षि॒णतो॒ हवि॑र्भिः॑ ॥ १ ०९५ ०६
उद् यं॑यमीति सवि॒तेव॑ बा॒हू उ॒भे सिचौ॑ यतते भी॒म ऋ॒ञ्जन् ।
उच् छु॒क्रम् अत्क॑म् अजते॒ सिमस्मा॑न् नवा॑ मा॒तृभ्यो॒ वस॑ना जहाति ॥ १ ०९५ ०७
त्वेषं॑ रू॒पं कृ॑णुत॒ उत्त॑रं यत् स॒म्पृञ्चा॑नः सद॒ने गो॒भिर् अ॒द्भिः ।
क॒विर् बु॒ध्नम् परि॑ मर्मृज्यते धीः सा दे॒वता॑ता॒ समि॑तिर् बभूव ॥ १ ०९५ ०८
उ॒रु ते॒ ज्रयः॒ पर्य् ए॑ति बु॒ध्नं वि॒रोच॑मानम् म॒हिष॑स्य धाम॑ ।

विश्वेभिर् अग्ने स्वयशोभिर् इद्धो ऽदब्धेभिः पायुभिः पाह्य् अस्मान् ॥ १ ०९५ ०९
धन्वन् स्रोतः कृणुते गातुम् ऊर्मिं शुक्रैर् ऊर्मिभिर् अभि नक्षति क्षाम् ।
विश्वा सनानि जठरेषु धत्ते ऽन्तर् नवासु चरति प्रसूषु ॥ १ ०९५ १०
एवा नो अग्ने समिधा वृधानो रेवत् पावक श्रवसे वि भाहि ।
तन् नो मित्रो वरुणो मामहन्ताम् अदितिः सिन्धुः पृथिवी उत द्यौः ॥ १ ०९५ ११

स प्रत्नथा सहसा जायमानः सद्यः काव्यानि बळ् अधत्त विश्वा ।
आपश् च मित्रं धिषणा च साधन् देवा अग्निं धारयन् द्रविणोदाम् ॥ १ ०९६ ०१
स पूर्वया निविदा कव्यतायोर् इमाः प्रजा अजनयन् मनूनाम् ।
विवस्वता चक्षसा द्याम् अपश् च देवा अग्निं धारयन् द्रविणोदाम् ॥ १ ०९६ ०२
तम् ईळत प्रथमं यज्ञसाधं विश आरीर् आहुतम् ऋञ्जसानम् ।
ऊर्जः पुत्रम् भरतं सृप्रदानुं देवा अग्निं धारयन् द्रविणोदाम् ॥ १ ०९६ ०३
स मातरिश्वा पुरुवारपुष्टिर् विदद् गातुं तनयाय स्वर्वित् ।
विशां गोपा जनिता रोदस्योर् देवा अग्निं धारयन् द्रविणोदाम् ॥ १ ०९६ ०४
नक्तोषासा वर्णम् आमेम्याने धापयेते शिशुम् एकं समीची ।
द्यावाक्षामा रुक्मो अन्तर् वि भाति देवा अग्निं धारयन् द्रविणोदाम् ॥ १ ०९६ ०५
रायो बुध्नः संगमनो वसूनां यज्ञस्य केतुर् मन्मसाधनो वेः ।
अमृतत्वं रक्षमाणास एनं देवा अग्निं धारयन् द्रविणोदाम् ॥ १ ०९६ ०६
नू च पुरा च सदनं रयीणां जातस्य च जायमानस्य च क्षाम् ।
सतश् च गोपाम् भवतश् च भूरेर् देवा अग्निं धारयन् द्रविणोदाम् ॥ १ ०९६ ०७
द्रविणोदा द्रविणसस् तुरस्य द्रविणोदाः सनरस्य प्र यंसत् ।
द्रविणोदा वीरवतीम् इषं नो द्रविणोदा रासते दीर्घम् आयुः ॥ १ ०९६ ०८
एवा नो अग्ने समिधा वृधानो रेवत् पावक श्रवसे वि भाहि ।
तन् नो मित्रो वरुणो मामहन्ताम् अदितिः सिन्धुः पृथिवी उत द्यौः ॥ १ ०९६ ०९

अप नः शोशुचद् अघम् अग्ने शुशुग्ध्य् आ रयिम् ।

अप॑ नः शोशुचद् अघम् ॥ १ ०९७ ०१
सुक्षे॒त्रिया॑ सु॒गात॒ुया॑ व॒सू॒या च॑ यजामहे ।
अप॑ नः शोशुचद् अघम् ॥ १ ०९७ ०२
प्र यद् भन्दि॑ष्ठ एषाम् प्रास्माका॑सश् च सू॒रयः॑ ।
अप॑ नः शोशुचद् अघम् ॥ १ ०९७ ०३
प्र यत् ते॑ अग्ने सू॒रयो॑ जाये॒महि॒ प्र ते॑ व॒यम् ।
अप॑ नः शोशुचद् अघम् ॥ १ ०९७ ०४
प्र यद् अ॒ग्नेः सह॑स्वतो वि॒श्वतो॒ यन्ति॑ भा॒नवः॑ ।
अप॑ नः शोशुचद् अघम् ॥ १ ०९७ ०५
त्वं हि वि॑श्वतोमुख वि॒श्वतः॑ परि॒भूर् असि॑ ।
अप॑ नः शोशुचद् अघम् ॥ १ ०९७ ०६
द्विषो॑ नो विश्वतोमु॒खाति॑ ना॒वेव॑ पारय ।
अप॑ नः शोशुचद् अघम् ॥ १ ०९७ ०७
स नः॒ सिन्धु॑म् इव ना॒वया॒ति॑ पर्षा स्व॒स्तये॑ ।
अप॑ नः शोशुचद् अघम् ॥ १ ०९७ ०८

वै॒श्वा॒न॒रस्य॑ सु॒मतौ॑ स्याम॑ राजा॒ हि क॒म् भुव॑नानाम् अभि॒श्रीः ।
इ॒तो जा॒तो विश्व॑म् इ॒दं वि च॑ष्टे वैश्वान॒रो य॑तते॒ सूर्ये॑ण ॥ १ ०९८ ०१
पृ॒ष्टो दि॒वि पृ॒ष्टो अ॒ग्निः पृ॑थि॒व्याम् पृ॒ष्टो विश्वा॒ ओष॑धीर् आ॒ वि॒वे॒श ।
वै॒श्वा॒न॒रः सह॑सा पृ॒ष्टो अ॒ग्निः स नो॒ दिवा॒ स रि॒षः पा॑तु॒ नक्त॑म् ॥ १ ०९८ ०२
वैश्वा॑नर॒ तव॒ तत् स॒त्यम् अ॑स्त्व् अ॒स्मान् रायो॑ म॒घवा॑नः सचन्ताम् ।
तन् नो॑ मि॒त्रो वरु॑णो मामहन्ताम् अदि॑ति॒ः सिन्धुः॑ पृथि॒वी उ॒त द्यौः ॥ १ ०९८ ०३

जा॒तवे॑दसे सुनवाम॒ सोम॑म् अरातीय॒तो नि द॑हाति॒ वेदः॑ ।
स नः॑ पर्ष॒द् अति॑ दु॒र्गाणि॒ विश्वा॑ ना॒वेव॒ सिन्धु॑ दुरि॒तात्य् अ॒ग्निः ॥ १ ०९९ ०१

स यो वृषा वृष्ण्येभिः समोका महो दिवः पृथिव्याश् च सम्राट् ।
सतीनसत्वा हव्यो भरेषु मरुत्वान् नो भवत्व् इन्द्र ऊती ॥ १ १०० ०१
यस्यानाप्तः सूर्यस्येव यामो भरे-भरे वृत्रहा शुष्मो अस्ति ।
वृषन्तमः सखिभिः स्वेभिर् एवैर् मरुत्वान् नो भवत्व् इन्द्र ऊती ॥ १ १०० ०२
दिवो न यस्य रेतसो दुघानाः पन्थासो यन्ति शवसापरीताः ।
तरद्द्वेषाः सासहिः पौंस्येभिर् मरुत्वान् नो भवत्व् इन्द्र ऊती ॥ १ १०० ०३
सो अङ्गिरोभिर् अङ्गिरस्तमो भूद् वृषा वृषभिः सखिभिः सखा सन् ।
ऋग्मिभिर् ऋग्मी गातुभिर् ज्येष्ठो मरुत्वान् नो भवत्व् इन्द्र ऊती ॥ १ १०० ०४
स सूनुभिर् न रुद्रेभिर् ऋभ्वा नृषाह्यो सासद्वाँ अमित्रान् ।
सनीळेभिः श्रवस्यानि तूर्वन् मरुत्वान् नो भवत्व् इन्द्र ऊती ॥ १ १०० ०५
स मन्युमीः समदनस्य कर्तास्माकेभिर् नृभिः सूर्यं सनत् ।
अस्मिन्न् अहन् सत्पतिः पुरुहूतो मरुत्वान् नो भवत्व् इन्द्र ऊती ॥ १ १०० ०६
तम् ऊतयो रणयञ् छूरसातौ तं क्षेमस्य क्षितयः कृण्वत त्राम् ।
स विश्वस्य करुणस्येश एको मरुत्वान् नो भवत्व् इन्द्र ऊती ॥ १ १०० ०७
तम् अप्सन्त शवस उत्सवेषु नरो नरम् अवसे तं धनाय ।
सो अन्धे चित् तमसि ज्योतिर् विदन् मरुत्वान् नो भवत्व् इन्द्र ऊती ॥ १ १०० ०८
स सव्येन यमति व्राधतश् चित् स दक्षिणे संगृभीता कृतानि ।
स कीरिणा चित् सनिता धनानि मरुत्वान् नो भवत्व् इन्द्र ऊती ॥ १ १०० ०९
स ग्रामेभिः सनिता स रथेभिर् विदे विश्वाभिः कृष्टिभिर् न्व् अ१द्य ।
स पौंस्येभिर् अभिभूर् अशस्तीर् मरुत्वान् नो भवत्व् इन्द्र ऊती ॥ १ १०० १०
स जामिभिर् यत् समजाति मीळ्हे ऽजामिभिर् वा पुरुहूत एवैः ।
अपां तोकस्य तनयस्य जेषे मरुत्वान् नो भवत्व् इन्द्र ऊती ॥ १ १०० ११
स वज्रभृद् दस्युहा भीम उग्रः सहस्रचेताः शतनीथ ऋभ्वा ।
चम्रीषो न शवसा पाञ्चजन्यो मरुत्वान् नो भवत्व् इन्द्र ऊती ॥ १ १०० १२
तस्य वज्रः क्रन्दति स्मत् स्वर्षा दिवो न त्वेषो रवथः शिमीवान् ।
तं सचन्ते सनयस् तं धनानि मरुत्वान् नो भवत्व् इन्द्र ऊती ॥ १ १०० १३
यस्याजस्रं शवसा मानम् उक्थम् परिभुजद् रोदसी विश्वतः सीम् ।

स पारिषत् क्रतुभिर् मन्दसानो मरुत्वान् नो भवत्व् इन्द्र ऊती ॥ १ १०० १४
न यस्य देवा देवता न मर्ता आपश् चन शवसो अन्तम् आपुः ।
स प्ररिक्वा त्वक्षसा क्ष्मो दिवश् च मरुत्वान् नो भवत्व् इन्द्र ऊती ॥ १ १०० १५
रोहिच् छ्यावा सुमदंशुर् ललामीर् द्युक्षा राय ऋज्राश्वस्य ।
वृषण्वन्तम् बिभ्रती धूर्षु रथम् मन्द्रा चिकेत नाहुषीषु विक्षु ॥ १ १०० १६
एतत् त्यत् त इन्द्र वृष्ण उक्थं वार्षागिरा अभि गृणन्ति राधः ।
ऋज्राश्वः प्रष्टिभिर् अम्बरीषः सहदेवो भयमानः सुराधाः ॥ १ १०० १७
दस्यूञ् छिम्यूंश् च पुरुहूत एवैर् हत्वा पृथिव्यां शर्वा नि बर्हीत् ।
सनत् क्षेत्रं सखिभिः श्वित्न्येभिः सनत् सूर्यं सनद् अपः सुवज्रः ॥ १ १०० १८
विश्वाहेन्द्रो अधिवक्ता नो अस्त्व् अपरिह्वृताः सनुयाम वाजम् ।
तन् नो मित्रो वरुणो मामहन्ताम् अदितिः सिन्धुः पृथिवी उत द्यौः ॥ १ १०० १९

प्र मन्दिने पितुमद् अर्चता वचो यः कृष्णगर्भा निरहन्न् ऋजिश्वना ।
अवस्यवो वृषणं वज्रदक्षिणम् मरुत्वन्तं सख्याय हवामहे ॥ १ १०१ ०१
यो व्यंसं जाह्नषाणेन मन्युना यः शम्बरं यो अहन् पिप्रुम् अव्रतम् ।
इन्द्रो यः शुष्णम् अशुषं न्य् आवृणङ् मरुत्वन्तं सख्याय हवामहे ॥ १ १०१ ०२
यस्य द्यावापृथिवी पौंस्यम् महद् यस्य व्रते वरुणो यस्य सूर्यः ।
यस्येन्द्रस्य सिन्धवः सश्चति व्रतम् मरुत्वन्तं सख्याय हवामहे ॥ १ १०१ ०३
यो अश्वानां यो गवां गोपतिर् वशी य आरितः कर्मणि-कर्मणि स्थिरः ।
वीळोश् चिद् इन्द्रो यो असुन्वतो वधो मरुत्वन्तं सख्याय हवामहे ॥ १ १०१ ०४
यो विश्वस्य जगतः प्राणतस् पतिर् यो ब्रह्मणे प्रथमो गा अविन्दत् ।
इन्द्रो यो दस्यूर् अधराँ अवातिरन् मरुत्वन्तं सख्याय हवामहे ॥ १ १०१ ०५
यः शूरेभिर् हव्यो यश् च भीरुभिर् यो धावद्भिर् हूयते यश् च जिग्युभिः ।
इन्द्रं यं विश्वा भुवनाभि संदधुर् मरुत्वन्तं सख्याय हवामहे ॥ १ १०१ ०६
रुद्राणाम् एति प्रदिशा विचक्षणो रुद्रेभिर् योषा तनुते पृथु ज्रयः ।
इन्द्रम् मनीषा अभ्य् अर्चति श्रुतम् मरुत्वन्तं सख्याय हवामहे ॥ १ १०१ ०७
यद् वा मरुत्वः परमे सधस्थे यद् वावमे वृजने मादयासे ।

अत आ याह्य अध्वरं नो अच्छा त्वाया हविश् चकृमा सत्यराधः ॥ १ १०१ ०८
त्वायेन्द्र सोमं सुषुमा सुदक्ष त्वाया हविश् चकृमा ब्रह्मवाहः ।
अधा नियुत्वः सगणो मरुद्भिर् अस्मिन् यज्ञे बर्हिषि मादयस्व ॥ १ १०१ ०९
मादयस्व हरिभिर् ये त इन्द्र वि ष्यस्व शिप्रे वि सृजस्व धेने ।
आ त्वा सुशिप्र हरयो वहन्तूशन् हव्यानि प्रति नो जुषस्व ॥ १ १०१ १०
मरुत्स्तोत्रस्य वृजनस्य गोपा वयम् इन्द्रेण सनुयाम वाजम् ।
तन् नो मित्रो वरुणो मामहन्ताम् अदितिः सिन्धुः पृथिवी उत द्यौः ॥ १ १०१ ११

इमां ते धियम् प्र भरे महो महीम् अस्य स्तोत्रे धिषणा यत् त आनजे ।
तम् उत्सवे च प्रसवे च सासहिम् इन्द्रं देवासः शवसामदन्न् अनु ॥ १ १०२ ०१
अस्य श्रवो नद्यः सप्त बिभ्रति द्यावाक्षामा पृथिवी दर्शतं वपुः ।
अस्मे सूर्याचन्द्रमसाभिचक्षे श्रद्धे कम् इन्द्र चरतो वितर्तुरम् ॥ १ १०२ ०२
तं स्मा रथम् मघवन् प्राव सातये जैत्रं यं ते अनुमदाम संगमे ।
आजा न इन्द्र मनसा पुरुष्टुत त्वायड्वयो मघवञ् छर्म यच्छ नः ॥ १ १०२ ०३
वयं जयेम त्वया युजा वृतम् अस्माकम् अंशम् उद् अवा भरे-भरे ।
अस्मभ्यम् इन्द्र वरिवः सुगं कृधि प्र शत्रूणाम् मघवन् वृष्ण्या रुज ॥ १ १०२ ०४
नाना हि त्वा हवमाना जना इमे धनानां धर्तर् अवसा विपन्यवः ।
अस्माकं स्मा रथम् आ तिष्ठ सातये जैत्रं हीन्द्र निभृतम् मनस् तव ॥ १ १०२ ०५
गोजिता बाहू अमितक्रतुः सिमः कर्मन्-कर्मञ् छतमूतिः खजंकरः ।
अकल्प इन्द्रः प्रतिमानम् ओजसाथा जना वि ह्वयन्ते सिषासवः ॥ १ १०२ ०६
उत् ते शतान् मघवन्न् उच् च भूयस उत् सहस्राद् रिरिचे कृष्टिषु श्रवः ।
अमात्रं त्वा धिषणा तित्विषे मह्य अधा वृत्राणि जिघ्नसे पुरंदर ॥ १ १०२ ०७
त्रिविष्टिधातु प्रतिमानम् ओजसस् तिस्रो भूमीर् नृपते त्रीणि रोचना ।
अतीदं विश्वम् भुवनं ववक्षिथाशत्रुर् इन्द्र जनुषा सनाद् असि ॥ १ १०२ ०८
त्वां देवेषु प्रथमं हवामहे त्वम् बभूथ पृतनासु सासहिः ।
सेमं नः कारुम् उपमन्युम् उद्भिदम् इन्द्रः कृणोतु प्रसवे रथम् पुरः ॥ १ १०२ ०९
त्वं जिगेथ न धना रुरोधिथाभीष्व् आजा मघवन् महत्सु च ।

त्वाम् उग्रम् अवसे सं शिशीमस्य् अथा न इन्द्र हवनेषु चोदय ॥ १ १०२ १०
विश्वाहेन्द्रो अधिवक्ता नो अस्त्व् अपरिह्वृताः सनुयाम वाजम् ।
तन् नो मित्रो वरुणो मामहन्ताम् अदितिः सिन्धुः पृथिवी उत द्यौः ॥ १ १०२ ११

तत् त इन्द्रियम् परमम् पराचैर् अधारयन्त कवयः पुरेदम् ।
क्षमेदम् अन्यद् दिव्य् अ १ न्यद् अस्य सम् ईं पृच्यते समनेव केतुः ॥ १ १०३ ०१
स धारयत् पृथिवीम् पप्रथच् च वज्रेण हत्वा निर् अपः ससर्ज ।
अहन्न् अहिम् अभिनद् रौहिणं व्य् अहन् व्यंसम् मघवा शचीभिः ॥ १ १०३ ०२
स जातूभर्मा श्रद्दधान ओजः पुरो विभिन्दन्न् अचरद् वि दासीः ।
विद्वान् वज्रिन् दस्यवे हेतिम् अस्यार्यं सहो वर्धया द्युम्नम् इन्द्र ॥ १ १०३ ०३
तद् ऊचुषे मानुषेमा युगानि कीर्तेन्यम् मघवा नाम बिभ्रत् ।
उपप्रयन् दस्युहत्याय वज्री यद् ध सूनुः श्रवसे नाम दधे ॥ १ १०३ ०४
तद् अस्येदम् पश्यता भूरि पुष्टं श्रद् इन्द्रस्य धत्तन वीर्याय ।
स गा अविन्दत् सो अविन्दद् अश्वान् स ओषधीः सो अपः स वनानि ॥ १ १०३ ०५
भूरिकर्मणे वृषभाय वृष्णे सत्यशुष्माय सुनवाम सोमम् ।
य आदृत्या परिपन्थीव शूरो ऽयज्वनो विभजन्न् एति वेदः ॥ १ १०३ ०६
तद् इन्द्र प्रेव वीर्यं चकर्थ यत् ससन्तं वज्रेणाबोधयो ऽहिम् ।
अनु त्वा पत्नीर् हृषितं वयश् च विश्वे देवासो अमदन्न् अनु त्वा ॥ १ १०३ ०७
शुष्णम् पिप्रुं कुयवं वृत्रम् इन्द्र यदावधीर् वि पुरः शम्बरस्य ।
तन् नो मित्रो वरुणो मामहन्ताम् अदितिः सिन्धुः पृथिवी उत द्यौः ॥ १ १०३ ०८

योनिष् ट इन्द्र निषदे अकारि तम् आ नि षीद स्वानो नार्वा ।
विमुच्या वयो ऽवसायाश्वान् दोषा वस्तोर् वहीयसः प्रपित्वे ॥ १ १०४ ०१
ओ त्ये नर इन्द्रम् ऊतये गुर् नू चित् तान् सद्यो अध्वनो जगम्यात् ।
देवासो मन्युं दासस्य शम्नन् ते न आ वक्षन् सुविताय वर्णम् ॥ १ १०४ ०२
अव त्मना भरते केतवेदा अव त्मना भरते फेनम् उदन् ।

क्षीरेण स्नातः कुयवस्य योषे हते ते स्याताम् प्रवणे शिफायाः ॥ १ १०४ ०३
युयोप नाभिर् उपरस्यायोः प्र पूर्वाभिस् तिरते राष्टि शूरः ।
अञ्जसी कुलिशी वीरपत्नी पयो हिन्वाना उदभिर् भरन्ते ॥ १ १०४ ०४
प्रति यत् स्या नीथादर्शि दस्योर् ओको नाच्छा सदनं जानती गात् ।
अध स्मा नो मघवञ् चर्कृताद् इन् मा नो मघेव निष्षपी परा दाः ॥ १ १०४ ०५
स त्वं न इन्द्र सूर्ये सो अप्स्व् अनागास्त्व आ भज जीवशंसे ।
मान्तराम् भुजम् आ रीरिषो नः श्रद्धितं ते महत इन्द्रियाय ॥ १ १०४ ०६
अधा मन्ये श्रत् ते अस्मा अधायि वृषा चोदस्व महते धनाय ।
मा नो अकृते पुरुहूत योनाव् इन्द्र क्षुध्यद्भ्यो वय आसुतिं दाः ॥ १ १०४ ०७
मा नो वधीर् इन्द्र मा परा दा मा नः प्रिया भोजनानि प्र मोषीः ।
आण्डा मा नो मघवञ् छक्र निर् भेन् मा नः पात्रा भेत् सहजानुषाणि ॥ १ १०४ ०८
अर्वाङ् एहि सोमकामं त्वाहुर् अयं सुतस् तस्य पिबा मदाय ।
उरुव्यचा जठर आ वृषस्व पितेव नः शृणुहि हूयमानः ॥ १ १०४ ०९

चन्द्रमा अप्स्व् अ १ न्तर् आ सुपर्णो धावते दिवि ।
न वो हिरण्यनेमयः पदं विन्दन्ति विद्युतो वित्तम् मे अस्य रोदसी ॥ १ १०५ ०१
अर्थम् इद् वा उ अर्थिन आ जाया युवते पतिम् ।
तुञ्जाते वृष्ण्यम् पयः परिदाय रसं दुहे वित्तम् मे अस्य रोदसी ॥ १ १०५ ०२
मो षु देवा अदः स्व १ र् अव पादि दिवस् परि ।
मा सोम्यस्य शम्भुवः शूने भूम कदा चन वित्तम् मे अस्य रोदसी ॥ १ १०५ ०३
यज्ञम् पृच्छाम्य् अवमं स तद् दूतो वि वोचति ।
क्व ऋतम् पूर्व्यं गतं कस् तद् बिभर्ति नूतनो वित्तम् मे अस्य रोदसी ॥ १ १०५ ०४
अमी ये देवा स्थन त्रिष्व् आ रोचने दिवः ।
कद् व ऋतं कद् अनृतं क्व प्रत्ना व आहुतिर् वित्तम् मे अस्य रोदसी ॥ १ १०५ ०५
कद् व ऋतस्य धर्णसि कद् वरुणस्य चक्षणम् ।
कद् अर्यम्णो महस् पथाति क्रामेम दूढ्यो वित्तम् मे अस्य रोदसी ॥ १ १०५ ०६
अहं सो अस्मि यः पुरा सुते वदामि कानि चित् ।

तम् मा॑ व्यन्त्य् आ॒ध्यो॑ ३ वृ॒को न तृ॒ष्णजम् मृ॒गं वित्तम् मे॑ अ॒स्य रो॑दसी ॥ १ १०५ ०७
सम् मा॑ तपन्त्य् अ॒भितः॑ स॒पत्नी॑र् इव पर्श॒वः ।
मूषो॒ न शि॒श्ना व्य् अ॑दन्ति मा॒ध्य स्तो॒तार॑ ते शतक्रतो॒ वित्तम् मे॑ अ॒स्य रो॑दसी ॥ १ १०५ ०८
अ॒मी ये स॒प्त र॒श्मय॒स् तत्रा॑ मे नाभि॒र् आत॑ता ।
त्रि॒तस् तद् वे॑दाप्त्यः स जा॒मित्वाय॑ रेभति॒ वित्तम् मे॑ अ॒स्य रो॑दसी ॥ १ १०५ ०९
अ॒मी ये पञ्चोक्षणो॒ मध्ये॑ त॒स्थुर् म॒हो दि॒वः ।
देव॒त्रा नु प्र॒वाच्य॑ सध्री॒चीना नि वा॑वृतुर् वि॒त्तम् मे॑ अ॒स्य रो॑दसी ॥ १ १०५ १०
सु॒पर्णा ए॒त आ॑सते॒ मध्य॑ आरो॒धने॑ दि॒वः ।
ते सेधन्ति॒ प॒थो वृ॒कं त॒रन्तं॑ यह्व॒तीर् अपो॒ वित्तम् मे॑ अ॒स्य रो॑दसी ॥ १ १०५ ११
नव्यं॑ तद् उ॒क्थ्यं॑ हि॒तं देवा॑सः सुप्रवा॒चनम् ।
ऋ॒तम् अ॑र्षन्ति॒ सिन्ध॑वः स॒त्यं ता॒ता॒न सू॒र्यो॑ वित्तम् मे॑ अ॒स्य रो॑दसी ॥ १ १०५ १२
अग्ने॒ तव॒ त्यद् उ॒क्थ्यं॑ देवे॒ष्व् अ॒स्त्य् आप्य॑म् ।
स न॑ः स॒त्तो म॒नु॒ष्वद् आ दे॒वान् य॑क्षि॒ वि॒दु॒ष्ट॑रो वित्तम् मे॑ अ॒स्य रो॑दसी ॥ १ १०५ १३
स॒त्तो होता॑ मनु॒ष्वद् आ दे॒वाँ अच्छा॑ वि॒दु॒ष्ट॑रः ।
अ॒ग्निर् ह॒व्या सु॑षू॒दति॒ देवो॒ देवे॑षु मेधि॒रो वित्तम् मे॑ अ॒स्य रो॑दसी ॥ १ १०५ १४
ब्रह्मा॑ कृणोति॒ वरु॑णो गातु॒विदं॒ तम् ई॑महे ।
व्य् ऊर्णोति॒ हृ॒दा म॒तिं नव्यो॑ जायताम् ऋ॒तं वित्तम् मे॑ अ॒स्य रो॑दसी ॥ १ १०५ १५
अ॒सौ यः प॒न्था॑ आदि॒त्यो दि॒वि प्र॒वाच्य॑ कृ॒तः ।
न स दे॑वा अतिक्रमे॒ तम् मर्तासो॒ न प॑श्यथ वि॒त्तम् मे॑ अ॒स्य रो॑दसी ॥ १ १०५ १६
त्रि॒तः कू॒पे ऽव॑हितो दे॒वान् ह॑वत ऊ॒तये॑ ।
तच् छु॑श्राव बृह॒स्पतिः॑ कृ॒ण्वन्न् अं॑हू॒रणाद् उ॒रु वित्तम् मे॑ अ॒स्य रो॑दसी ॥ १ १०५ १७
अ॒रु॒णो मा॑ स॒कृद् वृक॑ः प॒था यन्तं॑ ददर्श॒ हि ।
उज् जि॑हीते॒ नि॒चाय्या॒ तष्टे॑व पृष्ट्यामयी॒ वित्तम् मे॑ अ॒स्य रो॑दसी ॥ १ १०५ १८
ए॒ना॒ङ्गू॒षेण॑ व॒यम् इन्द्र॑वन्तो ऽभि ष्याम व॒जने॑ सर्व॒वीराः॑ ।
तन् नो॑ मि॒त्रो वरु॑णो मामहन्ताम् अदि॑ति॒ः सिन्धुः॑ पृथि॒वी उ॒त द्यौः ॥ १ १०५ १९

इन्द्रम् मित्रं वरुणम् अग्निम् ऊतये मारुतं शर्धो अदितिं हवामहे ।
रथं न दुर्गाद् वसवः सुदानवो विश्वस्मान् नो अंहसो निष् पिपर्तन ॥ १ १०६ ०१
त आदित्या आ गता सर्वतातये भूत देवा वृत्रतूर्येषु शम्भुवः ।
रथं न दुर्गाद् वसवः सुदानवो विश्वस्मान् नो अंहसो निष् पिपर्तन ॥ १ १०६ ०२
अवन्तु नः पितरः सुप्रवाचना उत देवी देवपुत्रे ऋतावृधा ।
रथं न दुर्गाद् वसवः सुदानवो विश्वस्मान् नो अंहसो निष् पिपर्तन ॥ १ १०६ ०३
नराशंसं वाजिनं वाजयन्न् इह क्षयद्वीरम् पूषणं सुम्नैर् ईमहे ।
रथं न दुर्गाद् वसवः सुदानवो विश्वस्मान् नो अंहसो निष् पिपर्तन ॥ १ १०६ ०४
बृहस्पते सदम् इन् नः सुगं कृधि शं योर् यत् ते मनुर्हितं तद् ईमहे ।
रथं न दुर्गाद् वसवः सुदानवो विश्वस्मान् नो अंहसो निष् पिपर्तन ॥ १ १०६ ०५
इन्द्रं कुत्सो वृत्रहणं शचीपतिं काटे निबाळ्ह ऋषिर् अह्वद् ऊतये ।
रथं न दुर्गाद् वसवः सुदानवो विश्वस्मान् नो अंहसो निष् पिपर्तन ॥ १ १०६ ०६
देवैर् नो देव्य् अदितिर् नि पातु देवस् त्राता त्रायताम् अप्रयुच्छन् ।
तन् नो मित्रो वरुणो मामहन्ताम् अदितिः सिन्धुः पृथिवी उत द्यौः ॥ १ १०६ ०७

यज्ञो देवानाम् प्रत्य् एति सुम्नम् आदित्यासो भवता मृळयन्तः ।
आ वो ऽर्वाची सुमतिर् ववृत्याद् अंहोश् चिद् या वरिवोवित्तरासत् ॥ १ १०७ ०१
उप नो देवा अवसा गमन्त्व् अङ्गिरसां साममि स्तूयमानाः ।
इन्द्र इन्द्रियैर् मरुतो मरुद्भिर् आदित्यैर् नो अदितिः शर्म यंसत् ॥ १ १०७ ०२
तन् न इन्द्रस् तद् वरुणस् तद् अग्निस् तद् अर्यमा तत् सविता चनो धात् ।
तन् नो मित्रो वरुणो मामहन्ताम् अदितिः सिन्धुः पृथिवी उत द्यौः ॥ १ १०७ ०३

य इन्द्राग्नी चित्रतमो रथो वाम् अभि विश्वानि भुवनानि चष्टे ।
तेना यातं सरथं तस्थिवांसाथा सोमस्य पिबतं सुतस्य ॥ १ १०८ ०१
यावद् इदम् भुवनं विश्वम् अस्त्य् उरुव्यचा वरिमता गभीरम् ।
तावाँ अयम् पातवे सोमो अस्त्व् अरम् इन्द्राग्नी मनसे युवभ्याम् ॥ १ १०८ ०२

चक्राथे हि सध्र्य१ ङ् नाम भद्रं सध्रीचीना वृत्रहणा उत स्थः ।
ताव् इन्द्राग्नी सध्र्यञ्चा निषद्या वृष्णः सोमस्य वृषणा वृषेथाम् ॥ १ १०८ ०३
समिद्धेष्व् अग्निष्व् आनजाना यतस्रुचा बर्हिर् उ तिस्तिराणा ।
तीव्रैः सोमैः परिषिक्तेभिर् अर्वाग् एन्द्राग्नी सौमनसाय यातम् ॥ १ १०८ ०४
यानीन्द्राग्नी चक्रथुर् वीर्याणि यानि रूपाण्य् उत वृष्ण्यानि ।
या वाम् प्रत्नानि सख्या शिवानि तेभिः सोमस्य पिबतं सुतस्य ॥ १ १०८ ०५
यद् अब्रवम् प्रथमं वां वृणानो ऽयं सोमो असुरैर् नो विहव्यः ।
तां सत्यां श्रद्धाम् अभ्य् आ हि यातम् अथा सोमस्य पिबतं सुतस्य ॥ १ १०८ ०६
यद् इन्द्राग्नी मदथः स्वे दुरोणे यद् ब्रह्मणि राजनि वा यजत्रा ।
अतः परि वृषणाव् आ हि यातम् अथा सोमस्य पिबतं सुतस्य ॥ १ १०८ ०७
यद् इन्द्राग्नी यदुषु तुर्वशेषु यद् द्रुह्युष्व् अनुषु पूरुषु स्थः ।
अतः परि वृषणाव् आ हि यातम् अथा सोमस्य पिबतं सुतस्य ॥ १ १०८ ०८
यद् इन्द्राग्नी अवमस्याम् पृथिव्याम् मध्यमस्याम् परमस्याम् उत स्थः ।
अतः परि वृषणाव् आ हि यातम् अथा सोमस्य पिबतं सुतस्य ॥ १ १०८ ०९
यद् इन्द्राग्नी परमस्याम् पृथिव्याम् मध्यमस्याम् अवमस्याम् उत स्थः ।
अतः परि वृषणाव् आ हि यातम् अथा सोमस्य पिबतं सुतस्य ॥ १ १०८ १०
यद् इन्द्राग्नी दिवि ष्ठो यत् पृथिव्यां यत् पर्वतेष्व् ओषधीष्व् अप्सु ।
अतः परि वृषणाव् आ हि यातम् अथा सोमस्य पिबतं सुतस्य ॥ १ १०८ ११
यद् इन्द्राग्नी उदिता सूर्यस्य मध्ये दिवः स्वधया मादयेथे ।
अतः परि वृषणाव् आ हि यातम् अथा सोमस्य पिबतं सुतस्य ॥ १ १०८ १२
एवेन्द्राग्नी पपिवांसा सुतस्य विश्वास्मभ्यं सं जयतं धनानि ।
तन् नो मित्रो वरुणो मामहन्ताम् अदितिः सिन्धुः पृथिवी उत द्यौः ॥ १ १०८ १३

वि ह्य अख्यम् मनसा वस्य इच्छन्न् इन्द्राग्नी ज्ञास उत वा सजातान् ।
नान्या युवत् प्रमतिर् अस्ति मह्यं स वां धियं वाजयन्तीम् अतक्षम् ॥ १ १०९ ०१
अश्रवं हि भूरिदावत्तरा वां विजामातुर् उत वा घा स्यालात् ।
अथा सोमस्य प्रयती युवभ्याम् इन्द्राग्नी स्तोमं जनयामि नव्यम् ॥ १ १०९ ०२

मा छेम रश्मीर् इति नाधमानाः पितॄणां शक्तीर् अनुयच्छमानाः ।
इन्द्राग्निभ्यां कं वृषणो मदन्ति ता ह्य् अद्री धिषणाया उपस्थे ॥ १ १०९ ०३
युवाभ्यां देवी धिषणा मदायेन्द्राग्नी सोमम् उशती सुनोति ।
ताव् अश्विना भद्रहस्ता सुपाणी आ धावतम् मधुना पृङ्क्तम् अप्सु ॥ १ १०९ ०४
युवाम् इन्द्राग्नी वसुनो विभागे तवस्तमा शुश्रव वृत्रहत्ये ।
ताव् आसद्या बर्हिषि यज्ञे अस्मिन् प्र चर्षणी मादयेथां सुतस्य ॥ १ १०९ ०५
प्र चर्षणिभ्यः पृतनाहवेषु प्र पृथिव्या रिरिचाथे दिवश् च ।
प्र सिन्धुभ्यः प्र गिरिभ्यो महित्वा प्रेन्द्राग्नी विश्वा भुवनात्य् अन्या ॥ १ १०९ ०६
आ भरतं शिक्षतं वज्रबाहू अस्माꣳ इन्द्राग्नी अवतं शचीभिः ।
इमे नु ते रश्मयः सूर्यस्य येभिः सपित्वम् पितरो न आसन् ॥ १ १०९ ०७
पुरंदरा शिक्षतं वज्रहस्तास्माꣳ इन्द्राग्नी अवतम् भरेषु ।
तन् नो मित्रो वरुणो मामहन्ताम् अदितिः सिन्धुः पृथिवी उत द्यौः ॥ १ १०९ ०८

ततम् मे अपस् तद् उ तायते पुनः स्वादिष्ठा धीतिर् उचथाय शस्यते ।
अयं समुद्र इह विश्वदेव्यः स्वाहाकृतस्य सम् उ तृप्णुत ऋभवः ॥ १ ११० ०१
आभोगयम् प्र यद् इच्छन्त ऐतनापाकाः प्राञ्चो मम के चिद् आपयः ।
सौधन्वनासश् चरितस्य भूमनागच्छत सवितुर् दाशुषो गृहम् ॥ १ ११० ०२
तत् सविता वो ऽमृतत्वम् आसुवद् अगोह्यं यच् छ्रवयन्त ऐतन ।
त्यं चिच् चमसम् असुरस्य भक्षणम् एकं सन्तम् अकृणुता चतुर्वयम् ॥ १ ११० ०३
विष्टी शमी तरणित्वेन वाघतो मर्तासः सन्तो अमृतत्वम् आनशुः ।
सौधन्वना ऋभवः सूरचक्षसः संवत्सरे सम् अपृच्यन्त धीतिभिः ॥ १ ११० ०४
क्षेत्रम् इव वि ममुस् तेजनेनꣳ एकम् पात्रम् ऋभवो जेहमानम् ।
उपस्तुता उपमं नाधमाना अमर्त्येषु श्रव इच्छमानाः ॥ १ ११० ०५
आ मनीषाम् अन्तरिक्षस्य नृभ्यः स्रुचेव घृतं जुहवाम विद्मना ।
तरणित्वा ये पितुर् अस्य सश्चिर ऋभवो वाजम् अरुहन् दिवो रजः ॥ १ ११० ०६
ऋभुर् न इन्द्रः शवसा नवीयान् ऋभुर् वाजेभिर् वसुभिर् वसुर् ददिः ।
युष्माकं देवा अवसाहनि प्रिये ऽभि तिष्ठेम पृत्सुतीर् असुन्वताम् ॥ १ ११० ०७

निश् चर्मण ऋभवो गाम् अपिंशत सं वत्सेनासृजता मातरम् पुनः ।
सौधन्वनासः स्वपस्यया नरो जिव्री युवाना पितराकृणोतन ॥ १ ११० ०८
वाजेभिर् नो वाजसाताव् अविड्ढ्य ऋभुमाꣳ इन्द्र चित्रम् आ दर्षि राधः ।
तन् नो मित्रो वरुणो मामहन्ताम् अदितिः सिन्धुः पृथिवी उत द्यौः ॥ १ ११० ०९

तक्षन् रथं सुवृतं विद्मनापसस् तक्षन् हरी इन्द्रवाहा वृषण्वसू ।
तक्षन् पितृभ्याम् ऋभवो युवद् वयस् तक्षन् वत्साय मातरं सचाभुवम् ॥ १ १११ ०१
आ नो यज्ञाय तक्षत ऋभुमद् वयः कृत्वे दक्षाय सुप्रजावतीम् इषम् ।
यथा क्षयाम सर्ववीरया विशा तन् नः शर्धाय धासथा स्व् ऐन्द्रियम् ॥ १ १११ ०२
आ तक्षत सातिम् अस्मभ्यम् ऋभवः सातिं रथाय सातिम् अर्वते नरः ।
सातिं नो जैत्रीं सम् महेत विश्वहा जामिम् अजामिम् पृतनासु सक्षणिम् ॥ १ १११ ०३
ऋभुक्षणम् इन्द्रम् आ हुव ऊतय ऋभून् वाजान् मरुतः सोमपीतये ।
उभा मित्रावरुणा नूनम् अश्विना ते नो हिन्वन्तु सातये धिये जिषे ॥ १ १११ ०४
ऋभुर् भराय सं शिशातु सातिं समर्यजिद् वाजो अस्माꣳ अविष्टु ।
तन् नो मित्रो वरुणो मामहन्ताम् अदितिः सिन्धुः पृथिवी उत द्यौः ॥ १ १११ ०५

ईळे द्यावापृथिवी पूर्वचित्तये ऽग्निं घर्मं सुरुचं यामन्न् इष्टये ।
याभिर् भरे कारम् अंशाय जिन्वथस् ताभिर् ऊ षु ऊतिभिर् अश्विना गतम् ॥ १ ११२ ०१
युवोर् दानाय सुभरा असश्चतो रथम् आ तस्थुर् वचसं न मन्तवे ।
याभिर् धियो ऽवथः कर्मन्न् इष्टये ताभिर् ऊ षु ऊतिभिर् अश्विना गतम् ॥ १ ११२ ०२
युवं तासां दिव्यस्य प्रशासने विशां क्षयथो अमृतस्य मज्मना ।
याभिर् धेनुम् अस्व १ म् पिन्वथो नरा ताभिर् ऊ षु ऊतिभिर् अश्विना गतम् ॥ १ ११२ ०३
याभिः परिज्मा तनयस्य मज्मना द्विमाता तूषु तरणिर् विभूषति ।
याभिस् त्रिमन्तुर् अभवद् विचक्षणस् ताभिर् ऊ षु ऊतिभिर् अश्विना गतम् ॥ १ ११२

०४
याभी रेभं निवृतं सितम् अङ्हय उद् वन्दनम् ऐरयतं स्वर् दृशे ।
याभिः कण्वम् प्र सिषासन्तम् आवतं ताभिर् ऊ षु ऊतिभिर् अश्विना गतम् ॥ १ ११२
०५
याभिर् अन्तकं जसमानम् आरणे भुज्युं याभिर् अव्यथिभिर् जिजिन्वथुः ।
याभिः कर्कन्धुं वय्यं च जिन्वथस् ताभिर् ऊ षु ऊतिभिर् अश्विना गतम् ॥ १ ११२ ०६
याभिः शुचन्तिं धनसां सुषंसदं तप्तं घर्मम् ओम्यावन्तम् अत्रये ।
याभिः पृश्निगुम् पुरुकुत्सम् आवतं ताभिर् ऊ षु ऊतिभिर् अश्विना गतम् ॥ १ ११२ ०७
याभिः शचीभिर् वृषणा परावृजम् प्रान्धं श्रोणं चक्षस एतवे कृथः ।
याभिर् वर्तिकां ग्रसिताम् अमुञ्चतं ताभिर् ऊ षु ऊतिभिर् अश्विना गतम् ॥ १ ११२ ०८
याभिः सिन्धुम् मधुमन्तम् असश्चतं वसिष्ठं याभिर् अजराव् अजिन्वतम् ।
याभिः कुत्सं श्रुतर्यं नर्यम् आवतं ताभिर् ऊ षु ऊतिभिर् अश्विना गतम् ॥ १ ११२ ०९
याभिर् विश्पलां धनसाम् अथर्व्यं सहस्रमीळ्ह आजाव् अजिन्वतम् ।
याभिर् वशम् अश्व्यम् प्रेणिम् आवतं ताभिर् ऊ षु ऊतिभिर् अश्विना गतम् ॥ १ ११२
१०
याभिः सुदानू औशिजाय वणिजे दीर्घश्रवसे मधु कोशो अक्षरत् ।
कक्षीवन्तं स्तोतारं याभिर् आवतं ताभिर् ऊ षु ऊतिभिर् अश्विना गतम् ॥ १ ११२ ११
याभी रसां क्षोदसोद्नः पिपिन्वथुर् अनश्वं याभी रथम् आवतं जिषे ।
याभिस् त्रिशोक उस्रिया उदाजत ताभिर् ऊ षु ऊतिभिर् अश्विना गतम् ॥ १ ११२ १२
याभिः सूर्यम् परियाथः परावति मन्धातारं क्षैत्रपत्येष्व् आवतम् ।
याभिर् विप्रम् प्र भरद्वाजम् आवतं ताभिर् ऊ षु ऊतिभिर् अश्विना गतम् ॥ १ ११२ १३
याभिर् महाम् अतिथिग्वं कशोजुवं दिवोदासं शम्बरहत्य आवतम् ।
याभिः पुर्भिद्यो त्रसदस्युम् आवतं ताभिर् ऊ षु ऊतिभिर् अश्विना गतम् ॥ १ ११२ १४
याभिर् वम्रं विपिपानम् उपस्तुतं कलिं याभिर् वित्तजानिं दुवस्यथः ।
याभिर् व्यश्वम् उत पृथिम् आवतं ताभिर् ऊ षु ऊतिभिर् अश्विना गतम् ॥ १ ११२ १५
याभिर् नरा शयवे याभिर् अत्रये याभिः पुरा मनवे गातुम् ईषथुः ।
याभिः शारीर् आजतं स्यूमरश्मये ताभिर् ऊ षु ऊतिभिर् अश्विना गतम् ॥ १ ११२ १६
याभिः पठर्वा जठरस्य मज्मनाग्निर् नादीदेच् चित द्रुह्यो अज्मन्न् आ ।

याभिः शर्यातम् अवथो महाधने ताभिर् ऊ षु ऊतिभिर् अश्विना गतम् ॥ १ ११२ १७
याभिर् अङ्गिरो मनसा निरण्यथो ऽग्रं गच्छथो विवरे गोअर्णसः ।
याभिर् मनुं शूरम् इषा समावतं ताभिर् ऊ षु ऊतिभिर् अश्विना गतम् ॥ १ ११२ १८
याभिः पत्नीर् विमदाय न्यूहथुर् आ घ वा याभिर् अरुणीर् अशिक्षतम् ।
याभिः सुदास ऊहथुः सुदेव्य १ं ताभिर् ऊ षु ऊतिभिर् अश्विना गतम् ॥ १ ११२ १९
याभिः शंताती भवथो ददाशुषे भुज्युं याभिर् अवथो याभिर् अध्रिगुम् ।
ओम्यावतीं सुभराम् ऋतस्तुभं ताभिर् ऊ षु ऊतिभिर् अश्विना गतम् ॥ १ ११२ २०
याभिः कृशानुम् असने दुवस्यथो जवे याभिर् यूनो अर्वन्तम् आवतम् ।
मधु प्रियम् भरथो यत् सरड्भ्यस् ताभिर् ऊ षु ऊतिभिर् अश्विना गतम् ॥ १ ११२ २१
याभिर् नरं गोषुयुधं नृषाह्ये क्षेत्रस्य साता तनयस्य जिन्वथः ।
याभी रथाꣳ अवथो याभिर् अर्वतस् ताभिर् ऊ षु ऊतिभिर् अश्विना गतम् ॥ १ ११२ २२
याभिः कुत्सम् आर्जुनेयं शतक्रतू प्र तुर्वीतिम् प्र च दभीतिम् आवतम् ।
याभिर् ध्वसन्तिम् पुरुषन्तिम् आवतं ताभिर् ऊ षु ऊतिभिर् अश्विना गतम् ॥ १ ११२ २३
अप्नस्वतीम् अश्विना वाचम् अस्मे कृतं नो दस्रा वृषणा मनीषाम् ।
अद्यूत्ये ऽवसे नि ह्वये वां वृधे च नो भवतं वाजसातौ ॥ १ ११२ २४
द्युभिर् अक्तुभिः परि पातम् अस्मान् अरिष्टेभिर् अश्विना सौभगेभिः ।
तन् नो मित्रो वरुणो मामहन्ताम् अदितिः सिन्धुः पृथिवी उत द्यौः ॥ १ ११२ २५

इदं श्रेष्ठं ज्योतिषां ज्योतिर् आगाच् चित्रः प्रकेतो अजनिष्ट विभ्वा ।
यथा प्रसूता सवितुः सवाय ऽएवा रात्र्य् उषसे योनिम् आरैक् ॥ १ ११३ ०१
रुशद्वत्सा रुशती श्वेत्यागाद् आरैग् उ कृष्णा सदनान्य् अस्याः ।
समानबन्धू अमृते अनूची द्यावा वर्णं चरत आमिनाने ॥ १ ११३ ०२
समानो अध्वा स्वस्रोर् अनन्तस् तम् अन्यान्या चरतो देवशिष्टे ।
न मेथेते न तस्थतुः सुमेके नक्तोषासा समनसा विरूपे ॥ १ ११३ ०३
भास्वती नेत्री सूनृतानाम् अचेति चित्रा वि दुरो न आवः ।
प्राप्र्या जगद् व्य् उ नो रायो अख्यद् उषा अजीगर् भुवनानि विश्वा ॥ १ ११३ ०४

जिह्मश्ये ३ चरितवे मघोन्य् आभोगय इष्टये राय उ त्वम् ।
दभ्रम् पश्यद्भ्य उर्विया विचक्ष उषा अजीगर् भुवनानि विश्वा ॥ १ ११३ ०५
क्षत्राय त्वं श्रवसे त्वम् महीया इष्टये त्वम् अर्थम् इव त्वम् इत्यै ।
विसदृशा जीविताभिप्रचक्ष उषा अजीगर् भुवनानि विश्वा ॥ १ ११३ ०६
एषा दिवो दुहिता प्रत्य् अदर्शि व्युच्छन्ती युवतिः शुक्रवासाः ।
विश्वस्येशाना पार्थिवस्य वस्व उषो अद्येह सुभगे व्य् उच्छ ॥ १ ११३ ०७
परायतीनाम् अन्व् एति पाथ आयतीनाम् प्रथमा शश्वतीनाम् ।
व्युच्छन्ती जीवम् उदीरयन्त्य् उषा मृतं कं चन बोधयन्ती ॥ १ ११३ ०८
उषो यद् अग्निं समिधे चकर्थ वि यद् आवश् चक्षसा सूर्यस्य ।
यन् मानुषान् यक्ष्यमाणाꣳ अजीगस् तद् देवेषु चकृषे भद्रम् अह्नः ॥ १ ११३ ०९
कियात्य् आ यत् समया भवाति या व्यूषुर् याश् च नूनं व्युच्छान् ।
अनु पूर्वाः कृपते वावशाना प्रदीध्याना जोषम् अन्याभिर् एति ॥ १ ११३ १०
ईयुष् टे ये पूर्वतराम् अपश्यन् व्युच्छन्तीम् उषसम् मर्त्यासः ।
अस्माभिर् ऊ नु प्रतिचक्ष्याभूद् ओ ते यन्ति ये अपरीषु पश्यान् ॥ १ ११३ ११
यावयद्द्वेषा ऋतपा ऋतेजाः सुम्नावरी सूनृता ईरयन्ती ।
सुमङ्गलीर् बिभ्रती देववीतिम् इहाद्योषः श्रेष्ठतमा व्य् उच्छ ॥ १ ११३ १२
शश्वत् पुरोषा व्य् उवास देव्य् अथो अद्येदं व्य् आवो मघोनी ।
अथो व्य् उच्छाद् उत्तराꣳ अनु द्यून् अजरामृता चरति स्वधाभिः ॥ १ ११३ १३
व्य् अ १ श्निभिर् दिव आतास्व् अद्यौद् अप कृष्णां निर्णिजं देव्य् आवः ।
प्रबोधयन्त्य् अरुणेभिर् अश्वैर् ओषा याति सुयुजा रथेन ॥ १ ११३ १४
आवहन्ती पोष्या वार्याणि चित्रं केतुं कृणुते चेकिताना ।
ईयुषीणाम् उपमा शश्वतीनां विभातीनाम् प्रथमोषा व्य् अश्वैत् ॥ १ ११३ १५
उद् ईर्ध्वं जीवो असुर् न आगाद् अप प्रागात् तम आ ज्योतिर् एति ।
आरैक् पन्थां यातवे सूर्यायागन्म यत्र प्रतिरन्त आयुः ॥ १ ११३ १६
स्यूमना वाच उद् इयर्ति वह्निः स्तवानो रेभ उषसो विभातीः ।
अद्या तद् उच्छ गृणते मघोन्य् अस्मे आयुर् नि दिदीहि प्रजावत् ॥ १ ११३ १७
या गोमतीर् उषसः सर्ववीरा व्युच्छन्ति दाशुषे मर्त्याय ।
वायोर् इव सूनृतानाम् उदर्के ता अश्वदा अश्नवत् सोमसुत्वा ॥ १ ११३ १८

माता देवानाम् अदितेर् अनीकं यज्ञस्य केतुर् बृहती वि भाहि ।
प्रशस्तिकृद् ब्रह्मणे नो व्य् उ ऽ च्छा नो जने जनय विश्ववारे ॥ १ ११३ १९
यच् चित्रम् अप्न उषसो वहन्तीजानाय शशमानाय भद्रम् ।
तन् नो मित्रो वरुणो मामहन्ताम् अदितिः सिन्धुः पृथिवी उत द्यौः ॥ १ ११३ २०

इमा रुद्राय तवसे कपर्दिने क्षयद्वीराय प्र भरामहे मतीः ।
यथा शम् असद् द्विपदे चतुष्पदे विश्वम् पुष्टं ग्रामे अस्मिन्न् अनातुरम् ॥ १ ११४ ०१
मृळा नो रुद्रोत नो मयस् कृधि क्षयद्वीराय नमसा विधेम ते ।
यच् छं च योश् च मनुर् आयेजे पिता तद् अश्याम तव रुद्र प्रणीतिषु ॥ १ ११४ ०२
अश्याम ते सुमतिं देवयज्यया क्षयद्वीरस्य तव रुद्र मीढ्वः ।
सुम्नायन्न् इद् विशो अस्माकम् आ चरारिष्टवीरा जुहवाम ते हविः ॥ १ ११४ ०३
त्वेषं वयं रुद्रं यज्ञसाधं वङ्कुं कविम् अवसे नि ह्वयामहे ।
आरे अस्मद् दैव्यं हेळो अस्यतु सुमतिम् इद् वयम् अस्या वृणीमहे ॥ १ ११४ ०४
दिवो वराहम् अरुषं कपर्दिनं त्वेषं रूपं नमसा नि ह्वयामहे ।
हस्ते बिभ्रद् भेषजा वार्याणि शर्म वर्म छर्दिर् अस्मभ्यं यंसत् ॥ १ ११४ ०५
इदम् पित्रे मरुताम् उच्यते वचः स्वादोः स्वादीयो रुद्राय वर्धनम् ।
रास्वा च नो अमृत मर्तभोजनं त्मने तोकाय तनयाय मृळ ॥ १ ११४ ०६
मा नो महान्तम् उत मा नो अर्भकम् मा न उक्षन्तम् उत मा न उक्षितम् ।
मा नो वधीः पितरम् मोत मातरम् मा नः प्रियास् तन्वो रुद्र रीरिषः ॥ १ ११४ ०७
मा नस् तोके तनये मा न आयौ मा नो गोषु मा नो अश्वेषु रीरिषः ।
वीरान् मा नो रुद्र भामितो वधीर् हविष्मन्तः सदम् इत् त्वा हवामहे ॥ १ ११४ ०८
उप ते स्तोमान् पशुपा इवाकरं रास्वा पितर् मरुतां सुम्नम् अस्मे ।
भद्रा हि ते सुमतिर् मृळयत्तमाथा वयम् अव इत् ते वृणीमहे ॥ १ ११४ ०९
आरे ते गोघ्नम् उत पूरुषघ्नं क्षयद्वीर सुम्नम् अस्मे ते अस्तु ।
मृळा च नो अधि च ब्रूहि देवाधा च नः शर्म यच्छ द्विबर्हाः ॥ १ ११४ १०
अवोचाम नमो अस्मा अवस्यवः शृणोतु नो हवं रुद्रो मरुत्वान् ।
तन् नो मित्रो वरुणो मामहन्ताम् अदितिः सिन्धुः पृथिवी उत द्यौः ॥ १ ११४ ११

चित्रं देवानाम् उद् अगाद् अनीकं चक्षुर् मित्रस्य वरुणस्याग्नेः ।
आप्रा द्यावापृथिवी अन्तरिक्षं सूर्य आत्मा जगतस् तस्थुषश् च ॥ १ ११५ ०१
सूर्यो देवीम् उषसं रोचमानाम् मर्यो न योषाम् अभ्य् एति पश्चात् ।
यत्रा नरो देवयन्तो युगानि वितन्वते प्रति भद्राय भद्रम् ॥ १ ११५ ०२
भद्रा अश्वा हरितः सूर्यस्य चित्रा एतग्वा अनुमाद्यासः ।
नमस्यन्तो दिव आ पृष्ठम् अस्थुः परि द्यावापृथिवी यन्ति सद्यः ॥ १ ११५ ०३
तत् सूर्यस्य देवत्वं तन् महित्वम् मध्या कर्तोर् विततं सं जभार ।
यदेद् अयुक्त हरितः सधस्थाद् आद् रात्री वासस् तनुते सिमस्मै ॥ १ ११५ ०४
तन् मित्रस्य वरुणस्याभिचक्षे सूर्यो रूपं कृणुते द्योर् उपस्थे ।
अनन्तम् अन्यद् रुशद् अस्य पाजः कृष्णम् अन्यद् धरितः सम् भरन्ति ॥ १ ११५ ०५
अद्या देवा उदिता सूर्यस्य निर् अंहसः पिपृता निर् अवद्यात् ।
तन् नो मित्रो वरुणो मामहन्ताम् अदितिः सिन्धुः पृथिवी उत द्यौः ॥ १ ११५ ०६

नासत्याभ्याम् बर्हिर् इव प्र वृञ्जे स्तोमाꣳ इयर्म्य् अभ्रियेव वातः ।
याव् अभोगाय विमदाय जायां सेनाजुवा न्यूहतू रथेन ॥ १ ११६ ०१
वीळुपत्मभिर् आशुहेमभिर् वा देवानां वा जूतिभिः शाशदाना ।
तद् रासभो नासत्या सहस्रम् आजा यमस्य प्रधने जिगाय ॥ १ ११६ ०२
तुग्रो ह भुज्युम् अश्विनोदमेघे रयिं न कश् चिन् ममृवाꣳ अवाहाः ।
तम् ऊहथुर् नौभिर् आत्मन्वतीभिर् अन्तरिक्षप्रुद्भिर् अपोदकाभिः ॥ १ ११६ ०३
तिस्रः क्षपस् त्रिर् अहातिव्रजद्भिर् नासत्या भुज्युम् ऊहथुः पतंगैः ।
समुद्रस्य धन्वन्न् आर्द्रस्य पारे त्रिभी रथैः शतपद्भिः षळश्वैः ॥ १ ११६ ०४
अनारम्भणे तद् अवीरयेथाम् अनास्थाने अग्रभणे समुद्रे ।
यद् अश्विना ऊहथुर् भुज्युम् अस्तं शतारित्रां नावम् आतस्थिवांसम् ॥ १ ११६ ०५
यम् अश्विना ददथुः श्वेतम् अश्वम् अघाश्वाय शश्वद् इत् स्वस्ति ।
तद् वां दात्रम् महि कीर्तेन्यम् भूत् पैद्वो वाजी सदम् इद् धव्यो अर्यः ॥ १ ११६ ०६

युवं नरा स्तुवते पज्रियाय कक्षीवते अरदतम् पुरंधिम् ।
कारोतराच् छफाद् अश्वस्य वृष्णः शतं कुम्भाँ असिञ्चतं सुरायाः ॥ १ ११६ ०७
ह्रिमेनाग्निं घ्रंसम् अवारयेथाम् पितुमतीम् ऊर्जम् अस्मा अधत्तम् ।
ऋबीसे अत्रिम् अश्विनावनीतम् उन् निन्यथुः सर्वगणं स्वस्ति ॥ १ ११६ ०८
परावतं नासत्यानुदेथाम् उच्चाबुध्नं चक्रथुर् जिह्मबारम् ।
क्षरन्न् आपो न पायनाय राये सहस्राय तृष्यते गोतमस्य ॥ १ ११६ ०९
जुजुरुषो नासत्योत वव्रिम् प्रामुञ्चतं द्रापिम् इव च्यवानात् ।
प्रातिरतं जह्रितस्यायुर् दस्राद् इत् पतिम् अकृणुतं कनीनाम् ॥ १ ११६ १०
तद् वां नरा शंस्यं राध्यं चाभिष्टिमन् नासत्या वरूथम् ।
यद् विद्वांसा निधिम् इवापगूळ्हम् उद् दर्शताद् ऊपथुर् वन्दनाय ॥ १ ११६ ११
तद् वां नरा सनये दंस उग्रम् आविष् कृणोमि तन्यतुर् न वृष्टिम् ।
दध्यङ् ह यन् मध्व् आथर्वणो वाम् अश्वस्य शीर्ष्णा प्र यद् ईम् उवाच ॥ १ ११६ १२
अजोहवीन् नासत्या करा वाम् महे यामन् पुरुभुजा पुरंधिः ।
श्रुतं तच् छासुर् इव वध्रिमत्या हिरण्यहस्तम् अश्विनाव् अदत्तम् ॥ १ ११६ १३
आस्नो वृकस्य वर्तिकाम् अभीके युवं नरा नासत्यामुमुक्तम् ।
उतो कविम् पुरुभुजा युवं ह कृपमाणम् अकृणुतं विचक्षे ॥ १ ११६ १४
चरित्रं हि वेर् इवाच्छेदि पर्णम् आजा खेलस्य परितक्म्यायाम् ।
सद्यो जङ्घाम् आयसीं विश्पलायै धने हिते सर्तवे प्रत्य् अधत्तम् ॥ १ ११६ १५
शतम् मेषान् वृक्ये चक्षदानम् ऋज्राश्वं तम् पितान्धं चकार ।
तस्मा अक्षी नासत्या विचक्ष आधत्तं दस्रा भिषजाव् अनर्वन् ॥ १ ११६ १६
आ वां रथं दुहिता सूर्यस्य काष्मेवातिष्ठद् अर्वता जयन्ती ।
विश्वे देवा अन्व् अमन्यन्त हृद्भिः सम् उ श्रिया नासत्या सचेथे ॥ १ ११६ १७
यद् अयातं दिवोदासाय वर्तिर् भरद्वाजायाश्विना हयन्ता ।
रेवद् उवाह सचनो रथो वां वृषभश् च शिंशुमारश् च युक्ता ॥ १ ११६ १८
रयिं सुक्षत्रं स्वपत्यम् आयुः सुवीर्यं नासत्या वहन्ता ।
आ जह्रावीं समनसोप वाजैस् त्रिर् अह्नो भागं दधतीम् अयातम् ॥ १ ११६ १९
परिविष्टं जाहुषं विश्वतः सीं सुगेभिर् नक्तम् ऊहथू रजोभिः ।
विभिन्दुना नासत्या रथेन वि पर्वताँ अजरयू अयातम् ॥ १ ११६ २०

एकस्या वस्तोर् आवतं रणाय वशम् अश्विना सनये सहस्रा ।
निर् अंहतं दुच्छुना इन्द्रवन्ता पृथुश्रवसो वृषणाव् अरातीः ॥ १ ११६ २१
शरस्य चिद् आर्चत्कस्यावताद् आ नीचाद् उच्चा चक्रथुः पातवे वाः ।
शयवे चिन् नासत्या शचीभिर् जसुरये स्तर्यम् पिप्यथुर् गाम् ॥ १ ११६ २२
अवस्यते स्तुवते कृष्णियाय ऋजूयते नासत्या शचीभिः ।
पशुं न नष्टम् इव दर्शनाय विष्णाप्वं ददथुर् विश्वकाय ॥ १ ११६ २३
दश रात्रीर् अशिविना नव द्यून् अवनद्धं श्नथितम् अप्स्व् अ१न्तः ।
विप्रुतं रेभम् उदनि प्रवृक्तम् उन् निन्यथुः सोमम् इव स्रुवेण ॥ १ ११६ २४
प्र वां दंसास्य् अश्विनाव् अवोचम् अस्य पतिः स्यां सुगवः सुवीरः ।
उत पश्यन्न् अश्नुवन् दीर्घम् आयुर् अस्तम् इवेज् जरिमाणं जगम्याम् ॥ १ ११६ २५

मध्वः सोमस्याश्विना मदाय प्रत्नो होता विवासते वाम् ।
बर्हिष्मती रातिर् विश्रिता गीर् इषा यातं नासत्योप वाजैः ॥ १ ११७ ०१
यो वाम् अश्विना मनसो जवीयान् रथः स्वश्वो विश आजिगाति ।
येन गच्छथः सुकृतो दुरोणं तेन नरा वर्तिर् अस्मभ्यं यातम् ॥ १ ११७ ०२
ऋषिं नराव् अंहसः पाञ्चजन्यम् ऋबीसाद् अत्रिम् मुञ्चथो गणेन ।
मिनन्ता दस्योर् अशिवस्य माया अनुपूर्वं वृषणा चोदयन्ता ॥ १ ११७ ०३
अश्वं न गूळ्हम् अश्विना दुरेवैर् ऋषिं नरा वृषणा रेभम् अप्सु ।
सं तं रिणीथो विप्रुतं दंसोभिर् न वां जूर्यन्ति पूर्व्या कृतानि ॥ १ ११७ ०४
सुषुप्वांसं न निर्ऋतेर् उपस्थे सूर्यं न दस्रा तमसि क्षियन्तम् ।
शुभे रुक्मं न दर्शतं निखातम् उद् ऊपथुर् अश्विना वन्दनाय ॥ १ ११७ ०५
तद् वां नरा शंस्यम् पज्रियेण कक्षीवता नासत्या परिज्मन् ।
शफाद् अश्वस्य वाजिनो जनाय शतं कुम्भाँ असिञ्चतम् मधूनाम् ॥ १ ११७ ०६
युवं नरा स्तुवते कृष्णियाय विष्णाप्वं ददथुर् विश्वकाय ।
घोषायै चित् पितृषदे दुरोणे पतिं जूर्यन्त्या अश्विनाव् अदत्तम् ॥ १ ११७ ०७
युवं श्यावाय रुशतीम् अदत्तम् महः क्षोणस्याश्विना कण्वाय ।
प्रवाच्यं तद् वृषणा कृतं वां यन् नार्षदाय श्रवो अध्यधत्तम् ॥ १ ११७ ०८

पुरू वपाँस्य् अश्विना दधाना नि पेदव ऊहथुर् आशुम् अश्वम् ।
सहस्रसां वाजिनम् अप्रतीतम् अह्रिह्नं श्रवस्य ँ तरुत्रम् ॥ १ ११७ ०९
एतानि वां श्रवस्या सुदानू ब्रह्माङ्गूषं सदनं रोदस्योः ।
यद् वाम् पज्रासो अश्विना हवन्ते यातम् इषा च विदुषे च वाजम् ॥ १ ११७ १०
सूनोर् मानेनाश्विना गृणाना वाजं विप्राय भुरणा रदन्ता ।
अगस्त्ये ब्रह्मणा वावृधाना सं विश्पलां नासत्यारिणीतम् ॥ १ ११७ ११
कुह यान्ता सुष्टुतिं काव्यस्य दिवो नपाता वृषणा शयुत्रा ।
हिरण्यस्येव कलशं निखातम् उद् ऊपथुर् दशमे अश्विनाहन् ॥ १ ११७ १२
युवं च्यवानम् अश्विना जरन्तम् पुनर् युवानं चक्रथुः शचीभिः ।
युवो रथं दुहिता सूर्यस्य सह श्रिया नासत्यावृणीत ॥ १ ११७ १३
युवं तुग्राय पूर्व्येभिर् एवैः पुनर्मन्याव् अभवतं युवाना ।
युवम् भुज्युम् अर्णसो निः समुद्राद् विभिर् ऊहथुर् ऋज्रेभिर् अश्वैः ॥ १ ११७ १४
अजोहवीद् अश्विना तौग्र्यो वाम् प्रोळ्हः समुद्रम् अव्यथिर् जगन्वान् ।
निष् टम् ऊहथुः सुयुजा रथेन मनोजवसा वृषणा स्वस्ति ॥ १ ११७ १५
अजोहवीद् अश्विना वर्तिका वाम् आस्नो यत् सीम् अमुञ्चतं वृकस्य ।
वि जयुषा ययथुः सान्व् अद्रेर् जातं विष्वाचो अहतं विषेण ॥ १ ११७ १६
शतम् मेषान् वृक्ये मामहानं तमः प्रणीतम् अशिवेन पित्रा ।
आक्षी ऋज्राश्वे अश्विनाव् अधत्तं ज्योतिर् अन्धाय चक्रथुर् विचक्षे ॥ १ ११७ १७
शुनम् अन्धाय भरम् अह्वयत् सा वृकीर् अश्विना वृषणा नरेति ।
जारः कनीन इव चक्षदान ऋज्राश्वः शतम् एक च मेषान् ॥ १ ११७ १८
मही वाम् ऊतिर् अश्विना मयोभूर् उत स्रामं धिष्ण्या सं रिणीथः ।
अथा युवाम् इद् अह्वयत् पुरंधिर् आगच्छतं सीं वृषणाव् अवोभिः ॥ १ ११७ १९
अधेनुं दस्रा स्तर्य ँ विषक्ताम् अपिन्वतं शयवे अश्विना गाम् ।
युवं शचीभिर् विमदाय जायां न्य् ऊहथुः पुरुमित्रस्य योषाम् ॥ १ ११७ २०
यवं वृकेणाश्विना वपन्तेषं दुहन्ता मनुषाय दस्रा ।
अभि दस्युम् बकुरेणा धमन्तोरु ज्योतिश् चक्रथुर् आर्याय ॥ १ ११७ २१
आथर्वणायाश्विना दधीचे ऽश्व्यं शिरः प्रत्य् ऐरयतम् ।
स वाम् मधु प्र वोचद् ऋतायन् त्वाष्ट्रं यद् दस्रावपिकक्ष्यं वाम् ॥ १ ११७ २२

सदा॑ कवी सुम॒तिम् आ च॑के वां॒ विश्वा॒ धियो॑ अश्विना॒ प्राव॑तम् मे ।
अ॒स्मे र॒यिं ना॑सत्या बृ॒हन्त॑म् अपत्य॒साचं॒ श्रुत्यं॑ रराथाम् ॥ १ ११७ २३
हिर॑ण्यहस्तम् अश्विना॒ ररा॑णा पु॒त्रं न॑रा वध्रिम॒त्या अ॑दत्तम् ।
त्रिधा॑ ह॒ श्याव॑म् अश्विना॒ विक॑स्त॒म् उज् जी॒वस॑ ऐरयतं सुदानू ॥ १ ११७ २४
ए॒तानि॑ वाम् अश्विना वी॒र्याणि॒ प्र पू॒र्व्याण्य् आ॒यवो॑ ऽवोचन् ।
ब्रह्म॑ कृ॒ण्वन्तो॑ वृषणा यु॒वभ्यां॑ सु॒वीरा॑सो वि॒दथ॒म् आ व॑देम ॥ १ ११७ २५

आ वां॒ रथो॑ अश्विना श्ये॒नप॑त्वा सुमृळी॒कः स्ववाँ॑ यात्व् अ॒र्वाङ् ।
यो मर्त्य॑स्य॒ मन॑सो॒ जवी॑यान् त्रिवन्धु॒रो वृ॑षणा॒ वात॑रंहाः ॥ १ ११८ ०१
त्रि॒व॒न्धु॒रेण॑ त्रि॒वृता॒ रथे॑न त्रिच॒क्रेण॑ सु॒वृता या॑तम् अ॒र्वाक् ।
पिन्व॑तं॒ गा जिन्व॑त॒म् अर्व॑तो नो व॒र्धय॑तम् अश्विना वी॒रम् अ॒स्मे ॥ १ ११८ ०२
प्र॒वद्या॑मना सु॒वृता॒ रथे॑न॒ दस्रा॑व् इ॒मं शृ॑णुतं॒ श्लोक॒म् अद्रेः॑ ।
किम् अ॒ङ्ग वा॒म् प्रत्य् अव॑र्तिं॒ गमि॑ष्ठा॒हुर् विप्रा॑सो अश्विना पुरा॒जाः ॥ १ ११८ ०३
आ वां॑ श्ये॒नासो॑ अश्विना वहन्तु॒ रथे॑ यु॒क्तास॑ आ॒शवः॑ पतं॒गाः ।
ये अ॒प्तुरो॑ दि॒व्यासो॒ न गृध्रा॑ अ॒भि प्रयो॑ नासत्या॒ वह॑न्ति ॥ १ ११८ ०४
आ वां॒ रथं॑ युव॒तिस् ति॑ष्ठ॒द् अत्र॑ जु॒ष्ट्वी न॑रा दुहि॒ता सूर्य॑स्य ।
परि॑ वा॒म् अश्वा॒ वपु॑षः पतं॒गा वयो॑ वहन्त्व् अरु॒षा अ॒भीके॑ ॥ १ ११८ ०५
उद् वन्द॑नम् ऐरतं दं॒सना॑भि॒र् उद् रे॒भं द॑स्रा वृषणा॒ शची॑भिः ।
निष् टौ॒ग्र्यम् पा॑रयथः समु॒द्रात् पुन॒श् च्यवा॑नं चक्रथु॒र् युवा॑नम् ॥ १ ११८ ०६
यु॒वम् अत्र॒ये ऽव॑नीताय त॒प्तम् ऊर्ज॑म् ओ॒मान॑म् अश्विनाव् अधत्तम् ।
यु॒वं कण्वा॒यापि॑रिप्ताय॒ चक्षुः॒ प्रत्य् अ॑धत्तं सुष्टु॒तिं जु॑जुषा॒णा ॥ १ ११८ ०७
यु॒वं धे॒नुं श॒यवे॑ नाधि॒तायापि॑न्वतम् अश्विना पू॒र्व्याय॑ ।
अमु॑ञ्चतं॒ वर्ति॑का॒म् अंह॑सो॒ निः प्रति॒ जङ्घां॑ वि॒श्पला॑या अधत्तम् ॥ १ ११८ ०८
यु॒वं श्वे॒तम् पे॒दव॒ इन्द्र॑जूतम् अहि॒हन॑म् अश्विनादत्त॒म् अश्व॑म् ।
जो॒हूत्र॑म् अ॒र्यो अ॒भिभू॑तिम् उ॒ग्रं स॑हस्र॒सां वृष॑णं वी॒ड्वङ्ग॑म् ॥ १ ११८ ०९
ता वां॑ नरा॒ स्व् अव॑से सुजा॒ता हवा॑महे अश्विना॒ नाध॑मानाः ।
आ न॒ उप॒ वसु॑मता॒ रथे॑न॒ गिरो॑ जुषा॒णा सु॑वि॒ताय॑ यातम् ॥ १ ११८ १०

आ श्येनस्य जवसा नूतनेनास्मे यातं नासत्या सजोषाः ।
हवे हि वाम् अश्विना रातहव्यः शश्वत्तमाया उषसो व्युष्टौ ॥ १ ११८ ११

आ वां रथम् पुरुमायम् मनोजुवं जीराश्वं यज्ञियं जीवसे हुवे ।
सहस्रकेतुं वनिनं शतद्वसुं श्रुष्टीवानं वरिवोधाम् अभि प्रयः ॥ १ ११९ ०१
ऊर्ध्वा धीतिः प्रत्य् अस्य प्रयामन्य् अधायि शस्मन् सम् अयन्त आ दिशः ।
स्वदामि घर्मम् प्रति यन्त्य् ऊतय आ वाम् ऊर्जानी रथम् अश्विनारुहत् ॥ १ ११९ ०२
सं यन् मिथः पस्पृधानासो अग्मत शुभे मखा अमिता जायवो रणे ।
युवोर् अह प्रवणे चेकिते रथो यद् अश्विना वहथः सूरिम् आ वरम् ॥ १ ११९ ०३
युवम् भुज्युम् भुरमाणं विभिर् गतं स्वयुक्तिभिर् निवहन्ता पितृभ्य आ ।
यासिष्टं वर्तिर् वृषणा विजेन्य ं दिवोदासाय महि चेति वाम् अवः ॥ १ ११९ ०४
युवोर् अश्विना वपुषे युवायुजं रथं वाणी येमतुर् अस्य शर्ध्यम् ।
आ वाम् पतित्वं सख्याय जग्मुषी योषावृणीत जेन्या युवाम् पती ॥ १ ११९ ०५
युवं रेभम् परिषूतेर् उरुष्यथो ह्विमेन घर्मम् परितप्तम् अत्रये ।
युवं शयोर् अवसम् पिप्यथुर् गवि प्र दीर्घेण वन्दनस् तार्य् आयुषा ॥ १ ११९ ०६
युवं वन्दनं निरृतं जरण्यया रथं न दस्रा करणा सम् इन्वथः ।
क्षेत्राद् आ विप्रं जनथो विपन्यया प्र वाम् अत्र विधते दंसना भुवत् ॥ १ ११९ ०७
अगच्छतं कृपमाणम् परावति पितुः स्वस्य त्यजसा निबाधितम् ।
स्वर्वतीर् इत ऊतीर् युवोर् अह चित्रा अभीके अभवन्न् अभिष्टयः ॥ १ ११९ ०८
उत स्या वाम् मधुमन् मक्षिकारपन् मदे सोमस्यौशिजो हुवन्यति ।
युवं दधीचो मन आ विवासथो ऽथा शिरः प्रति वाम् अश्व्यं वदत् ॥ १ ११९ ०९
युवम् पेदवे पुरुवारम् अश्विना स्पृधां श्वेतं तरुतारं दुवस्यथः ।
शयेर् अभिद्युम् पृतनासु दुष्टरं चर्कृत्यम् इन्द्रम् इव चर्षणीसहम् ॥ १ ११९ १०

का राधद् धोत्राश्विना वां को वां जोष उभयोः ।
कथा विधात्य् अप्रचेताः ॥ १ १२० ०१

विद्वांसाव् इद् दुरः पृच्छेद् अविद्वान् इत्थापरो अचेताः ।
नू चिन् नु मर्ते अक्रौ ॥ १ १२० ०२
ता विद्वांसा हवामहे वां ता नो विद्वांसा मन्म वोचेतम् अद्य ।
प्रार्चद् दयमानो युवाकुः ॥ १ १२० ०३
वि पृच्छामि पाक्या न देवान् वषट्कृतस्याद्भुतस्य दस्रा ।
पातं च सह्यसो युवं च रभ्यसो नः ॥ १ १२० ०४
प्र या घोषे भृगवाणे न शोभे यया वाचा यजति पज्रियो वाम् ।
प्रैषयुर् न विद्वान् ॥ १ १२० ०५
श्रुतं गायत्रं तकवानस्याहं चिद् धि रिरेभाश्विना वाम् ।
आक्षी शुभस् पती दन् ॥ १ १२० ०६
युवं ह्य आस्तम् महो रन् युवं वा यन् निरतंसतम् ।
ता नो वसू सुगोपा स्यातम् पातं नो वृकाद् अघायोः ॥ १ १२० ०७
मा कस्मै धातम् अभ्य् अमित्रिणे नो माकुत्रा नो गृहेभ्यो धेनवो गुः ।
स्तनाभुजो अशिश्वीः ॥ १ १२० ०८
दुहीयन् मित्रधितये युवाकु राये च नो मिमीतं वाजवत्यै ।
इषे च नो मिमीतं धेनुमत्यै ॥ १ १२० ०९
अश्विनोर् असनं रथम् अनश्वं वाजिनीवतोः ।
तेनाहम् भूरि चाकन ॥ १ १२० १०
अयं समह मा तनूह्याते जनाꣳ अनु ।
सोमपेयं सुखो रथः ॥ १ १२० ११
अध स्वप्नस्य निर् विद ऽभुञ्जतश् च रेवतः ।
उभा ता बस्रि नश्यतः ॥ १ १२० १२

कद् इत्था नृः पात्रं देवयतां श्रवद् गिरो अङ्गिरसां तुरण्यन् ।
प्र यद् आनड् विश आ हर्म्यस्योरु क्रंसते अध्वरे यजत्रः ॥ १ १२१ ०१
स्तम्भीद् ध द्यां स धरुणम् प्रुषायद् ऋभुर् वाजाय द्रविणं नरो गोः ।
अनु स्वजाम् महिषश् चक्षत व्राम् मेनाम् अश्वस्य परि मातरं गोः ॥ १ १२१ ०२

नक्षद् धवम् अरुणीः पूर्व्यं राट् तुरो विशाम् अङ्गिरसाम् अनु द्यून् ।
तक्षद् वज्रं नियुतं तस्तम्भद् द्यां चतुष्पदे नर्याय द्विपादे ॥ १ १२१ ०३
अस्य मदे स्वर्यं दा ऋतायापीवृतम् उस्रियाणाम् अनीकम् ।
यद् ध प्रसर्गे त्रिककुं निवर्तद् अप द्रुहो मानुषस्य दुरो वः ॥ १ १२१ ०४
तुभ्यम् पयो यत् पितराव् अनीतां राधः सुरेतस् तुरणे भुरण्यू ।
शुचि यत् ते रेक्ण आयजन्त सबर्दुघाया: पय उस्रियायाः ॥ १ १२१ ०५
अध प्र जज्ञे तरणिर् ममत्तु प्र रोच्य् अस्या उषसो न सूरः ।
इन्दुर् येभिर् आष्ट स्वेदुहव्यैः सुवेण सिञ्चञ् जरणाभि धाम ॥ १ १२१ ०६
स्विध्मा यद् वनधितिर् अपस्यात् सूरो अध्वरे परि रोधना गोः ।
यद् ध प्रभासि कृत्व्याँ अनु द्यून् अनर्विशे पश्विषे तुराय ॥ १ १२१ ०७
अष्टा महो दिव आदो हरी इह दुम्नासाहम् अभि योधान उत्सम् ।
हरिं यत् ते मन्दिनं दुक्षन् वृधे गोरभसम् अद्रिभिर् वाताप्यम् ॥ १ १२१ ०८
त्वम् आयसम् प्रति वर्तयो गोर् दिवो अश्मानम् उपनीतम् ऋभ्वा ।
कुत्साय यत्र पुरुहूत वन्वञ् छुष्णम् अनन्तैः परियासि वधैः ॥ १ १२१ ०९
पुरा यत् सूरस् तमसो अपीतेस् तम् अद्रिवः फलिगं हेतिम् अस्य ।
शुष्णस्य चित् परिहितं यद् ओजो दिवस् परि सुग्रथितं तद् आदः ॥ १ १२१ १०
अनु त्वा मही पाजसी अचक्रे द्यावाक्षामा मदताम् इन्द्र कर्मन् ।
त्वं वृत्रम् आशयानं सिरासु महो वज्रेण सिष्वपो वराहुम् ॥ १ १२१ ११
त्वम् इन्द्र नर्यो याँ अवो नॄन् तिष्ठा वातस्य सुयुजो वहिष्ठान् ।
यं ते काव्य उशना मन्दिनं दाद् वृत्रहणम् पार्यं ततक्ष वज्रम् ॥ १ १२१ १२
त्वं सूरो हरितो रामयो नॄन् भरच् चक्रम् एतशो नायम् इन्द्र ।
प्रास्य पारं नवतिं नाव्यानाम् अपि कर्तम् अवर्तयो ऽयज्यून् ॥ १ १२१ १३
त्वं नो अस्या इन्द्र दुर्हणाया: पाहि वज्रिवो दुरिताद् अभीके ।
प्र नो वाजान् रथ्यो ३ अश्वबुध्यान् इषे यन्धि श्रवसे सूनृतायै ॥ १ १२१ १४
मा सा ते अस्मत् सुमतिर् वि दसद् वाजप्रमहः सम् इषो वरन्त ।
आ नो भज मघवन् गोष्व् अर्यो मंहिष्ठास् ते सधमादः स्याम ॥ १ १२१ १५

प्र वः पान्तं रघुमन्यवो ऽन्धो यज्ञं रुद्राय मीळ्हुषे भरध्वम् ।
दिवो अस्तोष्य् असुरस्य वीरैर् इषुध्येव मरुतो रोदस्योः ॥ १ १२२ ०१
पत्नीव पूर्वहूतिं वावृधध्या उषासानक्ता पुरुधा विदाने ।
स्तरीर् नात्कं व्युतं वसाना सूर्यस्य श्रिया सुदृशी हिरण्यैः ॥ १ १२२ ०२
ममत्तु नः परिज्मा वसर्हा ममत्तु वातो अपां वृषण्वान् ।
शिशीतम् इन्द्रापर्वता युवं नस् तन् नो विश्वे वरिवस्यन्तु देवाः ॥ १ १२२ ०३
उत त्या मे यशसा शेवतनाये व्यन्ता पान्तौशिजो हुवध्यै ।
प्र वो नपातम् अपां कृणुध्वम् प्र मातरा रास्पिनस्यायोः ॥ १ १२२ ०४
आ वो रुवण्युम् औशिजो हुवध्यै घोषेव शंसम् अर्जुनस्य नंशे ।
प्र वः पूष्णे दावन आँ अच्छा वोचेय वसुतातिम् अग्नेः ॥ १ १२२ ०५
श्रुतम् मे मित्रावरुणा हवेमोत श्रुतं सदने विश्वतः सीम् ।
श्रोतु नः श्रोतुरातिः सुश्रोतुः सुक्षेत्रा सिन्धुर् अद्भिः ॥ १ १२२ ०६
स्तुषे सा वां वरुण मित्र रातिर् गवां शता पृक्षयामेषु पज्रे ।
श्रुतरथे प्रियरथे दधानाः सद्यः पुष्टिं निरुन्धानासो अग्मन् ॥ १ १२२ ०७
अस्य स्तुषे महिमघस्य राधः सचा सनेम नहुषः सुवीराः ।
जनो यः पज्रेभ्यो वाजिनीवान् अश्वावतो रथिनो मह्य सूरिः ॥ १ १२२ ०८
जनो यो मित्रावरुणाव् अभिध्रुग् अपो न वां सुनोत्य् अक्षण्याध्रुक् ।
स्वयं स यक्ष्मं हृदये नि धत्त आप यद् ई होत्राभिर् ऋतावा ॥ १ १२२ ०९
स व्राधतो नहुषो दंसुजूतः शर्धस्तरो नरां गूर्तश्रवाः ।
विसृष्टरातिर् याति बाळ्हसृत्वा विश्वासु पृत्सु सदम् इच् छूरः ॥ १ १२२ १०
अध ग्मन्ता नहुषो हवं सूरेः श्रोता राजानो अमृतस्य मन्द्राः ।
नभोजुवो यन् निरवस्य राधः प्रशस्तये महिना रथवते ॥ १ १२२ ११
एतं शर्ध धाम यस्य सूरेर् इत्य् अवोचन् दशतयस्य नंशे ।
द्युम्नानि येषु वसुतातौ रारन् विश्वे सन्वन्तु प्रभृथेषु वाजम् ॥ १ १२२ १२
मन्दामहे दशतयस्य धासेर् द्विर् यत् पञ्च बिभ्रतो यन्त्य् अन्ना ।
किम् इष्टाश्व इष्टरश्मिर् एत ईशानासस् तरुष ऋञ्जते नॄन् ॥ १ १२२ १३
हिरण्यकर्णम् मणिग्रीवम् अर्णस् तन् नो विश्वे वरिवस्यन्तु देवाः ।
अर्यो गिरः सद्य आ जग्मुषीर् ओस्राश् चाकन्तूभयेष्व् अस्मे ॥ १ १२२ १४

चत्वारो मा मशर्शारस्य शिश्वस् त्रयो राज्ञ आयवसस्य जिष्णोः ।
रथो वाम् मित्रावरुणा दीर्घाप्साः स्यूमगभस्तिः सूरो नाद्यौत् ॥ १ १२२ १५

पृथू रथो दक्षिणाया अयोज्य् ऐनं देवासो अमृतासो अस्थुः ।
कृष्णाद् उद् अस्थाद् अर्या ३ विहायाश् चिकित्सन्ती मानुषाय क्षयाय ॥ १ १२३ ०१
पूर्वा विश्वस्माद् भुवनाद् अबोधि जयन्ती वाजम् बृहती सनुत्री ।
उच्चा व्य् अख्यद् युवतिः पुनर्भूर् ओषा अगन् प्रथमा पूर्वहूतौ ॥ १ १२३ ०२
यद् अद्य भागं विभजासि नृभ्य उषो देवि मर्त्यत्रा सुजाते ।
देवो नो अत्र सविता दमूना अनागसो वोचति सूर्याय ॥ १ १२३ ०३
गृहं-गृहम् अहना यात्य् अच्छा दिवे-दिवे अधि नामा दधाना ।
सिषासन्ती द्योतना शश्वद् आगाद् अग्रम्-अग्रम् इद् भजते वसूनाम् ॥ १ १२३ ०४
भगस्य स्वसा वरुणस्य जामिर् उषः सूनृते प्रथमा जरस्व ।
पश्चा स दध्या यो अघस्य धाता जयेम तं दक्षिणया रथेन ॥ १ १२३ ०५
उद् ईरतां सूनृता उत् पुरंधीर् उद् अग्नयः शुशुचानासो अस्थुः ।
स्पार्हा वसूनि तमसापगूळ्हाविष् कृण्वन्त्य् उषसो विभातीः ॥ १ १२३ ०६
अपान्यद् एत्य् अभ्य् अ १ न्यद् एति विषुरूपे अहनी सं चरेते ।
परिक्षितोस् तमो अन्या गुहाकर् अद्यौद् उषाः शोशुचता रथेन ॥ १ १२३ ०७
सदृशीर् अद्य सदृशीर् इद् उ श्वो दीर्घं सचन्ते वरुणस्य धाम ।
अनवद्यास् त्रिंशतं योजनान्य् एकैका क्रतुम् परि यन्ति सद्यः ॥ १ १२३ ०८
जानत्य् अह्नः प्रथमस्य नाम शुक्रा कृष्णाद् अजनिष्ट श्वितीची ।
ऋतस्य योषा न मिनाति धामाहर्-अहर् निष्कृतम् आचरन्ती ॥ १ १२३ ०९
कन्येव तन्वा ३ शाशदानाः एषि देवि देवम् इयक्षमाणम् ।
संस्मयमाना युवतिः पुरस्ताद् आविर् वक्षांसि कृणुषे विभाती ॥ १ १२३ १०
सुसंकाशा मातृमृष्टेव योषाविस् तन्वं कृणुषे दृशे कम् ।
भद्रा त्वम् उषो वितरं व्य् उच्छ न तत् ते अन्या उषसो नशन्त ॥ १ १२३ ११
अश्वावतीर् गोमतीर् विश्ववारा यतमाना रश्मिभिः सूर्यस्य ।
परा च यन्ति पुनर् आ च यन्ति भद्रा नाम वहमाना उषासः ॥ १ १२३ १२

ऋ॒तस्य॑ र॒श्मिम् अ॑नु॒यच्छ॑माना भ॒द्रम्-भ॑द्रं॒ क्रतु॑म् अ॒स्मासु॑ धेहि ।
उषो॑ नो अ॒द्य सु॒हवा॒ व्य् उच्छा॒स्मासु॒ रायो॑ म॒घव॑त्सु च स्युः ॥ १ १२३ १३

उ॒षा उ॒च्छन्ती॑ समिधा॒ने अ॒ग्ना उ॒द्यन् सूर्य॑ उर्वि॒या ज्योति॑र् अश्रेत् ।
दे॒वो नो॒ अत्र॑ सवि॒ता न्व् अर्थ॒म् प्रासा॑वीद् द्वि॒पत् प्र चतु॑ष्पद् इ॒त्यै ॥ १ १२४ ०१
अमि॑नती॒ दैव्या॑नि व्र॒तानि॑ प्रमिन॒ती म॑नु॒ष्या यु॒गानि॑ ।
ई॒युषी॑णाम् उप॒मा शश्व॑तीनाम् आयती॒नाम् प्र॑थ॒मोषा व्य् अद्यौत् ॥ १ १२४ ०२
ए॒षा दि॒वो दु॑हि॒ता प्रत्य् अ॑दर्शि॒ ज्योति॒र् वसा॑ना सम॒ना पु॒रस्ता॑त् ।
ऋ॒तस्य॒ पन्था॒म् अन्व् ए॑ति सा॒धु प्र॑जान॒तीव॒ न दिशो॑ मिनाति ॥ १ १२४ ०३
उपो॑ अदर्शि शु॒न्ध्युवो॒ न वक्षो॑ नो॒धा इ॑वा॒विर् अ॑कृत प्रि॒याणि॑ ।
अ॒द्म॒सन् न स॑स॒तो बो॒धय॑न्ती शश्वत्त॒मागा॒त् पुन॑र् ए॒युषी॑णाम् ॥ १ १२४ ०४
पूर्वे॒ अर्धे॒ रज॑सो अ॒प्त्यस्य॒ गवां॒ जनि॑त्र्य् अकृत॒ प्र के॒तुम् ।
व्य् उ प्रथते वित॒रं वरी॑य॒ ओभा पृ॒णन्ती॑ पि॒त्रोर् उ॒पस्था॑ ॥ १ १२४ ०५
ए॒वेद् ए॒षा पु॑रु॒तमा॑ दृ॒शे कं नाजा॑मिं॒ न परि॑ वृणक्ति जा॒मिम् ।
अ॒रे॒पसा॑ त॒न्वा ३॒॑ शाश॑दाना॒ नार्भा॒द् ईष॑ते॒ न म॒हो वि॑भा॒ती ॥ १ १२४ ०६
अ॒भ्रा॒तेव॑ पुं॒स ए॑ति प्रती॒ची ग॑र्ता॒रुग् इ॑व स॒नये॒ धना॑नाम् ।
जा॒येव॒ पत्य॑ उश॒ती सु॒वासा॑ उ॒षा ह॒स्रेव॒ नि रि॑णीते॒ अप्सः॑ ॥ १ १२४ ०७
स्वसा॒ स्वस्रे॒ ज्याय॑स्यै॒ योनि॑म् आरै॒ग् अपै॑त्य् अस्याः प्रति॒चक्ष्ये॑व ।
व्यु॒च्छन्ती॑ र॒श्मिभिः॒ सूर्य॑स्या॒ञ्ज्य् अङ्क्ते समन॒गा इ॑व॒ व्राः ॥ १ १२४ ०८
आ॒साम् पूर्वा॑सा॒म् अह॑सु॒ स्वसॄ॑णा॒म् अप॑रा॒ पूर्वा॑म् अ॒भ्य् एति प॒श्चात् ।
ताः प्र॑त्न॒वन् नव्य॑सीर् नू॒नम् अ॒स्मे रे॒वद् उ॑च्छन्तु सु॒दिना॑ उ॒षासः॑ ॥ १ १२४ ०९
प्र बो॑धयोषः पृण॒तो म॑घो॒न्य् अबु॑ध्यमानाः प॒णयः॑ ससन्तु ।
रे॒वद् उ॑च्छ म॒घव॑द्भ्यो मघोनि रे॒वत् स्तो॒त्रे सू॑नृते जा॒रय॑न्ती ॥ १ १२४ १०
अवे॒यम् अ॑श्वैद् युव॒तिः पु॒रस्ता॑द् यु॒ङ्क्ते गवा॑म् अरु॒णाना॒म् अनी॑कम् ।
वि नू॒नम् उ॑च्छा॒द् अस॑ति॒ प्र के॒तुर् गृ॒हं-गृ॑ह॒म् उप॑ तिष्ठाते अ॒ग्निः ॥ १ १२४ ११
उत् ते॒ वय॑श् चिद् वस॒तेर् अ॑पप्त॒न् नर॑श् च॒ ये पि॑तु॒भाजो॒ व्युष्टौ ।
अ॒मा स॒ते व॑हसि॒ भूरि॑ वा॒मम् उषो॑ देवि दा॒शुषे॒ मर्त्या॑य ॥ १ १२४ १२

अस्तोढ्वं स्तोम्या ब्रह्मणा मे ऽवीवृधध्वम् उशतीर् उषासः ।
युष्माकं देवीर् अवसा सनेम सहस्रिणं च शतिनं च वाजम् ॥ १ १२४ १३

प्राता रत्नम् प्रातरित्वा दधाति तं चिकित्वान् प्रतिगृह्या नि धत्ते ।
तेन प्रजां वर्धयमान आयू रायस् पोषेण सचते सुवीरः ॥ १ १२५ ०१
सुगुर् असत् सुहिरण्यः स्वश्वो बृहद् अस्मै वय इन्द्रो दधाति ।
यस् त्वायन्तं वसुना प्रातरित्वो मुक्षीजयेव पदिम् उत्सिनाति ॥ १ १२५ ०२
आयम् अद्य सुकृतम् प्रातर् इच्छन्न् इष्टेः पुत्रं वसुमता रथेन ।
अंशोः सुतम् पायय मत्सरस्य क्षयद्वीरं वर्धय सूनृताभिः ॥ १ १२५ ०३
उप क्षरन्ति सिन्धवो मयोभुव ईजानं च यक्ष्यमाणं च धेनवः ।
पृणन्तं च पपुरिं च श्रवस्यवो घृतस्य धारा उप यन्ति विश्वतः ॥ १ १२५ ०४
नाकस्य पृष्ठे अधि तिष्ठति श्रितो यः पृणाति स ह देवेषु गच्छति ।
तस्मा आपो घृतम् अर्षन्ति सिन्धवस् तस्मा इयं दक्षिणा पिन्वते सदा ॥ १ १२५ ०५
दक्षिणावताम् इद् इमानि चित्रा दक्षिणावतां दिवि सूर्यासः ।
दक्षिणावन्तो अमृतम् भजन्ते दक्षिणावन्तः प्र तिरन्त आयुः ॥ १ १२५ ०६
मा पृणन्तो दुरितम् एन आरन् मा जारिषुः सूरयः सुव्रतासः ।
अन्यस् तेषाम् परिधिर् अस्तु कश् चिद् अपृणन्तम् अभि सं यन्तु शोकाः ॥ १ १२५ ०७

अमन्दान् स्तोमान् प्र भरे मनीषा सिन्धाव् अधि क्षियतो भाव्यस्य ।
यो मे सहस्रम् अमिमीत सवान् अतूर्तो राजा श्रव इच्छमानः ॥ १ १२६ ०१
शतं राज्ञो नाधमानस्य निष्काञ् छतम् अश्वान् प्रयतान् सद्य आदम् ।
शतं कक्षीवाँ असुरस्य गोनां दिवि श्रवो ऽजरम् आ ततान ॥ १ १२६ ०२
उप मा श्यावाः स्वनयेन दत्ता वधूमन्तो दश रथासो अस्थुः ।
षष्टिः सहस्रम् अनु गव्यम् आगात् सनत् कक्षीवाँ अभिपित्वे अह्नाम् ॥ १ १२६ ०३
चत्वारिंशद् दशरथस्य शोणाः सहस्रस्याग्रे श्रेणिं नयन्ति ।

मदच्युतः कृशनावतो अत्यान् कक्षीवन्त उद् अमृक्षन्त पज्राः ॥ १ १२६ ०४
पूर्वाम् अनु प्रयतिम् आ ददे वस् त्रीन् युक्ताꣳ अष्टाव् अरिधायसो गाः ।
सुबन्धवो ये विश्या इव व्रा अनस्वन्तः श्रव ऐषन्त पज्राः ॥ १ १२६ ०५
आगाधिता परिगधिता या कशीकेव जङ्गहे ।
ददाति मह्यं यादुरी याशूनाम् भोज्या शता ॥ १ १२६ ०६
उपोप मे परा मृश मा मे दभ्राणि मन्यथाः ।
सर्वाहम् अस्मि रोमशा गन्धारीणाम् इवाविका ॥ १ १२६ ०७

अग्निं होतारम् मन्ये दास्वन्तं वसुं सूनुं सहसो जातवेदसं विप्रं न जातवेदसम् ।
य ऊर्ध्वया स्वध्वरो देवो देवाच्या कृपा ।
घृतस्य विभ्राष्टिम् अनु वष्टि शोचिषाजुह्वानस्य सर्पिषः ॥ १ १२७ ०१
यजिष्ठं त्वा यजमाना हुवेम ज्येष्ठम् अङ्गिरसां विप्र मन्मभिर् विप्रेभिः शुक्र मन्मभिः ।
परिज्मानम् इव द्यां होतारं चर्षणीनाम् ।
शोचिष्केशं वृषणं यम् इमा विशः प्रावन्तु जूतये विशः ॥ १ १२७ ०२
स हि पुरू चिद् ओजसा विरुक्मता दीद्यानो भवति द्रुहंतरः परशुर् न द्रुहंतरः ।
वीळु चिद् यस्य समृतौ श्रुवद् वनेव यत् स्थिरम् ।
निःषहमाणो यमते नायते धन्वासहा नायते ॥ १ १२७ ०३
दळ्हा चिद् अस्मा अनु दुर् यथा विदे तेजिष्ठाभिर् अरणिभिर् दाष्ट्य् अवसे ऽग्नये दा
ष्ट्य् अवसे ।
प्र यः पुरूणि गाहते तक्षद् वनेव शोचिषा ।
स्थिरा चिद् अन्ना नि रिणात्य् ओजसा नि स्थिराणि चिद् ओजसा ॥ १ १२७ ०४
तम् अस्य पृक्षम् उपरासु धीमहि नक्तं यः सुदर्शतरो दिवातराद् अप्रायुषे दिवातरात् ।
आद् अस्यायुर् ग्रभणवद् वीळु शर्म न सूनवे ।
भक्तम् अभक्तम् अवो व्यन्तो अजरा अग्नयो व्यन्तो अजराः ॥ १ १२७ ०५
स हि शर्धो न मारुतं तुविष्वणिर् अप्स्वतीषूर्वरास्व् इष्टनिर् आर्तनास्व् इष्टनिः ।
आददद् धव्यान्य् आददिर् यज्ञस्य केतुर् अर्हणा ।
अध स्मास्य हर्षतो हृषीवतो विश्वे जुषन्त पन्थाम् ।
नरः शुभे न पन्थाम् ॥ १ १२७ ०६

द्विता यद् ईं कीस्तासो अभिद्यवो नमस्यन्त उपवोचन्त भृगवो मथ्नन्तो दाशा भृगवः ।
अग्निर् ईशे वसूनां शुचिर् यो धर्णिर् एषाम् ।
प्रियाꣳ अपिधीर् वनिषीष्ट मेधिर आ वनिषीष्ट मेधिरः ॥ १ १२७ ०७
विश्वासां त्वा विशाम् पतिं हवामहे सर्वासां समानं दम्पतिम् भुजे सत्यगिर्वाहसम् भुजे
।
अतिथिम् मानुषाणाम् पितुर् न यस्यासया ।
अमी च विश्वे अमृतास आ वयो हव्या देवेष्व् आ वयः ॥ १ १२७ ०८
त्वम् अग्ने सहसा सहन्तमः शुष्मिन्तमो जायसे देवतातये रयिर् न देवतातये ।
शुष्मिन्तमो हि ते मदो द्युम्निन्तम उत क्रतुः ।
अध स्मा ते परि चरन्त्य् अजर श्रुष्टीवानो नाजर ॥ १ १२७ ०९
प्र वो महे सहसा सहस्वत उषर्बुधे पशुषे नाग्नये स्तोमो बभूत्व् अग्नये ।
प्रति यद् ईं हविष्मान् विश्वासु क्षासु जोगुवे ।
अग्रे रेभो न जरत ऋषूणां जूर्णिर् होत ऋषूणाम् ॥ १ १२७ १०
स नो नेदिष्ठं ददृशान आ भराग्ने देवेभिः सचनाः सुचेतुना महो रायः सुचेतुना ।
महि शविष्ठ नस् कृधि संचक्षे भुजे अस्यै ।
महि स्तोतृभ्यो मघवन् सुवीर्यम् मथीर् उग्रो न शवसा ॥ १ १२७ ११

अयं जायत मनुषो धरीमणि होता यजिष्ठ उशिजाम् अनु व्रतम् अग्निः स्वम् अनु व्रतम्
।
विश्वश्रुष्टिः सखीयते रयिर् इव श्रवस्यते ।
अदब्धो होता नि षदद् इळस् पदे परिवीत इळस् पदे ॥ १ १२८ ०१
तं यज्ञसाधम् अपि वातयामस्य् ऋतस्य पथा नमसा हविष्मता देवताता हविष्मता ।
स न ऊर्जाम् उपाभृत्य् अया कृपा न जूर्यति ।
यम् मातरिश्वा मनवे परावतो देवम् भाः परावतः ॥ १ १२८ ०२
एवेन सद्यः पर्य् एति पार्थिवम् मुहुर्गी रेतो वृषभः कनिक्रदद् दधद् रेतः कनिक्रदत् ।
शतं चक्षाणो अक्षभिर् देवो वनेषु तुर्वणिः ।
सदो दधान उपरेषु सानुष्व् अग्निः परेषु सानुषु ॥ १ १२८ ०३

स सुक्रतुः पुरोहितो दमे-दमे ऽग्निर् यज्ञस्याध्वरस्य चेतति क्रत्वा यज्ञस्य चेतति ।
क्रत्वा वेधा इषूयते विश्वा जातानि पस्पशे ।
यतो घृतश्रीर् अतिथिर् अजायत वह्निर् वेधा अजायत ॥ १ १२८ ०४
क्रत्वा यद् अस्य तविषीषु पृञ्चते ऽग्नेर् अवेण मरुतां न भोज्ये ऽशिराय न भोज्या ।
स हि ष्मा दानम् इन्वति वसूनां च मज्मना ।
स नस् त्रासते दुरिताद् अभिह्रुतः शंसाद् अघाद् अभिह्रुतः ॥ १ १२८ ०५
विश्वो विहाया अरतिर् वसुर् दधे हस्ते दक्षिणे तरणिर् न शिश्रथच् छ्रवस्यया न शिश्रथत् ।
विश्वस्मा इद् इषुध्यते देवत्रा हव्यम् ओहिषे ।
विश्वस्मा इत् सुकृते वारम् ऋण्वत्य् अग्निर् द्वारा व्य् ऋण्वति ॥ १ १२८ ०६
स मानुषे वृजने शंतमो हितो ऽग्निर् यज्ञेषु जेन्यो न विश्पतिः प्रियो यज्ञेषु विश्पतिः ।
स हव्या मानुषाणाम् इळा कृतानि पत्यते ।
स नस् त्रासते वरुणस्य धूर्तेर् महो देवस्य धूर्तेः ॥ १ १२८ ०७
अग्निं होतारम् ईळते वसुधितिम् प्रियं चेतिष्ठम् अरतिं न्य् एरिरे हव्यवाहं न्य् एरिरे ।
विश्वायुं विश्ववेदसं होतारं यजतं कविम् ।
देवासो रण्वम् अवसे वसूयवो गीर्भी रण्वं वसूयवः ॥ १ १२८ ०८

यं त्वं रथम् इन्द्र मेधसातये ऽपाका सन्तम् इषिर प्रणयसि प्रानवद्य नयसि ।
सद्यश् चित् तम् अभिष्टये करो वशश् च वाजिनम् ।
सास्माकम् अनवद्य तूतुजान वेधसाम् इमां वाचं न वेधसाम् ॥ १ १२९ ०१
स श्रुधि यः स्मा पृतनासु कासु चिद् दक्षाय्य इन्द्र भरहूतये नृभिर् असि प्रतूर्तये नृभिः ।
यः शूरैः स्व १ : सनिता यो विप्रैर् वाजं तरुता ।
तम् ईशानास इरधन्त वाजिनम् पृक्षम् अत्यं न वाजिनम् ॥ १ १२९ ०२
दस्मो हि ष्मा वृषणम् पिन्वसि त्वचं कं चिद् यावीर् अररुः शूर मर्त्यम् परिवृणक्षि मर्त्यम् ।
इन्द्रोत तुभ्यं तद् दिवे तद् रुद्राय स्वयशसे ।

मित्राय॑ वोचं वरु॑णाय स॒प्रथः॑ सुमृ॒ळीका॑य॒ स॒प्रथः॑ ॥ १ १२९ ०३
अ॒स्माक॑ व इन्द्रम् उश्मसीष्टये सखा॑यं विश्वायु॒म् प्रास॑हं युजं॑ वाजे॑षु॒ प्रास॑हं युज॑म् ।
अ॒स्माक॒म् ब्रह्मो॒तये ऽवा पृ॒त्सुषु॒ कासु॑ चित् ।
न॒हि त्वा॒ शत्रु॒ स्तर॑ते स्तृ॒णोषि॒ यं विश्वं॒ शत्रुं॑ स्तृ॒णोषि॒ यम् ॥ १ १२९ ०४
नि षू न॒मात॑मतिं कय॒स्य चि॒त् तेजि॑ष्ठाभिर् अ॒रणि॑भिर् नोतिभि॒र् उ॒ग्राभि॒र् उग्रो॑तिभिः ।
नेषि॑ णो॒ यथा॑ पु॒रान॒नाः शू॒र मन्य॑से ।
विश्वा॑नि पू॒रोर् अप॑ पर्षि॒ वह्नि॒र् आसा॒ वह्नि॒र् नो॒ अच्छ॑ ॥ १ १२९ ०५
प्र तद् वो॑चेयम् भव्या॒येन्द॑वे॒ हव्यो॒ न य इ॒षवा॒न् मन्म॒ रेज॑ति रक्षो॒हा मन्म॒ रेज॑ति ।
स्वयं सो अ॒स्मद् आ नि॒दो व॒धैर् अ॑जेत दुर्म॒तिम् ।
अव॑ स्रवेद् अघशं॒सो ऽव॒तरम् अव॑ क्षु॒द्रम् इ॑व स्रवेत् ॥ १ १२९ ०६
व॒नेम॒ तद् धोत्र॑या चितन्त्या॒ व॒नेम॑ र॒यिं र॑यिवः सु॒वीय॑ꣳ र॒ण्वं सन्तं॑ सु॒वीय॑म् ।
दु॒र्म॒न्मा॑नं सु॒मन्तु॑भिर् एम् इषा पृ॑चीमहि ।
आ स॒त्याभि॒र् इन्द्रं॑ दुम्नहू॒तिभि॒र् यज॑त्रं दुम्नहू॑तिभिः ॥ १ १२९ ०७
प्र-प्रा॑ वो अ॒स्मे स्वय॑शोभिर् ऊ॒ती प॑रि॒वर्ग॒ इन्द्रो॑ दुर्म॒ती॒नां द॒री॒मन् दु॒र्म॒ती॒नाम् ।
स्वयं सा रि॒॑षय॑ध्यै॒ या न॑ उपे॒षे अ॒त्रैः ।
ह॒तेम् अ॒॑सन् न व॒॑क्षति क्षि॒प्ता जू॒र्णिर् न व॒॑क्षति ॥ १ १२९ ०८
त्वं न॑ इन्द्र रा॒या परी॑णसा॒ याहि॒ पथा॒ऽअने॑हसा॒ पुरो॑ याह्य॒ अर॑क्षसा॑ ।
सच॒॑स्व नः॑ परा॒क आ सच॒॑स्वास्त॑मी॒क आ ।
आ॒हि नो॑ दू॒राद् आ॒राद् अ॑भिष्टि॒भिः॑ सदा॑ पाह्य॒ अ॑भिष्टि॒भिः ॥ १ १२९ ०९
त्वं न॑ इन्द्र रा॒या तरू॒॑षसो॒ग्रं चि॑त् त्वा महि॒मा स॒॑क्षद् अव॒॑से म॒हे मि॒त्रं नाव॒॑से ।
ओजि॑ष्ठ त्रा॒तर् अवि॒॑ता रथं॑ कं चि॒॑द् अम॑र्त्य ।
अ॒न्यम् अ॒स्मद् रि॒॑रिषे॒ः कं चि॒॑द् अद्रि॑वो रिरि॒क्षन्तं॑ चिद् अद्रिवः ॥ १ १२९ १०
पा॒हि न॑ इन्द्र सुष्टुत स्रि॒धो ऽव॑याता सद॒म् इद् दु॑र्म॒ती॒नां दे॒वः सन् दु॑र्म॒ती॒नाम् ।
ह॒न्ता पा॒पस्य॑ र॒क्षस॑स् त्रा॒ता वि॒प्रस्य॒ मा॒व॒तः ।
अधा॒ हि त्वा॑ जनि॒ता जी॑ज॒नद् व॑सो रक्षो॒हण॑ं त्वा॒ जी॑ज॒नद् व॑सो ॥ १ १२९ ११

एन्द्र याह्य उप नः परावतो नायम् अच्छा विदथानीव सत्पतिर् अस्तं राजेव सत्पतिः ।
हवामहे त्वा वयम् प्रयस्वन्तः सुते सचा ।
पुत्रासो न पितरं वाजसातये मंहिष्ठं वाजसातये ॥ १ १३० ०१
पिबा सोमम् इन्द्र सुवानम् अद्रिभिः कोशेन सिक्तम् अवतं न वंसगस् तातृषाणो न वंसगः ।
मदाय हर्यताय ते तुविष्टमाय धायसे ।
आ त्वा यच्छन्तु हरितो न सूर्यम् अहा विश्वेव सूर्यम् ॥ १ १३० ०२
अविन्दद् दिवो निहितं गुहा निधिं वेर् न गर्भम् परिवीतम् अश्मन्य् अनन्ते अन्तर् अश्मनि ।
व्रजं वज्री गवाम् इव सिषासन्न् अङ्गिरस्तमः ।
अपावृणोद् इष इन्द्रः परीवृता द्वार इषः परीवृताः ॥ १ १३० ०३
दादृहाणो वज्रम् इन्द्रो गभस्त्योः क्षत्रेव तिग्मम् असनाय सं श्यद् अहिहत्याय सं श्यत् ।
संविव्यान ओजसा शवोभिर् इन्द्र मज्मना ।
तष्टेव वृक्षं वनिनो नि वृश्चसि परश्वेव नि वृश्चसि ॥ १ १३० ०४
त्वं वृथा नद्य इन्द्र सर्तवे ऽच्छा समुद्रम् असृजो रथाँ इव वाजयतो रथाँ इव ।
इत ऊतीर् अयुञ्जत समानम् अर्थम् अक्षितम् ।
धेनूर् इव मनवे विश्वदोहसो जनाय विश्वदोहसः ॥ १ १३० ०५
इमां ते वाचं वसूयन्त आयवो रथं न धीरः स्वपा अतक्षिषुः सुम्नाय त्वाम् अतक्षिषुः ।
शुम्भन्तो जेन्यं यथा वाजेषु विप्र वाजिनम् ।
अत्यम् इव शवसे सातये धना विश्वा धनानि सातये ॥ १ १३० ०६
भिनत् पुरो नवतिम् इन्द्र पूरवे दिवोदासाय महि दाशुषे नृतो वज्रेण दाशुषे नृतो ।
अतिथिग्वाय शम्बरं गिरेर् उग्रो अवाभरत् ।
महो धनानि दयमान ओजसा विश्वा धनान्य् ओजसा ॥ १ १३० ०७
इन्द्रः समत्सु यजमानम् आर्यम् प्रावद् विश्वेषु शतमूतिर् आजिषु स्वर्मीळ्हेष्व् आजिषु ।
मनवे शासद् अव्रतान् त्वचं कृष्णाम् अरन्धयत् ।
दक्षन् न विश्वं ततृषाणम् ओषति न्य् अर्शसानम् ओषति ॥ १ १३० ०८

सूरश् चक्रम् प्र वृहज् जात ओजसा प्रपित्वे वाचम् अरुणो मुषायती ऽशान आ मुषायति ।
उशना यत् परावतो ऽजगन्न् ऊतये कवे ।
सुम्नानि विश्वा मनुषेव तुर्वणिर् अहा विश्वेव तुर्वणिः ॥ १ १३० ०९
स नो नव्येभिर् वृषकर्मन्न् उक्थैः पुरां दर्तः पायुभिः पाहि शग्मैः । दिवोदासेभिर् इन्द्र स्तवानो वावृधीथा अहोभिर् इव द्यौः ॥ १ १३० १०

इन्द्राय हि द्यौर् असुरो अनम्नतेन्द्राय मही पृथिवी वरीमभिर् द्युम्नसाता वरीमभिः ।
इन्द्रं विश्वे सजोषसो देवासो दधिरे पुरः ।
इन्द्राय विश्वा सवनानि मानुषा रातानि सन्तु मानुषा ॥ १ १३१ ०१
विश्वेषु हि त्वा सवनेषु तुञ्जते समानम् एकं वृषमण्यवः पृथक् स्वः सनिष्यवः पृथक् ।
तं त्वा नावं न पर्षणिं शूषस्य धुरि धीमहि ।
इन्द्रं न यज्ञैश् चितयन्त आयव स्तोमेभिर् इन्द्रम् आयवः ॥ १ १३१ ०२
वि त्वा ततस्रे मिथुना अवस्यवो व्रजस्य साता गव्यस्य निःसृजः सक्षन्त इन्द्र निः सृजः ।
यद् गव्यन्ता द्वा जना स्व१र् यन्ता समूहसि ।
आविष् करिक्रद् वृषणं सचाभुवं वज्रम् इन्द्र सचाभुवम् ॥ १ १३१ ०३
विदुष् टे अस्य वीर्यस्य पूरवः पुरो यद् इन्द्र शारदीर् अवातिरः सासहानो अवातिरः ।
शासस् तम् इन्द्र मर्त्यम् अयज्युं शवसस् पते ।
महीम् अमुष्णाः पृथिवीम् इमा अपो मन्दसान इमा अपः ॥ १ १३१ ०४
आद् इत् ते अस्य वीर्यस्य चर्किरन् मदेषु वृषन्न् उशिजो यद् आविथ सखीयतो यद् आविथ ।
चकर्थ कारम् एभ्यः पृतनासु प्रवन्तवे ।
ते अन्याम्-अन्यां नद्यं सनिष्णत श्रवस्यन्तः सनिष्णत ॥ १ १३१ ०५
उतो नो अस्या उषसो जुषेत ह्य अ१र्कस्य बोधि हविषो हवीमभिः स्वर्षाता हवीमभिः ।
यद् इन्द्र हन्तवे मृधो वृषा वज्रिञ् चिकेतसि ।
आ मे अस्य वेधसो नवीयसो मन्म श्रुधि नवीयसः ॥ १ १३१ ०६

त्वं तम् इन्द्र वावृधानो अस्मयुर् अमित्रयन्तं तुविजात मर्त्यं वज्रेण शूर मर्त्यम् ।
जहि यो नो अघायति शृणुष्व सुश्रवस्तमः ।
रिष्टं न यामन्न् अप भूतु दुर्मतिर् विश्वाप भूतु दुर्मतिः ॥ १ १३१ ०७

त्वया वयम् मघवन् पूर्व्ये धन इन्द्रत्वोताः सासह्याम पृतन्यतो वनुयाम वनुष्यतः ।
नेदिष्ठे अस्मिन्न् अहन्य् अधि वोचा नु सुन्वते ।
अस्मिन् यज्ञे वि चयेमा भरे कृतं वाजयन्तो भरे कृतम् ॥ १ १३२ ०१
स्वर्जेषे भरे आप्रस्य वक्मन्य् उषर्बुधः स्वस्मिन्न् अञ्जसि क्राणस्य स्वस्मिन्न् अञ्जसि ।
अहन्न् इन्द्रो यथा विदे शीर्ष्णा-शीर्ष्णोपवाच्यः ।
अस्मत्रा ते सध्र्यक् सन्तु रातयो भद्रा भद्रस्य रातयः ॥ १ १३२ ०२
तत् तु प्रयः प्रत्नथा ते शुशुक्वनं यस्मिन् यज्ञे वारम् अकृण्वत क्षयम् ऋतस्य वार् असि क्षयम् ।
वि तद् वोचेर् अध द्वितान्तः पश्यन्ति रश्मिभिः ।
स घा विदे अन्व् इन्द्रो गवेषणो बन्धुक्षिद्भ्यो गवेषणः ॥ १ १३२ ०३
नू इत्था ते पूर्वथा च प्रवाच्यं यद् अङ्गिरोभ्यो ऽवृणोर् अप व्रजम् इन्द्र शिक्षन्न् अप व्रजम् ।
ऐभ्यः समान्या दिशास्मभ्यं जेषि योत्सि च ।
सुन्वद्भ्यो रन्धया कं चिद् अव्रतं हृणायन्तं चिद् अव्रतम् ॥ १ १३२ ०४
सं यज् जनान् क्रतुभिः शूर ईक्षयद् धने हिते तरुषन्त श्रवस्यवः प्र यक्षन्त श्रवस्यवः ।
तस्मा आयुः प्रजावद् इद् बाधे अर्चन्त्य् ओजसा ।
इन्द्र ओक्यं दिधिषन्त धीतयो देवाँ अच्छा न धीतयः ॥ १ १३२ ०५
युवं तम् इन्द्रापर्वता पुरोयुधा यो नः पृतन्याद् अप तं-तम् इद् धतं वज्रेण तं-तम् इद् धतम् ।
दूरे चत्ताय छन्त्सद् गहनं यद् इनक्षत् ।
अस्माकं शत्रून् परि शूर विश्वतो दर्मा दर्षीष्ट विश्वतः ॥ १ १३२ ०६

उभे पुनामि रोदसी ऋतेन द्रुहो दहामि सम् महीर् अनिन्द्राः ।
अभिव्लग्य यत्र हता अमित्रा वैलस्थानम् परि तृळ्हा अशेरन् ॥ १ १३३ ०१
अभिव्लग्या चिद् अद्रिवः शीर्षा यातुमतीनाम् ।
छिन्धि वटूरिणा पदा महावटूरिणा पदा ॥ १ १३३ ०२
अवासाम् मघवञ् जहि शर्धो यातुमतीनाम् ।
वैलस्थानके अर्मके महावैलस्थे अर्मके ॥ १ १३३ ०३
यासां तिस्रः पञ्चाशतो ऽभिव्लङ्गैर् अपावपः ।
तत् सु ते मनायति तकत् सु ते मनायति ॥ १ १३३ ०४
पिशङ्गभृष्टिम् अम्भृणम् पिशाचिम् इन्द्र सम् मृण ।
सर्वं रक्षो नि बर्हय ॥ १ १३३ ०५
अवर् मह इन्द्र दादृहि श्रुधी नः शुशोच हि द्यौः क्षा न भीषाꣳ अद्रिवो घृणान् न भीषाꣳ अद्रिवः ।
शुष्मिन्तमो हि शुष्मिभिर् वधैर् उग्रेभिर् ईयसे ।
अपूरुषघ्नो अप्रतीत शूर सत्वभिस् त्रिसप्तैः शूर सत्वभिः ॥ १ १३३ ०६
वनोति हि सुन्वन् क्षयम् परीणसः सुन्वानो हि ष्मा यजत्य् अव द्विषो देवानाम् अव द्विषः ।
सुन्वान इत् सिषासति सहस्रा वाज्य् अवृतः ।
सुन्वानायेन्द्रो ददात्य् आभुवं रयिं ददात्य् आभुवम् ॥ १ १३३ ०७

आ त्वा जुवो रारहाणा अभि प्रयो वायो वहन्त्व् इह पूर्वपीतये सोमस्य पूर्वपीतये ।
ऊर्ध्वा ते अनु सूनृता मनस् तिष्ठतु जानती ।
नियुत्वता रथेना याहि दावने वायो मखस्य दावने ॥ १ १३४ ०१
मन्दन्तु त्वा मन्दिनो वायव् इन्दवो ऽस्मत् क्राणासः सुकृता अभिद्यवो गोभिः क्राणा अभिद्यवः ।
यद् ध क्राणा इरध्यै दक्षं सचन्त ऊतयः ।
सध्रीचीना नियुतो दावने धिय उप ब्रुवत ई धियः ॥ १ १३४ ०२
वायुर् युङ्क्ते रोहिता वायुर् अरुणा वायू रथे अजिरा धुरि वोळ्हवे वहिष्ठा धुरि

वोळ्हवे ।
प्र बोधया पुरंधिं जार आ ससतीम् इव ।
प्र चक्षय रोदसी वासयोषसः श्रवसे वासयोषसः ॥ १ १३४ ०३
तुभ्यम् उषासः शुचयः परावति भद्रा वस्त्रा तन्वते दंसु रश्मिषु चित्रा नव्येषु रश्मिषु ।
तुभ्यं धेनुः सबुदुघा विश्वा वसूनि दोहते ।
अजनयो मरुतो वक्षणाभ्यो दिव आ वक्षणाभ्यः ॥ १ १३४ ०४
तुभ्यं शुक्रासः शुचयस् तुरण्यवो मदेषूग्रा इषणन्त भुर्वण्य् अपाम् इषन्त भुर्वणि ।
त्वां त्सारी दसमानो भगम् ईट्टे तक्षवीये ।
त्वं विश्वस्माद् भुवनात् पासि धर्मणासुर्यात् पासि धर्मणा ॥ १ १३४ ०५
त्वं नो वायव् एषाम् अपूर्व्यः सोमानाम् प्रथमः पीतिम् अर्हसि सुतानाम् पीतिम् अर्हसि ।
उतो विहुत्मतीनां विशां ववर्जुषीणाम् ।
विश्वा इत् ते धेनवो दुह्र आशिरं घृतं दुह्रत आशिरम् ॥ १ १३४ ०६

स्तीर्णम् बर्हिर् उप नो याहि वीतये सहस्रेण नियुता नियुत्वते शतिनीभिर् नियुत्वते ।
तुभ्यं हि पूर्वपीतये देवा देवाय येमिरे ।
प्र ते सुतासो मधुमन्तो अस्थिरन् मदाय क्रत्वे अस्थिरन् ॥ १ १३५ ०१
तुभ्यायं सोमः परिपूतो अद्रिभि स्पार्हा वसानः परि कोशम् अर्षति शुक्रा वसानो अर्षति ।
तवायम् भाग आयुषु सोमो देवेषु हूयते ।
वह वायो नियुतो याह्य अस्मयुर् जुषाणो याह्य अस्मयुः ॥ १ १३५ ०२
आ नो नियुद्भिः शतिनीभिर् अध्वरं सहस्रिणीभिर् उप याहि वीतये वायो हव्यानि वी
तये ।
तवायम् भाग ऋत्वियः सरश्मिः सूर्ये सचा ।
अध्वर्युभिर् भरमाणा अयंसत वायो शुक्रा अयंसत ॥ १ १३५ ०३
आ वां रथो नियुत्वान् वक्षद् अवसे ऽभि प्रयांसि सुधितानि वीतये वायो हव्यानि वी
तये ।

पिबतम् मध्वो अन्धसः पूर्वपेयं हि वां हितम् ।
वायव् आ चन्द्रेण राधसा गतम् इन्द्रश् च राधसा गतम् ॥ १ १३५ ०४
आ वां धियो ववृत्युर् अध्वराꣳ उपेमम् इन्दुम् मर्मृजन्त वाजिनम् आशुम् अत्यं न वाजिनम् ।
तेषाम् पिबतम् अस्मयू आ नो गन्तम् इहोत्या ।
इन्द्रवायू सुतानाम् अद्रिभिर् युवम् मदाय वाजदा युवम् ॥ १ १३५ ०५
इमे वां सोमा अप्स्व् आ सुता इहाध्वर्युभिर् भरमाणा अयंसत वायो शुक्रा अयंसत ।
एते वाम् अभ्य् असृक्षत तिरः पवित्रम् आशवः ।
युवायवो ऽति रोमाण्य् अव्यया सोमासो अत्य् अव्यया ॥ १ १३५ ०६
अति वायो ससतो याहि शश्वतो यत्र ग्रावा वदति तत्र गच्छतं गृहम् इन्द्रश् च गच्छतम् ।
वि सूनृता ददृशे रीयते घृतम् आ पूर्णया नियुता याथो अध्वरम् ।
इन्द्रश् च याथो अध्वरम् ॥ १ १३५ ०७
अत्राह तद् वहेथे मध्व आहुतिं यम् अश्वत्थम् उपतिष्ठन्त जायवो ऽस्मे ते सन्तु जायवः ।
साकं गावः सुवते पच्यते यवो न ते वाय उप दस्यन्ति धेनवो ।
नाप दस्यन्ति धेनवः ॥ १ १३५ ०८
इमे ये ते सु वायो बाह्वोजसो ऽन्तर् नदी ते पतयन्त्य् उक्षणो महि व्राधन्त उक्षणः ।
धन्वञ् चिद् ये अनाशवो जीराश् चिद् अगिरौकसः ।
सूर्यस्येव रश्मयो दुर्नियन्तवो हस्तयोर् दुर्नियन्तवः ॥ १ १३५ ०९

प्र सु ज्येष्ठं निचिराभ्याम् बृहन् नमो हव्यम् मतिम् भरता मृळयद्भ्यां स्वादिष्ठम् मृळयद्भ्याम् ।
ता सम्राजा घृतासुती यज्ञे-यज्ञ उपस्तुता ।
अथैनोः क्षत्रं न कुतश् चनाधृषे देवत्वं नू चिद् आधृषे ॥ १ १३६ ०१
अदर्शि गातुर् उरवे वरीयसी पन्था ऋतस्य सम् अयंस्त रश्मिभिश् चक्षुर् भगस्य रश्मिभिः ।

द्युक्षम् मित्रस्य सादनम् अर्यम्णो वरुणस्य च ।
अथा दधाते बृहद् उक्थ्य १ं वय उपस्तुत्यम् बृहद् वयः ॥ १ १३६ ०२
ज्योतिष्मतीम् अदितिं धारयत्क्षितिं स्वर्वतीम् आ सचेते दिवे-दिवे जागृवांसा दि
वे-दिवे ।
ज्योतिष्मत् क्षत्रम् आशाते आदित्या दानुनस् पती ।
मित्रस् तयोर् वरुणो यातयज्जनो ऽर्यमा यातयज्जनः ॥ १ १३६ ०३
अयम् मित्राय वरुणाय शंतमः सोमो भूत्व् अवपानेष्व् आभगो देवो देवेष्व् आभगः ।
तं देवासो जुषेरत विश्वे अद्य सजोषसः ।
तथा राजाना करथो यद् ईमहे ऋतावाना यद् ईमहे ॥ १ १३६ ०४
यो मित्राय वरुणायाविधज् जनो ऽनर्वाणं तम् परि पातो अंहसो दाश्वांसम् मर्तम्
अंहसः ।
तम् अर्यमाभि रक्षत्य् ऋजूयन्तम् अनु व्रतम् ।
उक्थैर् य एनोः परिभूषति व्रतं स्तोमैर् आभूषति व्रतम् ॥ १ १३६ ०५
नमो दिवे बृहते रोदसीभ्याम् मित्राय वोचं वरुणाय मीळ्हुषे सुमृळीकाय मीळ्हुषे ।
इन्द्रम् अग्निम् उप स्तुहि द्युक्षम् अर्यमणम् भगम् ।
ज्योग् जीवन्तः प्रजया सचेमहि सोमस्योती सचेमहि ॥ १ १३६ ०६
ऊती देवानां वयम् इन्द्रवन्तो मंसीमहि स्वयशसो मरुद्भिः ।
अग्निर् मित्रो वरुणः शर्म यंसन् तद् अश्याम मघवानो वयं च ।

सुषुमा यातम् अद्रिभिर् गोश्रीता मत्सरा इमे सोमासो मत्सरा इमे ।
आ राजाना दिविस्पृशास्मत्रा गन्तम् उप नः ।
इमे वाम् मित्रावरुणा गवाशिरः सोमाः शुक्रा गवाशिरः ॥ १ १३७ ०१
इम आ यातम् इन्दवः सोमासो दध्याशिरः सुतासो दध्याशिरः ।
उत वाम् उषसो बुधि साकं सूर्यस्य रश्मिभिः ।
सुतो मित्राय वरुणाय पीतये चारुर् ऋताय पीतये ॥ १ १३७ ०२
तां वां धेनुं न वासरीम् अंशुं दुहन्त्य् अद्रिभिः सोमं दुहन्त्य् अद्रिभिः ।
अस्मत्रा गन्तम् उप नो ऽर्वाञ्चा सोमपीतये ।
अयं वाम् मित्रावरुणा नृभिः सुतः सोम आ पीतये सुतः ॥ १ १३७ ०३

प्र-प्र॑ पू॒ष्णस् तु॑विजा॒तस्य॑ शस्यते महि॒त्वम् अ॑स्य॒ त॒वसो॒ न त॑न्दते स्तो॒त्रम् अ॑स्य॒ न त॑न्दते ।
अचा॑मि सुम्न॒यन्न् अ॒हम् अन्त्यू॑तिम् मयो॒भुव॑म् ।
विश्व॑स्य॒ यो मन॑ आयु॒युवे॒ म॒खो दे॒व आ॑यु॒युवे॒ म॒खः ॥ १ १३८ ०१
प्र हि त्वा॑ पूषन्न् अजि॒रं न याम॑नि॒ स्तोमे॑भिः कृ॒ण्व ऋ॒णवो॒ यथा॒ मृध॒ उष्ट्रो॒ न पी॑परो॒ मृधः॑ ।
हु॒वे यत् त्वा॑ मयो॒भुवं॑ दे॒वं स॒ख्याय॒ मर्त्यः॑ ।
अ॒स्माक॑म् आङ्गू॒षान् द्यु॒म्निन॑स् कृधि वाजे॑षु द्यु॒म्निन॑स् कृधि ॥ १ १३८ ०२
यस्य॑ ते पूषन् स॒ख्ये वि॑प॒न्यवः॒ क्त्वा॑ चि॒त् सन्तो ऽव॑सा बुबुज्रि॒र इति॒ क्त्वा॑ बुबुज्रि॒रे ।
ताम् अनु॑ त्वा॒ नवी॑यसीं नि॒युतं॑ राय ईमहे ।
अहे॑ळमान उरुशंस॒ सरी॑ भव वाजे॑-वाजे॒ सरी॑ भव ॥ १ १३८ ०३
अ॒स्या ऊ॒ षु ण॒ उप॑ सा॒तये॑ भुवो ऽहे॑ळमानो ररि॒वाꣳ अ॑जाश्व श्रवस्य॒ताम् अ॑जाश्व ।
ओ षु त्वा॑ ववृतीमहि॒ स्तोमे॑भिर् दस्म सा॒धुभिः॑ ।
न॒हि त्वा॑ पूषन्न् अति॒मन्य॑ आघृ॒णे न ते॑ स॒ख्यम् अ॑प॒ह्नवे ॥ १ १३८ ०४

अस्तु॒ श्रौष॑ट् पु॒रो अ॒ग्नीं धि॒या द॑ध आ नु तच् छ॒र्धो॑ दि॒व्यं वृ॑णीमह इन्द्र॒वा॒यू वृ॑णीमहे ।
यद् ध॑ क्रा॒णा वि॒वस्व॑ति॒ नाभा॑ सं॒दाय॑ि नव्य॒सी ।
अध॑ प्र सू न॒ उप॑ यन्तु धी॒तयो॑ दे॒वाꣳ अ॑च्छा॒ न धी॒तयः॑ ॥ १ १३९ ०१
यद् ध॒ त्यन् मि॒त्रावरु॑णाव् ऋ॒ताद् अध्य् आद॑दाथे अनृ॒तं स्वेन॑ म॒न्युना॒ दक्ष॑स्य॒ स्वेन॑ म॒न्युना॑ ।
यु॒वोर् इ॒त्थाधि॑ स॒द्मस्व् अप॑श्याम हिरण्यय॒म् ॥ १ १३९ ०२
धी॒भिश् च॒न मन॑सा॒ स्वेभि॑र् अ॒क्षभि॒: सोम॑स्य॒ स्वेभि॑र् अ॒क्षभि॑: ॥ १ १३९ ०२
यु॒वां स्तोमे॑भिर् देव॒यन्तो॑ अश्विनाश्राव॒यन्त॑ इव श्लो॒कम् आ॒यवो॑ यु॒वां ह॒व्याभ्य् आ ३॒

यवः ।
युवोर् विश्वा अधि श्रियः पृक्षश् च विश्ववेदसा ।
प्रुषायन्ते वाम् पवयो हिरण्यये रथे दस्रा हिरण्यये ॥ १ १३९ ०३
अचेति दस्रा व्य् उ १ नाकम् ऋण्वथो युञ्जते वां रथयुजो दिविष्टिष्व् अध्वस्मानो दिविष्टिषु ।
अधि वां स्थाम वन्धुरे रथे दस्रा हिरण्यये ।
पथेव यन्ताव् अनुशासता रजो ऽञ्जसा शासता रजः ॥ १ १३९ ०४
शचीभिर् नः शचीवसू दिवा नक्तं दशस्यतम् ।
मा वां रातिर् उप दसत् कदा चनास्मद् रातिः कदा चन ॥ १ १३९ ०५
वृषन्न् इन्द्र वृषपाणास इन्दव इमे सुता अद्रिषुतास उद्भिदस् तुभ्यं सुतास उद्भिदः ।
ते त्वा मन्दन्तु दावने महे चित्राय राधसे ।
गीर्भिर् गिर्वाह स्तवमान आ गहि सुमृळीको न आ गहि ॥ १ १३९ ०६
ओ षू णो अग्ने शृणुहि त्वम् ईळितो देवेभ्यो ब्रवसि यज्ञियेभ्यो राजभ्यो यज्ञियेभ्यः ।
यद् ध त्याम् अङ्गिरोभ्यो धेनुं देवा अदत्तन ।
वि तां दुह्रे अर्यमा कर्तरी सचा एष तां वेद मे सचा ॥ १ १३९ ०७
मो षु वो अस्मद् अभि तानि पौंस्या सना भूवन् द्युम्नानि मोत जारिषुर् अस्मत् पुरोत जारिषुः ।
यद् वश् चित्रं युगे-युगे नव्यं घोषाद् अमर्त्यम् ।
अस्मासु तन् मरुतो यच् च दुष्टरं दिधृता यच् च दुष्टरम् ॥ १ १३९ ०८
दध्यङ् ह मे जनुषम् पूर्वो अङ्गिराः प्रियमेधः कण्वो अत्रिर् मनुर् विदुस् ते मे पूर्वे मनुर् विदुः ।
तेषां देवेष्व् आयतिर् अस्माकं तेषु नाभयः ।
तेषाम् पदेन मह्य आ नमे गिरेन्द्राग्नी आ नमे गिरा ॥ १ १३९ ०९
होता यक्षद् वनिनो वन्त वार्यम् बृहस्पतिर् यजति वेन उक्षभिः पुरुवारेभिर् उक्षभिः ।
जगृभ्मा दूराआदिशं श्लोकम् अद्रेर् अध त्मना ।
अधारयद् अररिन्दानि सुक्रतुः पुरू सद्मानि सुक्रतुः ॥ १ १३९ १०
ये देवासो दिव्य् एकादश स्थ पृथिव्याम् अध्य् एकादश स्थ ।
अप्सुक्षितो महिनैकादश स्थ ते देवासो यज्ञम् इमं जुषध्वम् ॥ १ १३९ ११

वेदिषदे प्रियधामाय सुद्युते धासिम् इव प्र भरा योनिम् अग्नये ।
वस्त्रेणेव वासया मन्मना शुचिं ज्योतीरथं शुक्रवर्णं तमोहनम् ॥ १ १४० ०१
अभि द्विजन्मा त्रिवृद् अन्नम् ऋज्यते संवत्सरे वावृधे जग्धम् ई पुनः ।
अन्यस्यासा जिह्वया जेन्यो वृषा न्य् अ १ न्येन वनिनो मृष्ट वारणः ॥ १ १४० ०२
कृष्णप्रुतौ वेविजे अस्य सक्षिता उभा तरेते अभि मातरा शिशुम् ।
प्राचाजिह्मं ध्वसयन्तं तृषुच्युतम् आ साच्यं कुपयं वर्धनम् पितुः ॥ १ १४० ०३
मुमुक्ष्वो ३ मनवे मानवस्यते रघुद्रुवः कृष्णसीतास ऊ जुवः ।
असमना अजिरासो रघुष्यदो वातजूता उप युज्यन्त आशवः ॥ १ १४० ०४
आद् अस्य ते ध्वसयन्तो वृथेरते कृष्णम् अभ्वम् महि वर्पः करिक्रतः ।
यत् सीम् महीम् अवनिम् प्राभि मर्मृशद् अभिश्वसन् स्तनयन्न् एति नानदत् ॥ १ १४० ०५
भूषन् न यो ऽधि बभ्रूषु नम्नते वृषेव पत्नीर् अभ्य् एति रोरुवत् ।
ओजायमानस् तन्वश् च शुम्भते भीमो न शृङ्गा दविधाव दुर्गृभिः ॥ १ १४० ०६
स संस्तिरो विष्टिरः सं गृभायति जानन्न् एव जानतीर् नित्य आ शये ।
पुनर् वर्धन्ते अपि यन्ति देव्यम् अन्यद् वर्पः पित्रोः कृण्वते सचा ॥ १ १४० ०७
तम् अग्रुवः केशिनीः सं हि रेभिर ऊर्ध्वास् तस्थुर् मम्रुषीः प्रायवे पुनः ।
तासां जराम् प्रमुञ्चन्न् एति नानदद् असुम् परं जनयञ् जीवम् अस्तृतम् ॥ १ १४० ०८
अधीवासम् परि मातू रिहन्न् अह तुविग्रेभिः सत्वभिर् याति वि ज्रयः ।
वयो दधत् पद्वते रेरिहत् सदानु श्येनी सचते वर्तनीर् अह ॥ १ १४० ०९
अस्माकम् अग्ने मघवत्सु दीदिह्य् अध श्वसीवान् वृषभो दमूनाः ।
अवास्या शिशुमतीर् अदीदेर् वर्मेव युत्सु परिजर्भुराणः ॥ १ १४० १०
इदम् अग्ने सुधितं दुधितात् अधि प्रियाद् उ चिन् मन्मनः प्रेयो अस्तु ते ।
यत् ते शुक्रं तन्वो ३ रोचते शुचि तेनास्मभ्यं वनसे रत्नम् आ त्वम् ॥ १ १४० ११
रथाय नावम् उत नो गृहाय नित्यारित्राम् पद्वतीं रास्य् अग्ने ।
अस्माकं वीराꣳ उत नो मघोनो जनाꣳश् च या पारयाच् छर्म या च ॥ १ १४० १२
अभी नो अग्न उक्थम् इज् जुगुर्या द्यावाक्षामा सिन्धवश् च स्वगूर्ताः ।

गव्यं यव्यं यन्तो दीर्घाहेषं वरम् अरुण्यो वरन्त ॥ १ १४० १३

बळ् इत्था तद् वपुषे धायि दर्शतं देवस्य भर्गः सहसो यतो जनि ।
यद् ईम् उप ह्वरते साधते मतिर् ऋतस्य धेना अनयन्त सस्रुतः ॥ १ १४१ ०१
पृक्षो वपुः पितुमान् नित्य आ शये द्वितीयम् आ सप्तशिवासु मातृषु ।
तृतीयम् अस्य वृषभस्य दोहसे दशप्रमतिं जनयन्त योषणः ॥ १ १४१ ०२
निर् यद् ईम् बुध्नान् महिषस्य वर्पस ईशानासः शवसा क्रन्त सूरयः ।
यद् ईम् अनु प्रदिवो मध्व आधवे गुहा सन्तम् मातरिश्वा मथायति ॥ १ १४१ ०३
प्र यत् पितुः परमान् नीयते पर्य् आ पृक्षुधो वीरुधो दंसु रोहति ।
उभा यद् अस्य जनुषं यद् इन्वत आद् इद् यविष्ठो अभवद् घृणा शुचिः ॥ १ १४१ ०४
आद् इन् मातॄर् आविशद् यास्व् आ शुचिर् अहिंस्यमान उर्विया वि वावृधे ।
अनु यत् पूर्वा अरुहत् सनाजुवो नि नव्यसीष्व् अवरासु धावते ॥ १ १४१ ०५
आद् इद् धोतारं वृणते दिविष्टिषु भगम् इव पपृचानास ऋञ्जते ।
देवान् यत् क्रत्वा मज्मना पुरुष्टुतो मर्तं शंस विश्वधा वेति धायसे ॥ १ १४१ ०६
वि यद् अस्थाद् यजतो वातचोदितो ह्वारो न वक्वा जरणा अनाकृतः ।
तस्य पत्मन् दक्षुषः कृष्णजंहसः शुचिजन्मनो रज आ व्यध्वनः ॥ १ १४१ ०७
रथो न यातः शिक्वभिः कृतो द्याम् अङ्गेभिर् अरुषेभिर् ईयते ।
आद् अस्य ते कृष्णासो दक्षि सूरयः शूरस्येव त्वेषथाद् ईषते वयः ॥ १ १४१ ०८
त्वया ह्य अग्ने वरुणो धृतव्रतो मित्रः शाशद्रे अर्यमा सुदानवः ।
यत् सीम् अनु क्रतुना विश्वथा विभुर् अरान् न नेमिः परिभूर् अजायथाः ॥ १ १४१ ०९
त्वम् अग्ने शशमानाय सुन्वते रत्नं यविष्ठ देवतातिम् इन्वसि ।
तं त्वा नु नव्यं सहसो युवन् वयम् भगं न कारे महिरत्न धीमहि ॥ १ १४१ १०
अस्मे रयिं न स्वर्थं दमूनसम् भगं दक्षं न पपृचासि धर्णसिम् ।
रश्मीर् इव यो यमति जन्मनी उभे देवानां शंसम् ऋत आ च सुक्रतुः ॥ १ १४१ ११
उत नः सुद्योत्मा जीराश्वो होता मन्द्रः शृणवच् चन्द्ररथः ।
स नो नेषन् नेषतमैर् अमूरो ऽग्निर् वामं सुवितं वस्यो अच्छ ॥ १ १४१ १२

अस्ताव्य् अग्निः शिमीवद्भिर् अर्कैः साम्राज्याय प्रतरं दधानः ।
अमी च ये मघवानो वयं च मिहं न सूरो अति निष् टतन्युः ॥ १ १४१ १३

समिद्धो अग्न आ वह देवाꣳ अद्य यतस्रुचे ।
तन्तुं तनुष्व पूर्व्यं सुतसोमाय दाशुषे ॥ १ १४२ ०१
घृतवन्तम् उप मासि मधुमन्तं तनूनपात् ।
यज्ञं विप्रस्य मावतः शशमानस्य दाशुषः ॥ १ १४२ ०२
शुचिः पावको अद्भुतो मध्वा यज्ञम् मिमिक्षति ।
नराशंसः त्रिर् आ दिवो देवो देवेषु यज्ञियः ॥ १ १४२ ०३
ईळितो अग्न आ वहेन्द्रं चित्रम् इह प्रियम् ।
इयं हि त्वा मतिर् ममाच्छा सुजिह्व वच्यते ॥ १ १४२ ०४
स्तृणानासो यतस्रुचो बर्हिर् यज्ञे स्वध्वरे ।
वृञ्जे देवव्यचस्तमम् इन्द्राय शर्म सप्रथः ॥ १ १४२ ०५
वि श्रयन्ताम् ऋतावृधः प्रयै देवेभ्यो महीः ।
पावकासः पुरुस्पृहो द्वारो देवीर् असश्चतः ॥ १ १४२ ०६
आ भन्दमाने उपाके नक्तोषासा सुपेशसा ।
यह्वी ऋतस्य मातरा सीदताम् बर्हिर् आ सुमत् ॥ १ १४२ ०७
मन्द्रजिह्वा जुगुर्वणी होतारा दैव्या कवी ।
यज्ञं नो यक्षताम् इमं सिध्रम् अद्य दिविस्पृशम् ॥ १ १४२ ०८
शुचिर् देवेष्व् अर्पिता होत्रा मरुत्सु भारती ।
इळा सरस्वती मही बर्हिः सीदन्तु यज्ञियाः ॥ १ १४२ ०९
तन् नस् तुरीपम् अद्भुतम् पुरु वारम् पुरु त्मना ।
त्वष्टा पोषाय वि ष्यतु राये नाभा नो अस्मयुः ॥ १ १४२ १०
अवसृजन्न् उप त्मना देवान् यक्षि वनस्पते ।
अग्निर् हव्या सुषूदति देवो देवेषु मेधिरः ॥ १ १४२ ११
पूषण्वते मरुत्वते विश्वदेवाय वायवे ।
स्वाहा गायत्रवेपसे हव्यम् इन्द्राय कर्तन ॥ १ १४२ १२

स्वाहाकृतान्य् आ गह्य् उप हव्यानि वीतये ।
इन्द्रा गहि श्रुधी हवं त्वां हवन्ते अध्वरे ॥ १ १४२ १३

प्र तव्यसीं नव्यसीं धीतिम् अग्नये वाचो मतिं सहसः सूनवे भरे ।
अपां नपाद् यो वसुभिः सह प्रियो होता पृथिव्यां न्य् असीदद् ऋत्वियः ॥ १ १४३ ०१
स जायमानः परमे व्योमन्य् आविर् अग्निर् अभवन् मातरिश्वने ।
अस्य क्रत्वा समिधानस्य मज्मना प्र द्यावा शोचिः पृथिवी अरोचयत् ॥ १ १४३ ०२
अस्य त्वेषा अजरा अस्य भानवः सुसंदृशः सुप्रतीकस्य सुद्युतः ।
भात्वक्षसो अत्य् अक्तुर् न सिन्धवो ऽग्ने रेजन्ते असंसन्तो अजराः ॥ १ १४३ ०३
यम् एरिरे भृगवो विश्ववेदसं नाभा पृथिव्या भुवनस्य मज्मना ।
अग्निं तं गीर्भिर् हिनुहि स्व आ दमे य एको वस्वो वरुणो न राजति ॥ १ १४३ ०४
न यो वराय मरुताम् इव स्वनः सेनेव सृष्टा दिव्या यथाशनिः ।
अग्निर् जम्भैस् तिगितैर् अत्ति भर्वति योधो न शत्रून् स वना न्य् ऋञ्जते ॥ १ १४३ ०५
कुविन् नो अग्निर् उचथस्य वीर् असद् वसुष् कुविद् वसुभिः कामम् आवरत् ।
चोदः कुवित् तुतुज्यात् सातये धियः शुचिप्रतीकं तम् अया धिया गृणे ॥ १ १४३ ०६
घृतप्रतीकं व ऋतस्य धूर्षदम् अग्निम् मित्रं न समिधान ऋञ्जते ।
इन्धानो अक्रो विदथेषु दीद्यच् छुक्रवर्णाम् उद् उ नो यंसते धियम् ॥ १ १४३ ०७
अप्रयुच्छन्न् अप्रयुच्छद्भिर् अग्ने शिवेभिर् नः पायुभिः पाहि शग्मैः ।
अदब्धेभिर् अदृपितेभिर् इष्टे ऽनिमिषद्भिः परि पाहि नो जाः ॥ १ १४३ ०८

एति प्र होता व्रतम् अस्य माययोर्ध्वां दधानः शुचिपेशसं धियम् ।
अभि स्रुचः क्रमते दक्षिणावृतो या अस्य धाम प्रथमं ह निंसते ॥ १ १४४ ०१
अभीम् ऋतस्य दोहना अनूषत योनौ देवस्य सदने परीवृताः ।
अपाम् उपस्थे विभृतो यद् आवसद् अध स्वधा अधयद् याभिर् ईयते ॥ १ १४४ ०२
युयूषतः सवयसा तद् इद् वपुः समानम् अर्थं वितरित्रता मिथः ।

आद् ईम् भगो न हव्यः सम् अस्मद् आ वोळ्हुर् न रश्मीन् सम् अयंस्त सारथिः ॥ १ १४४ ०३
यम् ई द्वा सवयसा सपर्यतः समाने योना मिथुना समोकसा ।
दिवा न नक्तम् पलितो युवाजनि पुरू चरन्न् अजरो मानुषा युगा ॥ १ १४४ ०४
तम् ईं हिन्वन्ति धीतयो दश व्रिशो देवम् मर्तास ऊतये हवामहे ।
धनोर् अधि प्रवत आ स ऋण्वत्य् अभिव्रजद्भिर् वयुना नवाधित ॥ १ १४४ ०५
त्वं ह्य अग्ने दिव्यस्य राजसि त्वम् पार्थिवस्य पशुपा इव त्मना ।
एनी त एते बृहती अभिश्रिया हिरण्ययी वङ्करी बर्हिर् आशाते ॥ १ १४४ ०६
अग्ने जुषस्व प्रति हर्य तद् वचो मन्द्र स्वधाव ऋतजात सुक्रतो ।
यो विश्वतः प्रत्यङ् असि दर्शतो रण्वः संदृष्टौ पितुमाँ इव क्षयः ॥ १ १४४ ०७

तम् पृच्छता स जगामा स वेद स चिकित्वाँ ईयते सा न्व् ईयते ।
तस्मिन् सन्ति प्रशिषस् तस्मिन्न् इष्टयः स वाजस्य शवसः शुष्मिणस् पतिः ॥ १ १४५ ०१
तम् इत् पृच्छन्ति न सिमो वि पृच्छति स्वेनेव धीरो मनसा यद् अग्रभीत् ।
न मृष्यते प्रथमं नापरं वचो ऽस्य क्रत्वा सचते अप्रदृपितः ॥ १ १४५ ०२
तम् इद् गच्छन्ति जुह्व १ स् तम् अर्वतीर् विश्वान्य् एकः शृणवद् वचांसि मे ।
पुरुप्रैषस् ततुरिर् यज्ञसाधनो ऽच्छिद्रोतिः शिशुर् आदत्त सं रभः ॥ १ १४५ ०३
उपस्थायं चरति यत् समारत सद्यो जातस् तत्सार युज्येभिः ।
अभि श्वान्तम् मृशते नान्द्ये मुदे यद् ई गच्छन्त्य् उशतीर् अपिष्ठितम् ॥ १ १४५ ०४
स ईम् मृगो अप्यो वनर्गुर् उप त्वच्य् उपमस्यां नि धायि ।
व्य् अब्रवीद् वयुना मर्त्येभ्यो ऽग्निर् विद्वाँ ऋतचिद् धि सत्यः ॥ १ १४५ ०५

त्रिमूर्धानं सप्तरश्मिं गृणीषे ऽनूनम् अग्निम् पित्रोर् उपस्थे ।
निषत्तम् अस्य चरतो ध्रुवस्य विश्वा दिवो रोचनापप्रिवांसम् ॥ १ १४६ ०१
उक्षा महाँ अभि ववक्ष एने अजरस् तस्थाव् इतौतिर् ऋष्वः ।

उर्व्याः पदो नि दधाति सानौ रिहन्त्य् ऊधो अरुषासो अस्य ॥ १ १४६ ०२
समानं वत्सम् अभि संचरन्ती विष्वग् धेनू वि चरतः सुमेके ।
अनपवृज्याꣳ अध्वनो मिमानि विश्वान् केताꣳ अधि महो दधानि ॥ १ १४६ ०३
धीरासः पदं कवयो नयन्ति नाना हृदा रक्षमाणा अजुर्यम् ।
सिषासन्तः पर्य् अपश्यन्त सिन्धुम् आविर् एभ्यो अभवत् सूर्यो नॄन् ॥ १ १४६ ०४
दिदृक्षेण्यः परि काष्ठासु जेन्य ईळेन्यो महो अर्भाय जीवसे ।
पुरुत्रा यद् अभवत् सूर् अहैभ्यो गर्भेभ्यो मघवा विश्वदर्शतः ॥ १ १४६ ०५

कथा ते अग्ने शुचयन्त आयोर् ददाशुर् वाजेभिर् आशुषाणाः ।
उभे यत् तोके तनये दधाना ऋतस्य सामन् रणयन्त देवाः ॥ १ १४७ ०१
बोधा मे अस्य वचसो यविष्ठ मंहिष्ठस्य प्रभृतस्य स्वधावः ।
पीयति त्वो अनु त्वो गृणाति वन्दारुस् ते तन्वं वन्दे अग्ने ॥ १ १४७ ०२
ये पायवो मामतेयं ते अग्ने पश्यन्तो अन्धं दुरिताद् अरक्षन् ।
ररक्ष तान् सुकृतो विश्ववेदा दिप्सन्त इद् रिपवो नाह देभुः ॥ १ १४७ ०३
यो नो अग्ने अररिवाꣳ अघायुर् अरातीवा मर्चयति द्वयेन ।
मन्त्रो गुरुः पुनर् अस्तु सो अस्मा अनु मृक्षीष्ट तन्वं दुरुक्तैः ॥ १ १४७ ०४
उत वा यः सहस्य प्रविद्वान् मर्तो मर्तम् मर्चयति द्वयेन ।
अतः पाहि स्तवमान स्तुवन्तम् अग्ने माकिर् नो दुरिताय धायीः ॥ १ १४७ ०५

मथीद् यद् ईं विष्टो मातरिश्वा होतारं विश्वाप्सु विश्वदेव्यम् ।
नि यं दधुर् मनुष्यासु विक्षु स्व १ र् ण चित्रं वपुषे विभावम् ॥ १ १४८ ०१
ददानम् इन् न ददभन्त मन्माग्निर् वरूथम् मम तस्य चाकन् ।
जुषन्त विश्वान्य् अस्य कर्मोपस्तुतिम् भरमाणस्य कारोः ॥ १ १४८ ०२
नित्ये चिन् नु यं सदने जगुभ्रे प्रशस्तिभिर् दधिरे यज्ञियासः ।
प्र सू नयन्त गृभयन्त इष्टाव् अश्वासो न रथ्यो रारहाणाः ॥ १ १४८ ०३
पुरूणि दस्मो नि रिणाति जम्भैर् आद् रोचते वन आ विभावा ।

आद् अस्य वातो अनु वाति शोचिर् अस्तुर् न शर्याम् असनाम् अनु द्यून् ॥ १ १४८ ०४
न यं रिपवो न रिषण्यवो गर्भे सन्तं रेषणा रेषयन्ति ।
अन्धा अपश्या न दभन्न् अभिख्या नित्यास ईम् प्रेतारो अरक्षन् ॥ १ १४८ ०५

महः स राय एषते पतिर् दन्न् इन इनस्य वसुनः पद आ ।
उप ध्रजन्तम् अद्रयो विधन्न् इत् ॥ १ १४९ ०१
स यो वृषा नरां न रोदस्योः श्रवोभिर् अस्ति जीवपीतसर्गः ।
प्र यः ससाणः शिश्रीत योनौ ॥ १ १४९ ०२
आ यः पुरं नार्मिणीम् अदीदेद् अत्यः कविर् नभन्यो ३ नावा ।
सूरो न रुरुक्वाञ् छुतात्मा ॥ १ १४९ ०३
अभि द्विजन्मा त्री रोचनानि विश्वा रजांसि शुशुचानो अस्थात् ।
होता यजिष्ठो अपां सधस्थे ॥ १ १४९ ०४
अयं स होता यो द्विजन्मा विश्वा दधे वार्याणि श्रवस्या ।
मर्तो यो अस्मै सुतुको ददाश ॥ १ १४९ ०५

पुरु त्वा दाश्वान् वोचे ऽरिर् अग्ने तव स्विद् आ ।
तोदस्येव शरण आ महस्य ॥ १ १५० ०१
व्य् अनिनस्य धनिनः प्रहोषे चिद् अरुषः ।
कदा चन प्रजिगतो अदेवयोः ॥ १ १५० ०२
स चन्द्रो विप्र मर्त्यो महो व्राधन्तमो दिवि ।
प्र-प्रेत् ते अग्ने वनुषः स्याम ॥ १ १५० ०३

मित्रं न यं शिम्या गोषु गव्यवः स्वाध्यो विदथे अप्सु जीजनन् ।
अरेजेतां रोदसी पाजसा गिरा प्रति प्रियं यजतं जनुषाम् अवः ॥ १ १५१ ०१

यद् ध त्यद् वाम् पुरुमीळ्हस्य सोमिनः प्र मित्रासो न दधिरे स्वाभुवः ।
अध क्रतुं विदतं गातुम् अर्चत उत श्रुतं वृषणा पस्त्यावतः ॥ १ १५१ ०२
आ वाम् भूषन् क्षितयो जन्म रोदस्योः प्रवाच्यं वृषणा दक्षसे महे ।
यद् ईम् ऋताय भरथो यद् अर्वति प्र होत्रया शिम्या वीथो अध्वरम् ॥ १ १५१ ०३
प्र सा क्षितिर् असुर या महि प्रिय ऋतावानाव् ऋतम् आ घोषथो बृहत् ।
युवं दिवो बृहतो दक्षम् आभुवं गां न धुर्य् उप युञ्जाथे अपः ॥ १ १५१ ०४
मही अत्र महिना वारम् ऋण्वथो ऽरेणवस् तुज आ सद्मन् धेनवः ।
स्वरन्ति ता उपरताति सूर्यम् आ निम्रुच उषसस् तक्ववीर् इव ॥ १ १५१ ०५
आ वाम् ऋताय केशिनीर् अनूषत मित्र यत्र वरुण गातुम् अर्चथः ।
अव त्मना सृजतम् पिन्वतं धियो युवं विप्रस्य मन्मनाम् इरज्यथः ॥ १ १५१ ०६
यो वां यज्ञैः शशमानो ह दाशति कविर् होता यजति मन्मसाधनः ।
उपाह तं गच्छथो वीथो अध्वरम् अच्छा गिरः सुमतिं गन्तम् अस्मयू ॥ १ १५१ ०७
युवां यज्ञैः प्रथमा गोभिर् अञ्जत ऋतावाना मनसो न प्रयुक्तिषु ।
भरन्ति वाम् मन्मना संयता गिरो ऽदृप्यता मनसा रेवद् आशाथे ॥ १ १५१ ०८
रेवद् वयो दधाथे रेवद् आशाथे नरा मायाभिर् इतऊति माहिनम् ।
न वां द्यावो ऽहभिर् नोत सिन्धवो न देवत्वम् पणयो नानशुर् मघम् ॥ १ १५१ ०९

युवं वस्त्राणि पीवसा वसाथे युवोर् अच्छिद्रा मन्तवो ह सर्गाः ।
अवातिरतम् अनृतानि विश्व ऋतेन मित्रावरुणा सचेथे ॥ १ १५२ ०१
एतच् चन त्वो वि चिकेतद् एषां सत्यो मन्त्रः कविशस्त ऋघावान् ।
त्रिरश्रिं हन्ति चतुरश्रिर् उग्रो देवनिदो ह प्रथमा अजूर्यन् ॥ १ १५२ ०२
अपाद् एति प्रथमा पद्वतीनां कस् तद् वाम् मित्रावरुणा चिकेत ।
गर्भो भारम् भरत्य् आ चिद् अस्य ऋतम् पिपर्त्य् अनृतं नि तारीत् ॥ १ १५२ ०३
प्रयन्तम् इत् परि जारं कनीनाम् पश्यामसि नोपनिपद्यमानम् ।
अनवपृग्णा वितता वसानम् प्रियम् मित्रस्य वरुणस्य धाम ॥ १ १५२ ०४
अनश्वो जातो अनभीशुर् अर्वा कनिक्रदत् पतयद् ऊर्ध्वसानुः ।
अचित्तम् ब्रह्म जुजुषुर् युवानः प्र मित्रे धाम वरुणे गृणन्तः ॥ १ १५२ ०५

आ धेनवो मामतेयम् अवन्तीर् ब्रह्मप्रियम् पीपयन् सस्मिन्न् ऊधन् ।
पित्वो भिक्षेत वयुनानि विद्वान् आसाविवासन्न् अदितिम् उरुष्येत् ॥ १ १५२ ०६
आ वाम् मित्रावरुणा हव्यजुष्टिं नमसा देवाव् अवसा ववृत्याम् ।
अस्माकम् ब्रह्म पृतनासु सह्या अस्माकं वृष्टिर् दिव्या सुपारा ॥ १ १५२ ०७

यजामहे वाम् महः सजोषा हव्येभिर् मित्रावरुणा नमोभिः ।
घृतैर् घृतस्नू अध यद् वाम् अस्मे अध्वर्यवो न धीतिभिर् भरन्ति ॥ १ १५३ ०१
प्रस्तुतिर् वां धाम न प्रयुक्तिर् अयामि मित्रावरुणा सुवृक्तिः ।
अनक्ति यद् वां विदथेषु होता सुम्नं वां सूरिर् वृषणाव् इयक्षन् ॥ १ १५३ ०२
पीपाय धेनुर् अदितिर् ऋताय जनाय मित्रावरुणा हविर्दे ।
हिनोति यद् वां विदथे सपर्यन् स रातहव्यो मानुषो न होता ॥ १ १५३ ०३
उत वां विक्षु मद्यास्व् अन्धो गाव आपश् च पीपयन्त देवीः ।
उतो नो अस्य पूर्व्यः पतिर् दन् वीतम् पातम् पयस उस्रियायाः ॥ १ १५३ ०४

विष्णोर् नु कं वीर्याणि प्र वोचं यः पार्थिवानि विममे रजांसि ।
यो अस्कभायद् उत्तरं सधस्थं विचक्रमाणस् त्रेधोरुगायः ॥ १ १५४ ०१
प्र तद् विष्णु स्तवते वीर्येण मृगो न भीमः कुचरो गिरिष्ठाः ।
यस्योरुषु त्रिषु विक्रमणेष्व् अधिक्षियन्ति भुवनानि विश्वा ॥ १ १५४ ०२
प्र विष्णवे शूषम् एतु मन्म गिरिक्षित उरुगायाय वृष्णे ।
य इदं दीर्घम् प्रयतं सधस्थम् एको विममे त्रिभिर् इत् पदेभिः ॥ १ १५४ ०३
यस्य त्री पूर्णा मधुना पदान्य् अक्षीयमाणा स्वधया मदन्ति ।
य उ त्रिधातु पृथिवीम् उत द्याम् एको दाधार भुवनानि विश्वा ॥ १ १५४ ०४
तद् अस्य प्रियम् अभि पाथो अश्यां नरो यत्र देवयवो मदन्ति ।
उरुक्रमस्य स हि बन्धुर् इत्था विष्णोः पदे परमे मध्व उत्सः ॥ १ १५४ ०५
ता वां वास्तून्य् उश्मसि गमध्यै यत्र गावो भूरिशृङ्गा अयासः ।
अत्राह तद् उरुगायस्य वृष्णः परमम् पदम् अव भाति भूरि ॥ १ १५४ ०६

प्र वः पान्तम् अन्धसो धियायते महे शूराय विष्णवे चार्चत ।
या सानुनि पर्वतानाम् अदाभ्या महस् तस्थतुर् अर्वतेव साधुना ॥ १ १५५ ०१
त्वेषम् इत्था समरणं शिमीवतोर् इन्द्राविष्णू सुतपा वाम् उरुष्यति ।
या मर्त्याय प्रतिधीयमानम् इत् कृशानोर् अस्तुर् असनाम् उरुष्यथः ॥ १ १५५ ०२
ता ईं वर्धन्ति मह्य अस्य पौंस्यं नि मातरा नयति रेतसे भुजे ।
दधाति पुत्रो ऽवरम् परम् पितुर् नाम तृतीयम् अधि रोचने दिवः ॥ १ १५५ ०३
तत्-तद् इद् अस्य पौंस्यं गृणीमसीनस्य त्रातुर् अवृकस्य मीळ्हुषः ।
यः पार्थिवानि त्रिभिर् इद् विगामभिर् उरु क्रमिष्टोरुगायाय जीवसे ॥ १ १५५ ०४
द्वे इद् अस्य क्रमणे स्वर्दृशो ऽभिख्याय मर्त्यो भुरण्यति ।
तृतीयम् अस्य नकिर् आ दधर्षति वयश् चन पतयन्तः पतत्रिणः ॥ १ १५५ ०५
चतुर्भिः साकं नवतिं च नामभिश् चक्रं न वृत्तं व्यतीर् अवीविपत् ।
बृहच्छरीरो विमिमान ऋक्वभिर् युवाकुमारः प्रत्य् एत्य् आहवम् ॥ १ १५५ ०६

भवा मित्रो न शेव्यो घृतासुतिर् विभूतद्युम्न एवया उ सप्रथाः ।
अधा ते विष्णो विदुषा चिद् अर्ध्य स्तोमो यज्ञश् च राध्यो हविष्मता ॥ १ १५६ ०१
यः पूर्व्याय वेधसे नवीयसे सुमज्जानये विष्णवे ददाशति ।
यो जातम् अस्य महतो महि ब्रवत् सेद् उ श्रवोभिर् युज्यं चिद् अभ्य् असत् ॥ १ १५६ ०२
तम् उ स्तोतारः पूर्व्यं यथा विद ऋतस्य गर्भं जनुषा पिपर्तन ।
आस्य जानन्तो नाम चिद् विवक्तन महस् ते विष्णो सुमतिम् भजामहे ॥ १ १५६ ०३
तम् अस्य राजा वरुणस् तम् अश्विना क्रतुं सचन्त मारुतस्य वेधसः ।
दाधार दक्षम् उत्तमम् अहर्विदं व्रजं च विष्णुः सखिवाँ अपोर्णुते ॥ १ १५६ ०४
आ यो विवाय सचथाय दैव्य इन्द्राय विष्णुः सुकृते सुकृत्तरः ।
वेधा अजिन्वत् त्रिषधस्थ आर्यम् ऋतस्य भागे यजमानम् आभजत् ॥ १ १५६ ०५

अबोध्य् अग्निर् ज्म उद् एति सूर्यो व्य् उ ँ षाश् चन्द्रा मह्य् आवो अर्चिषा ।
आयुक्षाताम् अश्विना यातवे रथम् प्रासावीद् देवः सविता जगत् पृथक् ॥ १ १५७ ०१
यद् युञ्जाथे वृषणम् अश्विना रथं घृतेन नो मधुना क्षत्रम् उक्षतम् ।
अस्माकम् ब्रह्म पृतनासु जिन्वतं वयं धना शूरसाता भजेमहि ॥ १ १५७ ०२
अर्वाङ् त्रिचक्रो मधुवाहनो रथो जीराश्वो अश्विनोर् यातु सुष्टुतः ।
त्रिवन्धुरो मघवा विश्वसौभगः शं न आ वक्षद् द्विपदे चतुष्पदे ॥ १ १५७ ०३
आ न ऊर्जं वहतम् अश्विना युवम् मधुमत्या नः कशया मिमिक्षतम् ।
प्रायुस् तारिष्टं नी रपांसि मृक्षतं सेधतं द्वेषो भवतं सचाभुवा ॥ १ १५७ ०४
युवं ह गर्भं जगतीषु धत्थो युवं विश्वेषु भुवनेष्व् अन्तः ।
युवम् अग्निं च वृषणाव् अपश् च वनस्पतीर् अश्विनाव् ऐरयेथाम् ॥ १ १५७ ०५
युवं ह स्थो भिषजा भेषजेभिर् अथो ह स्थो रथ्या ँ राथ्येभिः ।
अथो ह क्षत्रम् अधि धत्थ उग्रा यो वां हविष्मान् मनसा ददाश ॥ १ १५७ ०६

वसू रुद्रा पुरुमन्तू वृधन्ता दशस्यतं नो वृषणाव् अभिष्टौ ।
दस्रा ह यद् रेक्ण औचथ्यो वाम् प्र यत् ससाथे अकवाभिर् ऊती ॥ १ १५८ ०१
को वां दाशत् सुमतये चिद् अस्यै वसू यद् धेथे नमसा पदे गोः ।
जिगृतम् अस्मे रेवतीः पुरंधीः कामप्रेणेव मनसा चरन्ता ॥ १ १५८ ०२
युक्तो ह यद् वां तौग्र्याय पेरुर् वि मध्ये अर्णसो धायि पज्रः ।
उप वाम् अवः शरणं गमेयं शूरो नाज्म पतयद्भिर् एवैः ॥ १ १५८ ०३
उपस्तुतिर् औचथ्यम् उरुष्येन् मा माम् इमे पतत्रिणी वि दुग्धाम् ।
मा माम् एधो दशतयश् चितो धाक् प्र यद् वाम् बद्धस् त्मनि खादति क्षाम् ॥ १ १५८ ०४
न मा गरन् नद्यो मातृतमा दासा यद् ईं सुसमुब्धम् अवाधुः ।
शिरो यद् अस्य त्रैतनो वितक्षत् स्वयं दास उरो अंसाव् अपि ग्ध ॥ १ १५८ ०५
दीर्घतमा मामतेयो जुजुर्वान् दशमे युगे ।
अपाम् अर्थं यतीनाम् ब्रह्मा भवति सारथिः ॥ १ १५८ ०६

प्र द्यावा॑ य॒ज्ञैः पृ॑थि॒वी ऋ॑ता॒वृधा॑ म॒ही स्तु॑षे वि॒दथे॑षु॒ प्रचे॑तसा ।
दे॒वेभि॒र् ये दे॒वपु॑त्रे सु॒दंस॑से॒त्था धि॒या वार्या॑णि प्र॒भूष॑तः ॥ १ १५९ ०१
उ॒त म॑न्ये पि॒तुर् अ॒द्रुहो॒ मनो॑ मा॒तुर् महि॒ स्वत॑व॒स् तद् धवी॑मभिः ।
सु॒रेत॑सा पि॒तरा॒ भूम॑ चक्रतुर् उ॒रु प्र॒जाया॑ अ॒मृतं॒ वरी॑मभिः ॥ १ १५९ ०२
ते सू॒नवः॒ स्वप॑सः सु॒दंस॑सो म॒ही ज॑ज्ञुर् मा॒तरा॑ पू॒र्वचि॑त्तये ।
स्था॒तुश् च॑ स॒त्यं जग॑तश् च॒ धर्म॑णि पु॒त्रस्य॑ पाथः प॒दम् अद्व॑याविनः ॥ १ १५९ ०३
ते मा॒यिनो॑ ममिरे सु॒प्रचे॑तसो जा॒मी सयो॑नी मिथु॒ना समो॑कसा ।
नव्यं॑-नव्यं॒ तन्तु॒म् आ त॑न्वते दि॒वि स॑मु॒द्रे अ॒न्तः क॒वयः॑ सुदी॒तयः॑ ॥ १ १५९ ०४
तद् राधो॑ अ॒द्य स॑वि॒तुर् वरे॑ण्यं व॒यं दे॒वस्य॑ प्रस॒वे म॑नामहे ।
अ॒स्मभ्यं॑ द्यावापृथिवी सुचे॒तुना॑ र॒यिं ध॑त्तं॒ वसु॑मन्तं शत॒ग्विन॑म् ॥ १ १५९ ०५

ते हि द्यावा॑पृथि॒वी वि॒श्वश॑म्भुव ऋ॒ताव॑री॒ रज॑सो धार॒यत्क॑वी ।
सु॒जन्म॑नी धि॒षणे॑ अ॒न्तर् ई॑यते दे॒वो दे॒वी धर्म॑णा॒ सूर्यः॒ शुचिः॑ ॥ १ १६० ०१
उ॒रु॒व्यच॑सा म॒हिनी॑ अस॒श्चता॑ पि॒ता मा॒ता च॒ भुव॑नानि रक्षतः ।
सु॒धृष्ट॑मे वपु॒ष्ये ३॒॑ न रोद॑सी पि॒ता यत् सी॑म् अ॒भि रू॒पैर् अवा॑सयत् ॥ १ १६० ०२
स वह्निः॑ पु॒त्रः पि॒त्रोः प॒वित्र॑वान् पु॒नाति॒ धीरो॒ भुव॑नानि मा॒यया॑ ।
धे॒नुं च॒ पृश्निं॑ वृष॒भं सु॒रेत॑सं वि॒श्वाहा॑ शु॒क्रम् पयो॑ अस्य दुक्षत ॥ १ १६० ०३
अ॒यं दे॒वाना॑म् अ॒पसा॑म् अ॒पस्त॑मो॒ यो ज॒जान॒ रोद॑सी वि॒श्वश॑म्भुवा ।
वि यो म॒मे रज॑सी सुक्रतू॒यया॒जरे॑भि॒ स्कम्भ॑नेभिः॒ सम् आ॑नृचे ॥ १ १६० ०४
ते नो॑ गृणा॒ने म॑हिनी॒ महि॒ श्रवः॑ क्ष॒त्रं द्या॑वापृथिवी धासथो बृ॒हत् ।
येना॒भि कृ॒ष्टीस् त॒तना॑म वि॒श्वहा॑ प॒नाय्य॒म् ओजो॑ अ॒स्मे सम् इ॑न्वतम् ॥ १ १६० ०५

किम् उ॒ श्रेष्ठः॒ किं यवि॑ष्ठो न॒ आज॑ग॒न् किम् ई॑यते दू॒त्य १॒॑ कद् यद् ऊ॑चि॒म ।
न नि॑न्दिम चम॒सं यो म॑हाकु॒लो ऽग्ने भ्रात॒र् द्रुण॒ इद् भू॒तिम् ऊ॑दिम ॥ १ १६१ ०१

एकं॑ चम॒सं च॒तुरः॑ कृणोत॒न तद् वो॑ देवा अब्रुवन् तद् व आग॑मम् ।
सौध॑न्वना यद्य् एवा क॑रिष्यथ॑ साकं॑ देवैर् यज्ञिया॑सो भविष्यथ ॥ १ १६१ ०२
अ॒ग्निं दू॒तम् प्रति॒ यद् अब्र॑वीतनाश्वः॒ कर्त्वो॑ रथ॑ उ॒तेह कर्त्वः॑ ।
धे॒नुः कर्त्वा॑ युव॒शा कर्त्वा॒ द्वा तानि॑ भ्रातर् अनु॑ वः कृ॒त्व्य् एम॑सि ॥ १ १६१ ०३
च॒कृ॒वांस॑ ऋभवस् तद् अ॑पृच्छ॒त क्वेद् अ॑भूद् यः स्य दू॒तो न॒ आज॑गन् ।
य॒दावा॑ख्यं॑च् चम॒साञ् च॒तुरः॑ कृ॒तान् आद् इत् त्वष्टा॒ ग्नास्व् अ॒न्तर् न्य् आनजे ॥ १ १६१ ०४
हनामै॑ना॒ इति॒ त्वष्टा॒ यद् अब्र॑वीच् चम॒सं ये दे॑व॒पान॑म् अनि॑न्दिषुः ।
अ॒न्या नामा॑नि कृण्वते सु॒ते सचा॑ अ॒न्यैर् ए॑नान् क॒न्या॒३॒ नाम॑भि स्परत् ॥ १ १६१ ०५
इन्द्रो॒ हरी॑ युयुजे अ॒श्विना रथ॑म् बृ॒हस्पति॑र् विश्वरू॒पाम् उपा॑जत ।
ऋ॒भुर् विभ्वा॒ वाजो॑ देवा॒ अग॑च्छत स्वप॒सो य॒ज्ञिय॑म् भा॒गम् ऐ॑तन ॥ १ १६१ ०६
निश् चर्म॑णो गाम् अ॑रिणीत धी॒तिभि॒र् या ज॒रन्ता॑ युव॒शा ताकृ॑णोतन ।
सौध॑न्वना अ॒श्वाद् अश्वम् अतक्षत यु॒क्त्वा रथ॑म् उप॑ देवा॒ अया॑तन ॥ १ १६१ ०७
इ॒दम् उ॑द॒कम् पि॑बतेत्य् अ॒ब्रवीतनेदं वा॑ घा पिबता मुञ्जनेज॑नम् ।
सौध॑न्वना यदि॒ तन् नेव ह॒र्यथ॑ तृ॒तीये॑ घा सव॒ने मादयाध्वै ॥ १ १६१ ०८
आपो॒ भूयि॑ष्ठा इत्य् एको॑ अब्रवीद् अ॒ग्निर् भूयि॑ष्ठ इत्य् अ॒न्यो अ॑ब्रवीत् ।
व॒धर्य॑न्तीम् ब॒हुभ्य॒ः प्रैको॑ अब्रवीद् ऋ॒ता वद॑न्तश् चम॒सा॑ अ॑पिंशत ॥ १ १६१ ०९
श्रो॒णाम् एक॑ उद॒कं गाम् अवा॑जति मां॒सम् एक॑ः पिंशति सू॒नया॑भृतम् ।
आ निम्रु॑चः शकृ॒द् एको॒ अपा॑भरत् किं स्वि॑त् पु॒त्रेभ्य॑ः पि॒तरा॒ उपा॑वतुः ॥ १ १६१ १०
उ॒द्व॒त्स्व् अ॑स्मा अकृणोतना तृ॒णं नि॒वत्स्व् अ॒पः स्व॑प॒स्यया॑ नरः ।
अगो॒ह्यस्य॒ यद् अस॑स्तना गृ॒हे तद् अ॒द्येदम् ऋ॑भवो॒ नानु॑ गच्छथ ॥ १ १६१ ११
स॒म्मील्य॒ यद् भुव॑ना॒ पर्यस॑र्पत॒ क्व॑ स्वित् ता॒त्या पि॒तरा॑ व आसतुः ।
अश॑पत॒ यः क॒रस्ना॑ व आ॒ददे॒ यः प्राब्र॑वीत् प्रो तस्मा॑ अब्रवीतन ॥ १ १६१ १२
सु॒षु॒प्वांस॑ ऋभवस् तद् अ॑पृच्छ॒तागो॒ह्य॑ क इ॒दं नो॑ अबूबुधत् ।
श्वान॑म् ब॒स्तो बो॑धयि॒तार॑म् अब्रवीत् संवत्स॒र इ॒दम् अ॒द्या व्य् अ॑ख्यत ॥ १ १६१ १३
दि॒वा या॑न्ति म॒रुतो॒ भूम्या॒ग्निर् अ॒यं वातो॑ अ॒न्तरि॑क्षेण याति ।
अ॒द्भिर् या॑ति॒ वरु॑णः समु॒द्रैर् यु॒ष्मा॒ इच्छन्तः॑ शवसो नपातः ॥ १ १६१ १४

मा नो॑ मित्रो वरु॑णो अर्य॒मायु॒र् इन्द्र॑ ऋभुक्षा म॒रुत॒: परि॑ ख्यन् ।
यद् वा॒जिनो॑ दे॒वजा॑तस्य स॒प्ते: प्र॒वक्ष्यामो॑ वि॒दथे॑ वी॒र्याणि ॥ १ १६२ ०१
यन् नि॒र्णिजा॒ रेक्ण॑सा॒ प्रावृ॑तस्य रा॒तिं गृ॑भी॒ताम् मु॑ख॒तो नय॑न्ति ।
सु॒प्रा॒ङ् अ॒जो मे॒म्य॑द् वि॒श्वरू॑प इन्द्रापू॒ष्णोः प्रि॒यम् अप्य् ए॑ति पाथ॒: ॥ १ १६२ ०२
ए॒ष छा॒ग॒: पु॒रो अश्वे॑न वा॒जिना॑ पू॒ष्णो भा॒गो नी॑यते वि॒श्वदे॑व्यः ।
अ॒भि॒प्रि॒यं यत् पु॑रो॒ळाश॑म् अर्व॒ता त्वष्टेद् ए॑नं सौश्रव॒साय॑ जिन्वति ॥ १ १६२ ०३
यद् ध॑ावि॒ष्यम् ऋ॒तुशो दे॑व॒यानं॒ त्रिर् मानु॑षा॒: पर्य् अश्वं॑ नय॑न्ति ।
अत्रा॑ पू॒ष्णः प्र॑थ॒मो भा॒ग ए॑ति य॒ज्ञं दे॒वेभ्य॒: प्रति॑वेदय॒न्न् अ॒जः ॥ १ १६२ ०४
होता॑ध्व॒र्यु॒र् आव॑या अ॒ग्निमि॑न्धो ग्रा॒वग्रा॑भ उ॒त शं॑स्ता॒ सुवि॑प्रः ।
तेन॑ य॒ज्ञेन॒ स्वर॑ंकृतेन॒ स्वैष्टेन॒ व॒क्षणा॒ आ पृ॑णध्वम् ॥ १ १६२ ०५
यू॒प॒व्र॒स्का उ॒त ये यू॑पवा॒हाश् च॒षाल॑ं ये अ॑श्वयू॒पाय॑ तक्ष॑ति ।
ये चार्व॑ते॒ पच॑नं स॒म्भर॑न्त्य् उ॒तो तेषा॑म् अभिगू॒र्तिर् न इ॑न्वतु ॥ १ १६२ ०६
उप॒ प्रागा॑त् सु॒मन् मे॑ ऽधायि॒ मन्म॑ दे॒वाना॑म् आशा॒ उप॑ वी॒तपृ॑ष्ठः ।
अन्व् ए॑नं विप्रा ऋष॑यो मदन्ति दे॒वाना॑म् पु॒ष्टे च॑कृमा सु॒बन्धु॑म् ॥ १ १६२ ०७
यद् वा॒जिनो॒ दाम॑ सं॒दान॑म् अर्व॑तो या शी॒र्ष॒ण्या र॒शना॒ रज्जु॑र् अस्य ।
यद् वा॑ घा॒स्य॒ प्रभृ॑तम् आ॒स्ये॑३ तृणं॑ सर्वा॒ ता ते॒ अपि॑ दे॒वेष्व् अ॑स्तु ॥ १ १६२ ०८
यद् अश्व॑स्य क्रविषो मक्षि॒काश॒ यद् वा॒ स्वरौ॒ स्वधि॑तौ रि॒प्तम् अस्ति॑ ।
यद् ध॒स्त॑यो॒: श॒मि॒तुर् यन् न॒खेषु॑ सर्वा॒ ता ते॒ अपि॑ दे॒वेष्व् अ॑स्तु ॥ १ १६२ ०९
यद् ऊ॑व॒ध्यम् उ॒दर॑स्यापवा॒ति॒ य आ॒मस्य॑ क्रविषो॑ ग॒न्धो अस्ति॑ ।
सु॒कृ॒ता तच् छ॑मितार: कृ॒ण्व॒न्तु॒त मेध॑ं शृ॒तपा॑कम् पचन्तु ॥ १ १६२ १०
यत् ते॒ गात्रा॑द् अ॒ग्निना॑ प॒च्यमा॑नाद् अ॒भि शूल॑ं नि॒ह॑तस्यावधाव॑ति ।
मा तद् भू॒म्याम् आ शि॑षन् मा तृणे॑षु दे॒वेभ्य॑स् तद् उ॒शद्भ्यो॑ रा॒तम् अ॑स्तु ॥ १ १६२ ११
ये वा॒जिन॑म् परि॒पश्य॑न्ति॒ पक्वं॑ य ई॒म् आ॑हु॒: सु॒र॒भिर् नि॒र् ह॒रे॒ति॑ ।
ये चार्व॑तो मांसभि॒क्षाम् उ॒पास॑त उ॒तो तेषा॑म् अभिगू॒र्तिर् न इ॑न्वतु ॥ १ १६२ १२
यन् नीक्ष॑णम् मा॒स्प॒च॒न्या॒ उ॒खाया॒ या पात्रा॑णि यू॒ष्ण आ॒से॒च॒नानि॑ ।
ऊ॒ष्म॒ण्या॒पि॒धाना॑ च॒रू॒णाम् अङ्का॒: सूना॒: परि॑ भूषन्त्य् अ॒श्व॑म् ॥ १ १६२ १३
नि॒क्रम॑णं नि॒षद॑नं॒ वि॒वर्त॑नं॒ यच् च॒ पड्बी॑श॒म् अर्व॑तः ।

यच् च॑ पपौ॒ यच् च॑ घा॒सिं ज॒घास॒ सर्वा॑ ता॒ ते अपि॑ देवेष्व् अस्तु ॥ १ १६२ १४
मा त्वाग्निर् ध्वनयीद् धू॒मगन्धि॒र् मोखा भ्राज॑न्त्य् अ॒भि वि॑क्त॒ जघ्रिः॑ ।
इ॒ष्टं वी॒तम् अ॒भिगू॑र्तं वषट्कृ॒तं तं दे॒वासः॒ प्रति॑ गृभ्णन्त्य् अश्व॑म् ॥ १ १६२ १५
यद् अश्वा॑य॒ वास॑ उपस्तृ॒णन्त्य् अधी॑वासं॒ या हिर॑ण्यान्य् अस्मै ।
सं॒दा॒न॒म् अर्व॑न्तम् पड्बी॒शम् प्रिया दे॒वेष्व् आ या॑मयन्ति ॥ १ १६२ १६
यत् ते॑ सा॒दे म॑हसा॒ शूकृ॑तस्य पाष्ण्या॑ वा॒ कश॑या वा तु॒तोद॑ ।
स्रु॒चेव॒ ता ह॒विषो॑ अध्व॒रेषु॒ सर्वा॑ ता॒ ते ब्रह्म॑णा सूदयामि ॥ १ १६२ १७
चतु॑स्त्रिंशद् वा॒जिनो॑ देवब॒न्धोर् वङ्क्रीर् अश्व॑स्य॒ स्वधि॑तिः॒ सम् ए॑ति ।
अच्छि॑द्रा गात्रा॑ व॒युना॑ कृणोत॒ परु॑ष्-परु॒र् अनु॑घुष्या॒ वि श॑स्त ॥ १ १६२ १८
एक॑स् त्वष्टु॒र् अश्व॑स्या विश॒स्ता द्वा य॒न्तारा॑ भवत॒स् तथ॑ ऋ॒तुः ।
या ते॑ गात्रा॑णाम् ऋ॒तुथा॑ कृ॒णोमि॒ ता-ता॒ पिण्डा॑नाम् प्र जु॑होम्य् अ॒ग्नौ ॥ १ १६२ १९
मा त्वा॑ तपत् प्रिय आ॒त्मापि॑यन्तम् मा स्वधि॑तिस् त॒न्व॑१ आ ति॑ष्ठिपत् ते ।
मा ते॑ गृ॒ध्नुर् अ॑विश॒स्ताति॑हाय॒ छिद्रा॑ गात्रा॑ण्य् अ॒सिना॒ मिथू॑ कः ॥ १ १६२ २०
न वा उ॑ ए॒तन् म्रि॑यसे॒ न रि॑ष्यसि दे॒वाꣳ इद् ए॑षि प॒थिभिः॑ सु॒गेभिः॑ ।
हरी॑ ते॒ युञ्जा॑ पृषती॒ अभू॑ताम् उपा॒स्थाद् वा॒जी धु॒रि रास॑भस्य ॥ १ १६२ २१
सु॒गव्यं॑ नो वा॒जी स्व॒श्व्यं॑ पुंसः पु॒त्राꣳ उ॒त वि॒श्वापु॑ष॒ रयि॑म् ।
अ॒ना॒गा॒स्त्वं नो॒ अदि॑तिः कृणोतु क्ष॒त्रं नो॒ अश्वो॑ वनतां ह॒विष्मा॑न् ॥ १ १६२ २२

यद् अक्र॑न्दः प्रथ॒मं जाय॑मान उ॒द्यन् स॑मु॒द्राद् उ॒त वा॒ पुरी॑षात् ।
श्ये॒नस्य॑ प॒क्षा ह॑रि॒णस्य॑ बा॒हू उ॑प॒स्तुत्य॑म् म॒हि॑ जा॒तं ते॑ अर्वन् ॥ १ १६३ ०१
य॒मेन॑ द॒त्तं त्रि॒त ए॑नम् आयु॒नग् इन्द्र॑ एणम् प्रथ॒मो अध्य् अ॑तिष्ठत् ।
ग॒न्ध॒र्वो अ॑स्य रश॒नाम् अ॑गृभ्णात् सू॒राद् अश्वं॑ वसवो॒ निर् अ॑तष्ट ॥ १ १६३ ०२
असि॑ य॒मो अस्य् आ॑दि॒त्यो अ॑र्वन्न् असि॑ त्रि॒तो गुह्ये॑न व्र॒तेन॑ ।
असि॒ सोमे॑न स॒मया॒ विपृ॑क्त आ॒हुस् ते॒ त्रीणि॑ दि॒वि ब॑न्ध॒नानि ॥ १ १६३ ०३
त्रीणि॑ त आहुर् दि॒वि ब॑न्ध॒नानि॒ त्रीण्य् अ॒प्सु त्रीण्य् अ॒न्तः स॑मु॒द्रे ।
उ॒तेव॑ मे वरु॒णश् छ॑न्त्स्य् अर्वन् य॒त्रा॑ त आ॒हुः प॑र॒मं ज॒नित्र॑म् ॥ १ १६३ ०४
इ॒मा ते॑ वाजिन्न् अवमार्ज॒नानी॒मा श॒फाना॑ सनि॒तुर् नि॒धाना॑ ।

अत्रा॑ ते भ॒द्रा र॑श॒ना अ॑पश्यम् ऋ॒तस्य॒ या अ॑भि॒रक्ष॑न्ति गो॒पाः ॥ १ १६३ ०५
आ॒त्मानं॑ ते॒ मन॑सा॒राद् अ॑जानाम् अ॒वो दि॒वा प॒तय॑न्तम् पत॒ंगम् ।
शिरो॑ अपश्यम् प॒थिभिः॑ सु॒गेभि॑र् अरे॒णुभि॒र् जेह॑मानम् पत॒त्रि ॥ १ १६३ ०६
अत्रा॑ ते रू॒पम् उ॑त्त॒मम् अ॑पश्यं॒ जिगी॑षमाणम् इ॒ष आ प॒दे गोः ।
य॒दा ते॒ मर्तो॒ अनु॒ भोग॒म् आन॒ळ् आद् इद् ग्रसि॑ष्ठ॒ ओष॑धीर् अजीगः ॥ १ १६३ ०७
अनु॑ त्वा॒ रथो॒ अनु॒ मर्यो॑ अर्व॒न्न् अनु॒ गावो ऽनु॒ भगः॑ क॒नीना॑म् ।
अनु॒ व्राता॑स॒स् तव॑ स॒ख्यम् ई॑यु॒र् अनु॑ दे॒वा म॑मिरे वी॒र्यं ते ॥ १ १६३ ०८
हिर॑ण्यशृ॒ङ्गो ऽयो अस्य॒ पादा॒ मनो॑जवा॒ अव॑र॒ इन्द्र॑ आसीत् ।
दे॒वा इद् अ॑स्य हवि॒रद्य॑म् आय॒न् यो अर्व॑न्तम् प्रथ॒मो अ॒ध्यति॑ष्ठत् ॥ १ १६३ ०९
ई॒र्मान्ता॑सः॒ सिलि॑कमध्यमासः॒ सं शूर॑णासो दि॒व्यासो॒ अत्याः॑ ।
हं॒सा इ॑व श्रेणि॒शो य॑तन्ते॒ यद् आक्षि॑षुर् दि॒व्यम् अज्म॒म् अश्वाः॑ ॥ १ १६३ १०
तव॒ शरी॑रम् पतयि॒ष्ण्व् अर्व॒न् तव॑ चि॒त्तं वात॑ इव॒ ध्रजी॑मान् ।
तव॒ शृङ्गा॑णि॒ विष्ठि॑ता पुरु॒त्रार॑ण्येषु॒ जर्भु॑राणा चरन्ति ॥ १ १६३ ११
उप॒ प्रागा॒च् छस॑नं वा॒ज्य् अर्वा॑ देव॒द्रीचा॒ मन॑सा॒ दीध्या॑नः ।
अ॒जः पु॒रो नी॑यते॒ नाभि॑र् अ॒स्यानु॑ प॒श्चात् क॒वयो॑ यन्ति रे॒भाः ॥ १ १६३ १२
उप॒ प्रागा॑त् पर॒मं यत् स॒धस्थ॒म् अर्वा॒ँ अच्छा॑ पि॒तर॑म् मा॒तरं॑ च ।
अ॒द्या दे॒वाञ् जुष्ट॑तमो॒ हि ग॒म्या अथा शा॑स्ते दा॒शुषे॒ वार्या॑णि ॥ १ १६३ १३

अ॒स्य वा॒मस्य॑ पलि॒तस्य॒ होतु॒स् तस्य॒ भ्राता॑ मध्य॒मो अ॒स्त्य् अश्नः॑ ।
तृ॒तीयो॒ भ्राता॑ घृ॒तपृ॑ष्ठो अ॒स्यात्रा॑पश्यं वि॒श्पतिं॑ स॒प्तपु॑त्रम् ॥ १ १६४ ०१
स॒प्त यु॑ञ्जन्ति॒ रथ॒म् एक॑चक्र॒म् एको॒ अश्वो॑ वहति स॒प्तना॑मा ।
त्रि॒नाभि॑ च॒क्रम् अ॒जर॑म् अन॒र्वं यत्रे॒मा विश्वा॒ भुव॒नाधि॑ त॒स्थुः ॥ १ १६४ ०२
इ॒मं रथ॒म् अधि॒ ये स॒प्त त॒स्थुः स॒प्तच॑क्रं स॒प्त व॑ह॒न्त्य् अश्वाः॑ ।
स॒प्त स्वसा॑रो अ॒भि सं न॑वन्ते॒ यत्र॒ गवां॒ निहि॑ता स॒प्त नाम॑ ॥ १ १६४ ०३
को द॑दर्श प्रथ॒मं जाय॑मानम् अस्थ॒न्वन्तं॒ यद् अ॑न॒स्था बिभ॑र्ति ।
भूम्या॒ असु॒र् असृ॑ग् आ॒त्मा क्व स्वि॒त् को वि॒द्वांस॒म् उप॑ गा॒त् प्रष्टु॑म् ए॒तत् ॥ १ १६४ ०४
पाकः॑ पृच्छामि॒ मन॒सावि॑जानन् दे॒वाना॑म् ए॒ना निहि॑ता प॒दानि॑ ।

वत्से बष्कये ऽधि सप्त तन्तून् वि तन्निरे कवय ओतवा उ ॥ १ १६४ ०५
अचिकित्वाञ् चिकितुषश्चिद् अत्र कवीन् पृच्छामि विद्मने न विद्वान् ।
वि यस् तस्तम्भ षळ् इमा रजांस्य् अजस्य रूपे किम् अपि स्विद् एकम् ॥ १ १६४ ०६
इह ब्रवीतु य ईम् अङ्ग वेदास्य वामस्य निहितम् पदं वेः ।
शीर्ष्णः क्षीरं दुह्रते गावो अस्य वव्रिं वसाना उदकम् पदापुः ॥ १ १६४ ०७
माता पितरम् ऋत आ बभाज धीत्य् अग्रे मनसा सं हि जग्मे ।
सा बीभत्सुर् गभरसा निविद्धा नमस्वन्त इद् उपवाकम् ईयुः ॥ १ १६४ ०८
युक्ता मातासीद् धुरि दक्षिणाया अतिष्ठद् गर्भो वृजनीष्व् अन्तः ।
अमीमेद् वत्सो अनु गाम् अपश्यद् विश्वरूप्यं त्रिषु योजनेषु ॥ १ १६४ ०९
तिस्रो मातॄस् त्रीन् पितॄन् बिभ्रद् एक ऊर्ध्वस् तस्थौ नेम् अव ग्लापयन्ति ।
मन्त्रयन्ते दिवो अमुष्य पृष्ठे विश्वविदं वाचम् अविश्वमिन्वाम् ॥ १ १६४ १०
द्वादशारं नहि तज् जराय वर्वर्ति चक्रम् परि द्याम् ऋतस्य ।
आ पुत्रा अग्ने मिथुनासो अत्र सप्त शतानि विंशतिश् च तस्थुः ॥ १ १६४ ११
पञ्चपादम् पितरं द्वादशाकृतिं दिव आहुः परे अर्धे पुरीषिणम् ।
अथेमे अन्य उपरे विचक्षणं सप्तचक्रे षळर आहुर् अर्पितम् ॥ १ १६४ १२
पञ्चारे चक्रे परिवर्तमाने तस्मिन्न् आ तस्थुर् भुवनानि विश्वा ।
तस्य नाक्षस् तप्यते भूरिभारः सनाद् एव न शीर्यते सनाभिः ॥ १ १६४ १३
सनेमि चक्रम् अजरं वि वावृत उत्तानायां दश युक्ता वहन्ति ।
सूर्यस्य चक्षू रजसैत्य् आवृतं तस्मिन्न् आर्पिता भुवनानि विश्वा ॥ १ १६४ १४
साकंजानां सप्तथम् आहुर् एकजं षळ् इद् यमा ऋषयो देवजा इति ।
तेषाम् इष्टानि विहितानि धामश स्थात्रे रेजन्ते विकृतानि रूपशः ॥ १ १६४ १५
स्त्रियः सतीस् ताꣳ उ मे पुंस आहुः पश्यद् अक्षण्वान् न वि चेतद् अन्धः ।
कविर् यः पुत्रः स ईम् आ चिकेत यस् ता विजानात् स पितुष् पितासत् ॥ १ १६४ १६
अवः परेण पर एनावरेण पदा वत्सम् बिभ्रती गौर् उद् अस्थात् ।
सा कद्रीची कं स्विद् अर्धम् परागात् क्व स्वित् सूते नहि यूथे अन्तः ॥ १ १६४ १७
अवः परेण पितरं यो अस्यानुवेद पर एनावरेण ।
कवीयमानः क इह प्र वोचद् देवम् मनः कुतो अधि प्रजातम् ॥ १ १६४ १८
ये अर्वाञ्चस् ताꣳ उ पराच आहुर् ये पराञ्चस् ताꣳ उ अर्वाच आहुः ।

इन्द्रश् च या चक्रथुः सोम तानि धुरा न युक्ता रजसो वहन्ति ॥ १ १६४ १९
द्वा सुपर्णा सयुजा सखाया समानं वृक्षम् परि षस्वजाते ।
तयोर् अन्यः पिप्पलं स्वाद्व् अत्त्य् अनश्नन्न् अन्यो अभि चाकशीति ॥ १ १६४ २०
यत्रा सुपर्णा अमृतस्य भागम् अनिमेषं विदथाभिस्वरन्ति ।
इनो विश्वस्य भुवनस्य गोपाः स मा धीरः पाकम् अत्रा विवेश ॥ १ १६४ २१
यस्मिन् वृक्षे मध्वदः सुपर्णा निविशन्ते सुवते चाधि विश्वे ।
तस्येद् आहुः पिप्पलं स्वाद्व् अग्रे तन् नोन् नशद् यः पितरं न वेद ॥ १ १६४ २२
यद् गायत्रे अधि गायत्रम् आहितं त्रैष्टुभाद् वा त्रैष्टुभं निरतक्षत ।
यद् वा जगज् जगत्य् आहितम् पदं य इत् तद् विदुस् ते अमृतत्वम् आनशुः ॥ १ १६४ २३
गायत्रेण प्रति मिमीते अर्कम् अर्केण साम त्रैष्टुभेन वाकम् ।
वाकेन वाकं द्विपदा चतुष्पदाक्षरेण मिमते सप्त वाणीः ॥ १ १६४ २४
जगता सिन्धुं दिव्य् अस्तभायद् रथंतरे सूर्यम् पर्य् अपश्यत् ।
गायत्रस्य समिधस् तिस्र आहुस् ततो मह्ना प्र रिरिचे महित्वा ॥ १ १६४ २५
उप ह्वये सुदुघां धेनुम् एतां सुहस्तो गोधुग् उत दोहद् एनाम् ।
श्रेष्ठं सवं सविता साविषन् नो ऽभीद्धो घर्मस् तद् उ षु प्र वोचम् ॥ १ १६४ २६
हिङ्कृण्वती वसुपत्नी वसूनां वत्सम् इच्छन्ती मनसाभ्य् आगात् ।
दुहाम् अश्विभ्याम् पयो अघ्येयं सा वर्धताम् महते सौभगाय ॥ १ १६४ २७
गौर् अमीमेद् अनु वत्सम् मिषन्तम् मूर्धानं हिङ्कृ अकृणोन् मातवा उ ।
सृक्कांणं घर्मम् अभि वावशाना मिमाति मायुम् पयते पयोभिः ॥ १ १६४ २८
अयं स शिङ्क्ते येन गौर् अभीवृता मिमाति मायुं ध्वसनाव् अधि श्रिता ।
सा चित्तिभिर् नि हि चकार मर्त्यं विद्युद् भवन्ती प्रति वव्रिम् औहत ॥ १ १६४ २९
अनच् छये तुरगातु जीवम् एजद् ध्रुवम् मध्य आ पस्त्यानाम् ।
जीवो मृतस्य चरति स्वधाभिर् अमर्त्यो मर्त्येना सयोनिः ॥ १ १६४ ३०
अपश्यं गोपाम् अनिपद्यमानम् आ च परा च पथिभिश् चरन्तम् ।
स सध्रीचीः स विषूचीर् वसान आ वरीवर्ति भुवनेष्व् अन्तः ॥ १ १६४ ३१
य ईं चकार न सो अस्य वेद य ईं ददर्श हिरुग् इन् नु तस्मात् ।
स मातुर् योना परिवीतो अन्तर् बहुप्रजा निर्ऋतिम् आ विवेश ॥ १ १६४ ३२

द्यौर् मे॑ पि॒ता ज॑नि॒ता नाभि॒र् अत्र॒ बन्धु॑र् मे मा॒ता पृ॑थि॒वी म॒हीयम् ।
उ॒त्ता॒नयो॑श् च॒म्वो ३॒॑ र् योनि॑र् अ॒न्तर् अत्रा॑ पि॒ता दु॑हि॒तुर् गर्भ॒म् आधा॑त् ॥ १ १६४ ३३
पृ॒च्छामि॑ त्वा॒ पर॒म् अन्त॑म् पृथि॒व्याः पृ॒च्छामि॒ यत्र॒ भुव॑नस्य॒ नाभिः॑ ।
पृ॒च्छामि॑ त्वा॒ वृष्णो॒ अश्व॑स्य॒ रेतः॑ पृ॒च्छामि॑ वा॒चः प॑र॒मं व्योम ॥ १ १६४ ३४
इ॒यं वेदिः॒ परो॒ अन्तः॑ पृथि॒व्या अ॒यं य॒ज्ञो भुव॑नस्य॒ नाभिः॑ ।
अ॒यं सोमो॒ वृष्णो॒ अश्व॑स्य॒ रेतो॑ ब्र॒ह्मायं वा॒चः प॑र॒मं व्योम ॥ १ १६४ ३५
स॒प्तार्ध॑ग॒र्भा भुव॑नस्य॒ रेतो॒ विष्णो॑स् तिष्ठन्ति प्र॒दिशा॒ विध॑र्मणि ।
ते धी॒तिभि॒र् मन॑सा॒ ते वि॑प॒श्चितः॑ परि॒भुवः॒ परि॑ भवन्ति वि॒श्वतः॑ ॥ १ १६४ ३६
न वि जा॑नामि॒ यद् इ॑वे॒दम् अस्मि॑ नि॒ण्यः संन॑द्धो॒ मन॑सा चरामि ।
य॒दा माग॑न् प्रथम॒जा ऋ॒तस्याद् इद् वा॒चो अ॑श्नुवे भा॒गम् अ॒स्याः ॥ १ १६४ ३७
अपा॒ङ् प्राङ् ए॑ति स्व॒धया॑ गृभी॒तो ऽमर्त्यो॒ मर्त्ये॑ना॒ सयो॑निः ।
ता शश्व॑न्ता विषू॒चीना॑ वि॒यन्ता॒ न्य् अ १॒॑ न्यं चि॒क्युर् न नि चि॑क्युर् अ॒न्यम् ॥ १ १६४ ३८
ऋ॒चो अ॒क्षरे॑ पर॒मे व्योम॒न् यस्मि॑न् दे॒वा अधि॒ विश्वे॑ निषे॒दुः ।
यस् तन् न वेद॒ किम् ऋ॒चा क॑रिष्यति॒ य इत् तद् वि॒दुस् त इ॒मे सम् आ॑सते ॥ १ १६४ ३९
सू॒य॒व॒साद् भग॑वती॒ हि भू॒या अथो॑ व॒यम् भग॑वन्तः स्याम ।
अ॒द्धि तृण॑म् अघ्न्ये विश्व॒दानी॒म् पिब॑ शु॒द्धम् उ॑द॒कम् आ॒चर॑न्ती ॥ १ १६४ ४०
गौ॒रीर् मि॑माय सलि॒लानि॒ तक्ष॒त्य् एक॑पदी द्वि॒पदी॒ सा चतु॑ष्पदी ।
अ॒ष्टाप॑दी॒ नव॑पदी बभू॒वुषी॑ स॒हस्रा॑क्षरा पर॒मे व्योमन् ॥ १ १६४ ४१
तस्याः॑ समु॒द्रा अधि॒ वि क्ष॑रन्ति॒ तेन॑ जीवन्ति प्र॒दिश॒श् चत॑स्रः ।
ततः॑ क्षरत्य् अ॒क्षरं॒ तद् विश्व॒म् उप॑ जीवति ॥ १ १६४ ४२
श॒क॒मयं॑ धू॒मम् आ॒राद् अ॑पश्यं विषू॒वता॑ प॒र ए॒नाव॑रेण ।
उ॒क्षाण॒म् पृश्नि॑म् अपचन्त वी॒रास् तानि॒ धर्मा॑णि प्रथ॒मान्य् आ॑सन् ॥ १ १६४ ४३
त्रयः॑ के॒शिन॑ ऋतु॒था वि च॑क्षते संवत्स॒रे व॑पत॒ एक॑ एषाम् ।
विश्व॒म् एको॑ अ॒भि च॑ष्टे॒ शची॑भि॒र् ध्राजि॒र् एक॑स्य ददृशे॒ न रू॒पम् ॥ १ १६४ ४४
च॒त्वारि॒ वाक् परि॑मिता प॒दानि॒ तानि॑ विदुर् ब्राह्म॒णा ये म॑नी॒षिणः॑ ।
गुहा॒ त्रीणि॒ निहि॑ता॒ नेङ्ग॑यन्ति तु॒रीयं॑ वा॒चो म॑नु॒ष्या वदन्ति ॥ १ १६४ ४५

इन्द्रम् मित्रं वरुणम् अग्निम् आहुर् अथो दिव्यः स सुपर्णो गरुत्मान् ।
एकं सद् विप्रा बहुधा वदन्त्य् अग्निं यमम् मातरिश्वानम् आहुः ॥ १ १६४ ४६
कृष्णं नियानं हरयः सुपर्णा अपो वसाना दिवम् उत् पतन्ति ।
त आववृत्रन् सदनाद् ऋतस्याद् इद् घृतेन पृथिवी व्य् उद्यते ॥ १ १६४ ४७
द्वादश प्रधयश् चक्रम् एकं त्रीणि नभ्यानि क उ तच् चिकेत ।
तस्मिन् साकं त्रिशता न शङ्कवो ऽर्पिताः षष्टिर् न चलाचलासः ॥ १ १६४ ४८
यस् ते स्तनः शशयो यो मयोभूर् येन विश्वा पुष्यसि वार्याणि ।
यो रत्नधा वसुविद् यः सुदत्रः सरस्वति तम् इह धातवे कः ॥ १ १६४ ४९
यज्ञेन यज्ञम् अयजन्त देवास् तानि धर्माणि प्रथमान्य् आसन् ।
ते ह नाकम् महिमानः सचन्त यत्र पूर्वे साध्याः सन्ति देवाः ॥ १ १६४ ५०
समानम् एतद् उदकम् उच् चैत्य् अव चाहभिः ।
भूमिम् पर्जन्या जिन्वन्ति दिवं जिन्वन्त्य् अग्नयः ॥ १ १६४ ५१
दिव्यं सुपर्णं वायसम् बृहन्तम् अपां गर्भं दर्शतम् ओषधीनाम् ।
अभीपतो वृष्टिभिस् तर्पयन्तं सरस्वन्तम् अवसे जोहवीमि ॥ १ १६४ ५२

कया शुभा सवयसः सनीळाः समान्या मरुतः सम् मिमिक्षुः ।
कया मती कुत एतास एते ऽर्चन्ति शुष्मं वृषणो वसूया ॥ १ १६५ ०१
कस्य ब्रह्माणि जुजुषुर् युवानः को अध्वरे मरुत आ ववर्त ।
श्येनाँ इव ध्रजतो अन्तरिक्षे केन महा मनसा रीरमाम ॥ १ १६५ ०२
कुतस् त्वम् इन्द्र माहिनः सन्न् एको यासि सत्पते किं त इत्था ।
सम् पृच्छसे समराणः शुभानैर् वोचेस् तन् नो हरिवो यत् ते अस्मे ॥ १ १६५ ०३
ब्रह्माणि मे मतयः शं सुतासः शुष्म इयर्ति प्रभृतो मे अद्रिः ।
आ शासते प्रति हर्यन्त्य् उक्थेमा हरी वहतस् ता नो अच्छ ॥ १ १६५ ०४
अतो वयम् अन्तमेभिर् युजानाः स्वक्षत्रेभिस् तन्व१ः शुम्भमानाः ।
महोभिर् एताँ उप युज्महे न्व् इन्द्र स्वधाम् अनु हि नो बभूथ ॥ १ १६५ ०५
क्व१ स्या वो मरुतः स्वधासीद् यन् माम् एकं समधत्ताहिहत्ये ।
अहं ह्य् ऊ३ ग्रस् तविषस् तुविष्मान् विश्वस्य शत्रोर् अनमं वधस्नैः ॥ १ १६५ ०६

भूरि॑ चकर्थ॒ युज्ये॑भिर् अ॒स्मे स॑मा॒नेभि॑र् वृषभ॒ पौंस्ये॑भिः ।
भूरी॑णि॒ हि कृ॒णवा॑मा शवि॒ष्ठेन्द्र॒ क्रत्वा॑ मरुतो॒ यद् वशा॑म ॥ १ १६५ ०७
वधीं॑ वृ॒त्रम् म॑रुत इन्द्रि॒येण॒ स्वेन॒ भामे॑न तवि॒षो ब॑भू॒वान् ।
अ॒हम् ए॒ता मन॑वे वि॒श्वश्च॑न्द्राः सु॒गा अ॒पश् च॑कर॒ वज्र॑बाहुः ॥ १ १६५ ०८
अनु॑त्त॒म् आ ते॑ मघव॒न् नकि॒र् नु न त्वावाँ॑ अस्ति दे॒वता॒ विदा॑नः ।
न जाय॑मानो॒ नश॑ते॒ न जा॒तो यानि॑ करि॒ष्या कृ॑णु॒हि प्र॑वृद्ध ॥ १ १६५ ०९
एक॑स्य चिन् मे वि॒भ्व् अ १॒॑ स्त्व् ओजो॒ या नु द॑धृ॒ष्वान् कृ॒णवै॑ मनी॒षा ।
अ॒हं ह्य् ऊ ३॒॑ ग्रो म॑रुतो॒ विदा॑नो॒ यानि॒ च्यव॒म् इन्द्र॒ इद् ई॑श एषाम् ॥ १ १६५ १०
अम॑न्दन् मा मरुत॒ स्तोमो॒ अत्र॒ यन् मे॑ नरः॒ श्रुत्य॒म् ब्रह्म॑ च॒क्र ।
इन्द्रा॑य॒ वृष्णे॒ सुम॑खाय॒ मह्यं॒ सख्ये॒ सखा॑यस् त॒न्वे त॒नूभिः॑ ॥ १ १६५ ११
ए॒वेद् ए॒ते प्रति॑ मा॒ रोच॑माना॒ अने॑द्यः॒ श्रव॒ एषो॒ दधा॑नाः ।
सं॒चक्ष्या॑ मरुतश् च॒न्द्रव॑र्णा॒ अच्छा॑न्त मे छ॒दया॑था च नू॒नम् ॥ १ १६५ १२
को न्व् अत्र॑ मरुतो मामहे वः॒ प्र या॑तन॒ सखी॒र् अच्छा॑ सखायः ।
मन्मा॑नि चित्रा अपिवा॒तय॑न्त ए॒षाम् भू॑त॒ नवे॑दा म ऋ॒ताना॑म् ॥ १ १६५ १३
आ यद् दु॑व॒स्याद् दु॒वसे॒ न का॒रुर् अ॒स्माञ् च॒क्रे मा॒न्यस्य॑ मे॒धा ।
ओ षु व॑र्त्त मरुतो॒ विप्र॒म् अच्छे॒मा ब्रह्मा॑णि जरि॒ता वो॑ अर्चत् ॥ १ १६५ १४
ए॒ष व॒ स्तोमो॑ मरुत इ॒यं गीर् मा॑न्दा॒र्यस्य॑ मा॒न्यस्य॑ का॒रोः ।
एषा या॑सीष्ट त॒न्वे व॒यां वि॒द्यामे॒षं वृ॒जनं॑ जी॒रदा॑नुम् ॥ १ १६५ १५

तन् नु वो॑चाम रभ॒साय॒ जन्म॑ने॒ पूर्व॑म् महि॒त्वं वृ॑ष॒भस्य॑ के॒तवे॑ ।
ऐ॒धेव॒ याम॑न् मरुतस् तुविष्वणो यु॒धेव॑ शक्रास् तवि॒षाणि॑ कर्तन ॥ १ १६६ ०१
नित्यं॒ न सू॒नुम् मधु॒ बिभ्र॑त॒ उप॒ क्रीळ॑न्ति क्री॒ळा वि॒दथे॑षु॒ घृष्व॑यः ।
नक्ष॑न्ति रु॒द्रा अव॑सा नम॒स्विनं॒ न म॑र्धन्ति॒ स्वत॑वसो हवि॒ष्कृत॑म् ॥ १ १६६ ०२
यस्मा॒ ऊमा॑सो अ॒मृता॒ अरा॑सत रा॒यस् पोषं॑ च ह॒विषा॑ ददा॒शुषे॑ ।
उ॒क्षन्त्य् अ॑स्मै म॒रुतो॑ हि॒ता इ॑व पु॒रू रजां॑सि॒ पय॑सा मयो॒भुवः॑ ॥ १ १६६ ०३
आ ये रजां॑सि॒ तवि॑षीभि॒र् अव्य॑त॒ प्र व॒ एवा॑सः॒ स्वय॑तासो अध्रजन् ।
भय॑न्ते॒ विश्वा॒ भुव॑नानि ह॒र्म्या चि॒त्रो वो॒ यामः॒ प्रय॑तास्व् ऋ॒ष्टिषु॑ ॥ १ १६६ ०४

यत् त्वेषयामा नदयन्त पर्वतान् दिवो वा पृष्ठं नर्या अचुच्यवुः ।
विश्वो वो अज्मन् भयते वनस्पती रथीयन्तीव प्र जिहीत ओषधिः ॥ १ १६६ ०५
यूयं न उग्रा मरुतः सुचेतुनारिष्टग्रामाः सुमतिम् पिपर्तन ।
यत्रा वो दिद्युद् रदति क्रिविर्दती रिणाति पश्वः सुधितेव बर्हणा ॥ १ १६६ ०६
प्र स्कम्भदेष्णा अनवभ्रराधसो ऽलातृणासो विदथेषु सुष्टुताः ।
अर्चन्त्य् अर्कम् मदिरस्य पीतये विदुर् वीरस्य प्रथमानि पौंस्या ॥ १ १६६ ०७
शतभुजिभिस् तम् अभिह्रुतेर् अघात् पुर्भी रक्षता मरुतो यम् आवत ।
जनं यम् उग्रास् तवसो विरप्शिनः पाथना शंसात् तनयस्य पुष्टिषु ॥ १ १६६ ०८
विश्वानि भद्रा मरुतो रथेषु वो मिथस्पृध्येव तविषाण्य् आहिता ।
अंसेष्व् आ वः प्रपथेषु खादयो ऽक्षो वश् चक्रा समया वि वावृते ॥ १ १६६ ०९
भूरीणि भद्रा नर्येषु बाहुषु वक्षस्सु रुक्मा रभसासो अञ्जयः ।
अंसेष्व् एताः पविषु क्षुरा अधि वयो न पक्षान् व्य् अनु श्रियो धिरे ॥ १ १६६ १०
महान्तो मह्ना विभ्वो ३ विभूतयो दूरेदृशो ये दिव्या इव स्तृभिः ।
मन्द्राः सुजिह्वाः स्वरितार आसभिः सम्मिश्ला इन्द्रे मरुतः परिष्टुभः ॥ १ १६६ ११
तद् वः सुजाता मरुतो महित्वनं दीर्घं वो दात्रम् अदितेर् इव व्रतम् ।
इन्द्रश् चन त्यजसा वि ह्रुणाति तज् जनाय यस्मै सुकृते अराध्वम् ॥ १ १६६ १२
तद् वो जामित्वम् मरुतः परे युगे पुरू यच् छंसम् अमृतास आवत ।
अया धिया मनवे श्रुष्टिम् आव्या साकं नरो दंसनैर् आ चिकित्रिरे ॥ १ १६६ १३
येन दीर्घम् मरुतः शूशवाम युष्माकेन परीणसा तुरासः ।
आ यत् ततनन् वृजने जनास एभिर् यज्ञेभिस् तद् अभीष्टिम् अश्याम् ॥ १ १६६ १४
एष व स्तोमो मरुत इयं गीर् मान्दार्यस्य मान्यस्य कारोः ।
एषा यासीष्ट तन्वे वयां विद्यामेषं वृजनं जीरदानुम् ॥ १ १६६ १५

सहस्रं त इन्द्रोतयो नः सहस्रम् इषो हरिवो गूर्ततमाः ।
सहस्रं रायो मादयध्यै सहस्रिण उप नो यन्तु वाजाः ॥ १ १६७ ०१
आ नो ऽवोभिर् मरुतो यान्त्व् अच्छा ज्येष्ठेभिर् वा बृहद्दिवैः सुमायाः ।
अध यद् एषां नियुतः परमाः समुद्रस्य चिद् धनयन्त पारे ॥ १ १६७ ०२

मिम्यक्ष येषु सुधिता घृताची हिरण्ययनिर्णिग् उपरा न ऋष्टिः ।
गुहा चरन्ती मनुषो न योषा सभावती विदथ्येव सं वाक् ॥ १ १६७ ०३
परा शुभ्रा अयासो यव्या साधारण्येव मरुतो मिमिक्षुः ।
न रोदसी अप नुदन्त घोरा जुषन्त वृधं सख्याय देवाः ॥ १ १६७ ०४
जोषद् यद् ईम् असुर्या सचध्यै विषितस्तुका रोदसी नृमणाः ।
आ सूर्येव विधतो रथं गात् त्वेषप्रतीका नभसो नेत्या ॥ १ १६७ ०५
आस्थापयन्त युवतिं युवानः शुभे निमिक्षां विदथेषु पज्राम् ।
अर्को यद् वो मरुतो हविष्मान् गायद् गाथं सुतसोमो दुवस्यन् ॥ १ १६७ ०६
प्र तं विवक्मि वक्म्यो य एषाम् मरुताम् महिमा सत्यो अस्ति ।
सचा यद् ई वृषमणा अहंयु स्थिरा चिज् जनीर् वहते सुभागाः ॥ १ १६७ ०७
पान्ति मित्रावरुणाव् अवद्याच् चयत ईम् अर्यमो अप्रशस्तान् ।
उत च्यवन्ते अच्युता ध्रुवाणि वावृध ईम् मरुतो दातिवारः ॥ १ १६७ ०८
नही नु वो मरुतो अन्त्य् अस्मे आरात्ताच् चिच् छवसो अन्तम् आपुः ।
ते धृष्णुना शवसा शूशुवांसो ऽर्णो न द्वेषो धृषता परि ष्ठुः ॥ १ १६७ ०९
वयम् अद्येन्द्रस्य प्रेष्ठा वयं श्वो वोचेमहि समर्ये ।
वयम् पुरा महि च नो अनु द्यून् तन् न ऋभुक्षा नराम् अनु ष्यात् ॥ १ १६७ १०
एष व स्तोमो मरुत इयं गीर् मान्दार्यस्य मान्यस्य कारोः ।
एषा यासीष्ट तन्वे वयां विद्यामेषं वृजनं जीरदानुम् ॥ १ १६७ ११

यज्ञा-यज्ञा वः समना तुतुर्वणिर् धियं-धियं वो देवया उ दधिध्वे ।
आ वो ऽर्वाचः सुविताय रोदस्योर् महे ववृत्याम् अवसे सुवृक्तिभिः ॥ १ १६८ ०१
वव्रासो न ये स्वजाः स्वतवस इषं स्वर् अभिजायन्त धूतयः ।
सहस्रियासो अपां नोर्मय आसा गावो वन्द्यासो नोक्षणः ॥ १ १६८ ०२
सोमासो न ये सुतास् तृप्तांशवो हृत्सु पीतासो दुवसो नासते ।
ऐषाम् अंसेषु रम्भिणीव रारभे हस्तेषु खादिश् च कृतिश् च सं दधे ॥ १ १६८ ०३
अव स्वयुक्ता दिव आ वृथा ययुर् अमर्त्याः कशया चोदत त्मना ।
अरेणवस् तुविजाता अचुच्यवुर् दुळ्हानि चिन् मरुतो भ्राजदृष्टयः ॥ १ १६८ ०४

को वो ऽन्तर् मरुत ऋष्टिविद्युतो रेजति त्मना हन्वेव जिह्वया ।
धन्वच्युत इषां न यामनि पुरुप्रैषा अहन्यो ३ नैतशः ॥ १ १६८ ०५
क्व स्विद् अस्य रजसो महस् परं क्वावरम् मरुतो यस्मिन्न् आयय ।
यच् च्यावयथ विथुरेव संहितं व्य् अद्रिणा पतथ त्वेषम् अर्णवम् ॥ १ १६८ ०६
सातिर् न वो ऽमवती स्वर्वती त्वेषा विपाका मरुतः पिपिष्वती ।
भद्रा वो रातिः पृणतो न दक्षिणा पृथुज्रयी असुर्येव जञ्जती ॥ १ १६८ ०७
प्रति ष्टोभन्ति सिन्धवः पविभ्यो यद् अभ्रियां वाचम् उदीरयन्ति ।
अव स्मयन्त विद्युतः पृथिव्यां यदी घृतम् मरुतः प्रुष्णुवन्ति ॥ १ १६८ ०८
असूत पृश्निर् महते रणाय त्वेषम् अयासाम् मरुताम् अनीकम् ।
ते सप्सरासो ऽजनयन्ताभ्वम् आद् इत् स्वधाम् इषिराम् पर्य् अपश्यन् ॥ १ १६८ ०९
एष व स्तोमो मरुत इयं गीर् मान्दार्यस्य मान्यस्य कारोः ।
एषा यासीष्ट तन्वे वयां विद्यामेषं वृजनं जीरदानुम् ॥ १ १६८ १०

महश् चित् त्वम् इन्द्र यत एतान् महश् चिद् असि त्यजसो वरूता ।
स नो वेधो मरुतां चिकित्वान् सुम्ना वनुष्व तव हि प्रेष्ठा ॥ १ १६९ ०१
अयुज्रन् त इन्द्र विश्वकृष्टीर् विदानासो निष्षिधो मर्त्यत्रा ।
मरुताम् पृत्सुतिर् हासमाना स्वर्मीळ्हस्य प्रधनस्य सातौ ॥ १ १६९ ०२
अम्यक् सा त इन्द्र ऋष्टिर् अस्मे सनेम्य् अभ्वम् मरुतो जुनन्ति ।
अग्निश् चिद् धि ष्मातसे शुशुक्वान् आपो न द्वीपं दधति प्रयांसि ॥ १ १६९ ०३
त्वं तू न इन्द्र तं रयिं दा ओजिष्ठया दक्षिणयेव रातिम् ।
स्तुतश् च यास् ते चकनन्त वायो स्तनं न मध्वः पीपयन्त वाजैः ॥ १ १६९ ०४
त्वे राय इन्द्र तोशतमाः प्रणेतारः कस्य चिद् ऋतायोः ।
ते षु णो मरुतो मृळयन्तु ये स्मा पुरा गातूयन्तीव देवाः ॥ १ १६९ ०५
प्रति प्र याहीन्द्र मीळ्हुषो नॄन् महः पार्थिव सदने यतस्व ।
अध यद् एषाम् पृथुबुध्नास एतास् तीर्थे नार्यः पौंस्यानि तस्थुः ॥ १ १६९ ०६
प्रति घोराणाम् एतानाम् अयासाम् मरुतां शृण्व आयताम् उपब्दिः ।
ये मर्त्यम् पृतनायन्तम् ऊमैर् ऋणावानं न पतयन्त सर्गैः ॥ १ १६९ ०७

त्वम् मानेभ्य इन्द्र विश्वजन्या रदा मरुद्भिः शुरुधो गोअग्राः ।
स्तवानेभि स्तवसे देव देवैर् विद्यामेषं वृजनं जीरदानुम् ॥ १ १६९ ०८

न नूनम् अस्ति नो श्वः कस् तद् वेद यद् अद्भुतम् ।
अन्यस्य चित्तम् अभि संचरेण्यम् उताधीतं वि नश्यति ॥ १ १७० ०१
किं न इन्द्र जिघांससि भ्रातरो मरुतस् तव ।
तेभिः कल्पस्व साधुया मा नः समरणे वधीः ॥ १ १७० ०२
किं नो भ्रातर् अगस्त्य सखा सन्न् अति मन्यसे ।
विद्मा हि ते यथा मनो ऽस्मभ्यम् इन् न दित्ससि ॥ १ १७० ०३
अरं कृण्वन्तु वेदिं सम् अग्निम् इन्धताम् पुरः ।
तत्रामृतस्य चेतनं यज्ञं ते तनवावहै ॥ १ १७० ०४
त्वम् ईशिषे वसुपते वसूनां त्वम् मित्राणाम् मित्रपते धेष्ठः ।
इन्द्र त्वम् मरुद्भिः सं वदस्वाध प्राशान ऋतुथा हवींषि ॥ १ १७० ०५

प्रति व एना नमसाहम् एमि सूक्तेन भिक्षे सुमतिं तुराणाम् ।
रराणता मरुतो वेद्याभिर् नि हेळो धत्त वि मुचध्वम् अश्वान् ॥ १ १७१ ०१
एष व स्तोमो मरुतो नमस्वान् हृदा तष्टो मनसा धायि देवाः ।
उपेम् आ यात मनसा जुषाणा यूयं हि ष्ठा नमस इद् वृधासः ॥ १ १७१ ०२
स्तुतासो नो मरुतो मृळयन्तूत स्तुतो मघवा शम्भविष्ठः ।
ऊर्ध्वा नः सन्तु कोम्या वनान्य् अहानि विश्वा मरुतो जिगीषा ॥ १ १७१ ०३
अस्माद् अहं तविषाद् ईषमाण इन्द्राद् भिया मरुतो रेजमानः ।
युष्मभ्यं हव्या निशितान्य् आसन् तान्य् आरे चकृमा मृळता नः ॥ १ १७१ ०४
येन मानासश् चितयन्त उस्रा व्युष्टिषु शवसा शश्वतीनाम् ।
स नो मरुद्भिर् वृषभ श्रवो धा उग्र उग्रेभिः स्थविरः सहोदाः ॥ १ १७१ ०५
त्वम् पाहीन्द्र सहीयसो नॄन् भवा मरुद्भिर् अवयातहेळाः ।
सुप्रकेतेभिः सासहिर् दधानो विद्यामेषं वृजनं जीरदानुम् ॥ १ १७१ ०६

चित्रो वो ऽस्तु यामश् चित्र ऊती सुदानवः ।
मरुतो अहिभानवः ॥ १ १७२ ०१
आरे सा वः सुदानवो मरुत ऋञ्जती शरुः ।
आरे अश्मा यम् अस्यथ ॥ १ १७२ ०२
तृणस्कन्दस्य नु विशः परि वृङ्क्त सुदानवः ।
ऊर्ध्वान् नः कर्त जीवसे ॥ १ १७२ ०३

गायत् साम नभन्य १ं यथा वेर् अर्चाम तद् वावृधानं स्वर्वत् ।
गावो धेनवो बर्हिष्य् अदब्धा आ यत् सद्मानं दिव्यं विवासान् ॥ १ १७३ ०१
अर्चद् वृषा वृषभिः स्वेदुहव्यैर् मृगो नाश्नो अति यज् जुगुर्यात् ।
प्र मन्दयुर् मनां गूर्त होता भरते मयो मिथुना यजत्रः ॥ १ १७३ ०२
नक्षद् धोता परि सद्म मिता यन् भरद् गर्भम् आ शरदः पृथिव्याः ।
क्रन्दद् अश्वो नयमानो रुवद् गौर् अन्तर् दूतो न रोदसी चरद् वाक् ॥ १ १७३ ०३
ता कर्माषतरास्मै प्र च्यौत्नानि देवयन्तो भरन्ते ।
जुजोषद् इन्द्रो दस्मवर्चा नासत्येव सुग्म्यो रथेष्ठाः ॥ १ १७३ ०४
तम् उ ष्टुहीन्द्रं यो ह सत्वा यः शूरो मघवा यो रथेष्ठाः ।
प्रतीचश् चिद् योधीयान् वृषण्वान् ववव्रुषश् चित् तमसो विहन्ता ॥ १ १७३ ०५
प्र यद् इत्था महिना नृभ्यो अस्त्य् अरं रोदसी कक्ष्ये ३ नास्मै ।
सं विव्य इन्द्रो वृजनं न भूमा भर्ति स्वधावाँ ओपशम् इव द्याम् ॥ १ १७३ ०६
समत्सु त्वा शूर सताम् उराणम् प्रपथिन्तमम् परितंसयध्यै ।
सजोषस इन्द्रम् मदे क्षोणीः सूरिं चिद् ये अनुमदन्ति वाजैः ॥ १ १७३ ०७
एवा हि ते शं सवना समुद्र आपो यत् त आसु मदन्ति देवीः ।
विश्वा ते अनु जोष्या भूद् गौः सूरींश् चिद् यदि धिषा वेषि जनान् ॥ १ १७३ ०८
असाम यथा सुषखाय एन स्वभिष्टयो नरां न शंसैः ।
असद् यथा न इन्द्रो वन्दनेष्टास् तुरो न कर्म नयमान उक्था ॥ १ १७३ ०९

विष्पर्धसो नरां न शंसैर् अस्माकासद् इन्द्रो वज्रहस्तः ।
मित्रायुवो न पूर्पतिं सुशिष्टौ मध्यायुव उप शिक्षन्ति यज्ञैः ॥ १ १७३ १०
यज्ञो हि ष्मेन्द्रं कश् चिद् ऋन्धञ् जुहुराणश् चिन् मनसा परियन् ।
तीर्थे नाच्छा तातृषाणम् ओको दीर्घो न सिध्रम् आ कृणोत्य् अध्वा ॥ १ १७३ ११
मो षू ण इन्द्रात्र पृत्सु देवैर् अस्ति हि ष्मा ते शुष्मिन्न् अवयाः ।
महश् चिद् यस्य मीळ्हुषो यव्या हविष्मतो मरुतो वन्दते गीः ॥ १ १७३ १२
एष स्तोम इन्द्र तुभ्यम् अस्मे एतेन गातुं हरिवो विदो नः ।
आ नो ववृत्याः सुविताय देव विद्यामेषं वृजनं जीरदानुम् ॥ १ १७३ १३

त्वं राजेन्द्र ये च देवा रक्षा नॄन् पाह्य असुर त्वम् अस्मान् ।
त्वं सत्पतिर् मघवन् नस् तरुत्रस् त्वं सत्यो वसवानः सहोदाः ॥ १ १७४ ०१
दनो विश इन्द्र मृध्रवाचः सप्त यत् पुरः शर्म शारदीर् दर्त् ।
ऋणोर् अपो अनवद्यार्णा यूने वृत्रम् पुरुकुत्साय रन्धीः ॥ १ १७४ ०२
अजा वृत इन्द्र शूरपत्नीर् द्यां च येभिः पुरुहूत नूनम् ।
रक्षो अग्निम् अशुषं तूर्वयाणं सिंहो न दमे अपांसि वस्तोः ॥ १ १७४ ०३
शेषन् नु त इन्द्र सस्मिन् योनौ प्रशस्तये पवीरवस्य मह्ना ।
सुजद् अर्णांस्य् अव यद् युधा गास् तिष्ठद् धरी धृषता मृष्ट वाजान् ॥ १ १७४ ०४
वह कुत्सम् इन्द्र यस्मिञ् चाकन् स्यूमन्यू ऋज्रा वातस्याश्वा ।
प्र सूरश् चक्रं वृहताद् अभीके ऽभि स्पृधो यासिषद् वज्रबाहुः ॥ १ १७४ ०५
जघन्वाꣳ इन्द्र मित्रेरूꣳ चोदप्रवृद्धो हरिवो अदाशून् ।
प्र ये पश्यन्न् अर्यमणं सचायोस् त्वया शूर्ता वहमाना अपत्यम् ॥ १ १७४ ०६
रपत् कविर् इन्द्रार्कसातौ क्षां दासायोपबर्हणीं कः ।
करत् तिस्रो मघवा दानुचित्रा नि दुर्योणे कुयवाचम् मृधि श्रेत् ॥ १ १७४ ०७
सना ता त इन्द्र नव्या आगुः सहो नभो ऽविरणाय पूर्वीः ।
भिनत् पुरो न भिदो अदेवीर् ननमो वधर् अदेवस्य पीयोः ॥ १ १७४ ०८
त्वं धुनिर् इन्द्र धुनिमतीर् ऋणोर् अपः सीरा न स्रवन्तीः ।
प्र यत् समुद्रम् अति शूर पर्षि पारया तुर्वशं यदुं स्वस्ति ॥ १ १७४ ०९

त्वम् अस्माकम् इन्द्र विश्वध स्या अवृकतमो नरां नृपाता ।
स नो विश्वासां स्पृधां सहोदा विद्यामेषं वृजनं जीरदानुम् ॥ १ १७४ १०

मत्स्य् अपायि ते महः पात्रस्येव हरिवो मत्सरो मदः ।
वृषा ते वृष्ण इन्दुर् वाजी सहस्रसातमः ॥ १ १७५ ०१
आ नस् ते गन्तु मत्सरो वृषा मदो वरेण्यः ।
सहावाँ इन्द्र सानसिः पृतनाषाळ् अमर्त्यः ॥ १ १७५ ०२
त्वं हि शूरः सनिता चोदयो मनुषो रथम् ।
सहावान् दस्युम् अव्रतम् ओषः पात्रं न शोचिषा ॥ १ १७५ ०३
मुषाय सूर्यं कवे चक्रम् ईशान ओजसा ।
वह शुष्णाय वधं कुत्सं वातस्याश्वैः ॥ १ १७५ ०४
शुष्मिन्तमो हि ते मदो द्युम्निन्तम उत क्रतुः ।
वृत्रघ्ना वरिवोविदा मंसीष्ठा अश्वसातमः ॥ १ १७५ ०५
यथा पूर्वेभ्यो जरितृभ्य इन्द्र मय इवापो न तृष्यते बभूथ ।
ताम् अनु त्वा निविदं जोहवीमि विद्यामेषं वृजनं जीरदानुम् ॥ १ १७५ ०६

मत्सि नो वस्यऽइष्टय इन्द्रम् इन्दो वृषा विश ।
ऋघायमाण इन्वसि शत्रुम् अन्ति न विन्दसि ॥ १ १७६ ०१
तस्मिन्न् आ वेशया गिरो य एकश् चर्षणीनाम् ।
अनु स्वधा यम् उप्यते यवं न चर्कृषद् वृषा ॥ १ १७६ ०२
यस्य विश्वानि हस्तयोः पञ्च क्षितीनां वसु ।
स्पाशयस्व यो अस्मध्रुग् दिव्येवाशनिर् जहि ॥ १ १७६ ०३
असुन्वन्तं समं जहि दूणाशं यो न ते मयः ।
अस्मभ्यम् अस्य वेदनं दद्धि सूरिश् चिद् ओहते ॥ १ १७६ ०४
आवो यस्य द्विबर्हसो ऽर्केषु सानुषग् असत् ।
आजाव् इन्द्रस्येन्दो प्रावो वाजेषु वाजिनम् ॥ १ १७६ ०५

यथा पूर्वेभ्यो जरितृभ्य इन्द्र मय इवापो न तृष्यते बभूथ ।
ताम् अनु त्वा निविदं जोहवीमि विद्यामेषं वृजनं जीरदानुम् ॥ १ १७६ ०६

आ चर्षणिप्रा वृषभो जनानां राजा कृष्टीनाम् पुरुहूत इन्द्रः ।
स्तुतः श्रवस्यन्न् अवसोप मद्रिग् युक्त्वा हरी वृषणा याह्य् अर्वाङ् ॥ १ १७७ ०१
ये ते वृषणो वृषभास इन्द्र ब्रह्मयुजो वृषरथासो अत्याः ।
ताꣳ आ तिष्ठ तेभिर् आ याह्य् अर्वाङ् हवामहे त्वा सुत इन्द्र सोमे ॥ १ १७७ ०२
आ तिष्ठ रथं वृषणं वृषा ते सुतः सोमः परिषिक्ता मधूनि ।
युक्त्वा वृषभ्यां वृषभ क्षितीनां हरिभ्यां याहि प्रवतोप मद्रिक् ॥ १ १७७ ०३
अयं यज्ञो देवया अयम् मियेध इमा ब्रह्माण्य् अयम् इन्द्र सोमः ।
स्तीर्णम् बर्हिर् आ तु शक्र प्र याहि पिबा निषद्य वि मुचा हरी इह ॥ १ १७७ ०४
ओ सुष्टुत इन्द्र याह्य् अर्वाङ् उप ब्रह्माणि मान्यस्य कारोः ।
विद्याम वस्तोर् अवसा गृणन्तो विद्यामेषं वृजनं जीरदानुम् ॥ १ १७७ ०५

यद् ध स्या त इन्द्र श्रुष्टिर् अस्ति यया बभूथ जरितृभ्य ऊती ।
मा नः कामम् महयन्तम् आ धग् विश्वा ते अश्याम् पर्य् आप आयोः ॥ १ १७८ ०१
न घा राजेन्द्र आ दभन् नो या नु स्वसारा कृणवन्त योनौ ।
आपश् चिद् अस्मै सुतुका अवेषन् गमन् न इन्द्रः सख्या वयश् च ॥ १ १७८ ०२
जेता नृभिर् इन्द्रः पृत्सु शूरः श्रोता हवं नाधमानस्य कारोः ।
प्रभर्ता रथं दाशुष उपाक उद्यन्ता गिरो यदि च त्मना भूत् ॥ १ १७८ ०३
एवा नृभिर् इन्द्रः सुश्रवस्या प्रखादः पृक्षो अभि मित्रिणो भूत् ।
समर्य इष स्तवते विवाचि सत्राकरो यजमानस्य शंसः ॥ १ १७८ ०४
त्वया वयम् मघवन्न् इन्द्र शत्रून् अभि ष्याम महतो मन्यमानान् ।
त्वं त्राता त्वम् उ नो वृधे भूर् विद्यामेषं वृजनं जीरदानुम् ॥ १ १७८ ०५

पूर्वीर् अहं शरदः शश्रमाणा दोषा वस्तोर् उषसो जरयन्तीः ।
मिनाति श्रियं जरिमा तनूनाम् अप्य् ऊ नु पत्नीर् वृषणो जगम्युः ॥ १ १७९ ०१
ये चिद् धि पूर्व ऋतसाप आसन् साकं देवेभिर् अवदन्न् ऋतानि ।
ते चिद् अवासुर् नह्य अन्तम् आपुः सम् ऊ नु पत्नीर् वृषभिर् जगम्युः ॥ १ १७९ ०२
न मृषा श्रान्तं यद् अवन्ति देवा विश्वा इत् स्पृधो अभ्य् अश्नवाव ।
जयावेद् अत्र शतनीथम् आजिं यत् सम्यञ्चा मिथुनाव् अभ्य् अजाव ॥ १ १७९ ०३
नदस्य मा रुधतः काम आगन्न् इत आजातो अमुतः कुतश् चित् ।
लोपामुद्रा वृषणं नी रिणाति धीरम् अधीरा धयति श्वसन्तम् ॥ १ १७९ ०४
इमं नु सोमम् अन्तितो हृत्सु पीतम् उप ब्रुवे ।
यत् सीम् आगश् चकृमा तत् सु मृळतु पुलुकामो हि मर्त्यः ॥ १ १७९ ०५
अगस्त्यः खनमानः खनित्रैः प्रजाम् अपत्यम् बलम् इच्छमानः ।
उभौ वर्णाव् ऋषिर् उग्रः पुपोष सत्या देवेष्व् आशिषो जगाम ॥ १ १७९ ०६

युवो रजांसि सुयमासो अश्वा रथो यद् वाम् पर्य् अर्णांसि दीयत् ।
हिरण्यया वाम् पवयः प्रुषायन् मध्वः पिबन्ता उषसः सचेथे ॥ १ १८० ०१
युवम् अत्यस्याव नक्षथो यद् विपत्मनो नर्यस्य प्रयज्योः ।
स्वसा यद् वां विश्वगूर्ती भरति वाजायेट्टे मधुपाव् इषे च ॥ १ १८० ०२
युवम् पयः उस्रियायाम् अधत्तम् पक्वम् आमायाम् अव पूर्व्यं गोः ।
अन्तर् यद् वनिनो वाम् ऋतप्सू हारो न शुचिर् यजते हविष्मान् ॥ १ १८० ०३
युवं ह घर्मम् मधुमन्तम् अत्रय ऽपो न क्षोदो ऽवृणीतम् एषे ।
तद् वां नराव् अश्विना पश्वऽइष्टी रथ्येव चक्रा प्रति यन्ति मध्वः ॥ १ १८० ०४
आ वां दानाय ववृतीय दस्रा गोर् ओहेण तौग्र्यो न जिव्रिः ।
अपः क्षोणी सचते माहिना वां जूर्णो वाम् अक्षुर् अंहसो यजत्रा ॥ १ १८० ०५
नि यद् युवेथे नियुतः सुदानू उप स्वधाभिः सृजथः पुरंधिम् ।
प्रेषद् वेषद् वातो न सूरिर् आ महे ददे सुव्रतो न वाजम् ॥ १ १८० ०६
वयं चिद् धि वां जरितारः सत्या विपन्यामहे वि पणिर् हितावान् ।
अधा चिद् धि ष्मा श्विनाव् अनिन्द्या पाथो हि ष्मा वृषणाव् अन्तिदेवम् ॥ १ १८० ०७

युवां चिद् धि ष्माश्विनाव् अनु द्यून् विरुद्रस्य प्रस्रवणस्य सातौ ।
अगस्त्यो नरां नृषु प्रशस्तः काराधुनीव चितयत् सहस्रैः ॥ १ १८० ०८
प्र यद् वहेथे महिना रथस्य प्र स्यन्द्रा याथो मनुषो न होता ।
धत्तं सूरिभ्य उत वा स्वश्व्यं नासत्या रयिषाचः स्याम ॥ १ १८० ०९
तं वां रथं वयम् अद्या हुवेम स्तोमैर् अश्विना सुविताय नव्यम् ।
अरिष्टनेमिम् परि द्याम् इयानं विद्यामेषं वृजनं जीरदानुम् ॥ १ १८० १०

कद् उ प्रेष्ठाव् इषां रयीणाम् अध्वर्यन्ता यद् उन्निनीथो अपाम् ।
अयं वां यज्ञो अकृत प्रशस्तिं वसुधिती अवितारा जनानाम् ॥ १ १८१ ०१
आ वाम् अश्वासः शुचयः पयस्पा वातरंहसो दिव्यासो अत्याः ।
मनोजुवो वृषणो वीतपृष्ठा एह स्वराजो अश्विना वहन्तु ॥ १ १८१ ०२
आ वां रथो ऽवनिर् न प्रवत्वान् सुप्रवन्धुरः सुविताय गम्याः ।
वृष्ण स्थातारा मनसो जवीयान् अहम्पूर्वो यजतो धिष्ण्या यः ॥ १ १८१ ०३
इहेह जाता सम् अवावशीताम् अरेपसा तन्वा ३ नामभिः स्वैः ।
जिष्णुर् वाम् अन्यः सुमखस्य सूरिर् दिवो अन्यः सुभगः पुत्र ऊहे ॥ १ १८१ ०४
प्र वां निचेरुः ककुहो वशाꣳ अनु पिशङ्गरूपः सदनानि गम्याः ।
हरी अन्यस्य पीपयन्त वाजैर् मध्रा रजाꣳस्य् अश्विना वि घोषैः ॥ १ १८१ ०५
प्र वां शरद्वान् वृषभो न निष्षाट् पूर्वीर् इषश् चरति मध्व इष्णन् ।
एवैर् अन्यस्य पीपयन्त वाजैर् वेषन्तीर् ऊर्ध्वा नद्यो न आगुः ॥ १ १८१ ०६
असर्जि वां स्थविरा वेधसा गीर् बाळ्हे अश्विना त्रेधा क्षरन्ती ।
उपस्तुताव् अवतं नाधमानं यामन्न् अयामञ् छृणुतं हवम् मे ॥ १ १८१ ०७
उत स्या वां रुशतो वप्ससो गीस् त्रिबर्हिषि सदसि पिन्वते नॄन् ।
वृषा वाम् मेघो वृषणा पीपाय गोर् न सेके मनुषो दशस्यन् ॥ १ १८१ ०८
युवाम् पूषेवाश्विना पुरंधिर् अग्निम् उषां न जरते हविष्मान् ।
हुवे यद् वां वरिवस्या गृणानो विद्यामेषं वृजनं जीरदानुम् ॥ १ १८१ ०९

अभूद् इदं वयुनम् ओ षु भूषता रथो वृषण्वान् मदता मनीषिणः ।
धियंजिन्वा धिष्ण्या विश्पलावसू दिवो नपाता सुकृते शुचिव्रता ॥ १ १८२ ०१
इन्द्रतमा हि धिष्ण्या मरुत्तमा दस्रा दंसिष्ठा रथ्या रथीतमा ।
पूर्णं रथं वहेथे मध्व आचितं तेन दाश्वांसम् उप याथो अश्विना ॥ १ १८२ ०२
किम् अत्र दस्रा कृणुथः किम् आसाथे जनो यः कश् चिद् अहविर् महीयते ।
अति क्रमिष्टं जुरतम् पणेर् असुं ज्योतिर् विप्राय कृणुतं वचस्यवे ॥ १ १८२ ०३
जम्भयतम् अभितो रायतः शुनो हतम् मृधो विदथुस् तान्य् अश्विना ।
वाचं-वाचं जरितू रत्निनीं कृतम् उभा शंसं नासत्यावतम् मम ॥ १ १८२ ०४
युवम् एतं चक्रथुः सिन्धुषु प्लवम् आत्मन्वन्तम् पक्षिणं तौग्र्याय कम् ।
येन देवत्रा मनसा निरूहथुः सुपप्तनी पेतथुः क्षोदसो महः ॥ १ १८२ ०५
अवविद्धं तौग्र्यम् अप्स्व् अ १ न्तर् अनारम्भणे तमसि प्रविद्धम् ।
चतस्रो नावो जठलस्य जुष्टा उद् अश्विभ्याम् इषिताः पारयन्ति ॥ १ १८२ ०६
कः स्विद् वृक्षो निष्ठितो मध्ये अर्णसो यं तौग्र्यो नाधितः पर्यषस्वजत् ।
पर्णा मृगस्य पतरोर् इवारभ उद् अश्विना ऊहथुः श्रोमताय कम् ॥ १ १८२ ०७
तद् वां नरा नासत्याव् अनु ष्याद् यद् वाम् मानास उचथम् अवोचन् ।
अस्माद् अद्य सदसः सोम्याद् आ विद्यामेषं वृजनं जीरदानुम् ॥ १ १८२ ०८

तं युञ्जाथाम् मनसो यो जवीयान् त्रिवन्धुरो वृषणा यस् त्रिचक्रः ।
येनोपयाथः सुकृतो दुरोणं त्रिधातुना पतथो विर् न पर्णैः ॥ १ १८३ ०१
सुवृद् रथो वर्तते यन्न् अभि क्षां यत् तिष्ठथः क्रतुमन्तानु पृक्षे ।
वपुर् वपुष्या सचताम् इयं गीर् दिवो दुहित्रोषसा सचेथे ॥ १ १८३ ०२
आ तिष्ठतं सुवृतं यो रथो वाम् अनु व्रतानि वर्तते हविष्मान् ।
येन नरा नासत्येषयध्यै वर्तिर् याथस् तनयाय त्मने च ॥ १ १८३ ०३
मा वां वृको मा वृकीर् आ दधर्षीन् मा परि वर्क्तम् उत माति धक्तम् ।
अयं वाम् भागो निहित इयं गीर् दस्रावु इमे वां निधयो मधूनाम् ॥ १ १८३ ०४
युवां गोतमः पुरुमीळ्हो अत्रिर् दस्रा हवते ऽवसे हविष्मान् ।
दिशं न दिष्टाम् ऋजूयेव यन्ता मे हवं नासत्योप यातम् ॥ १ १८३ ०५

अतारिष्म तमसस् पारम् अस्य प्रति वां स्तोमो अश्विनाव् अधायि ।
एह यातम् पथिभिर् देवयानैर् विद्यामेषं वृजनं जीरदानुम् ॥ १ १८३ ०६

ता वाम् अद्य ताव् अपरं हुवेमोच्छन्त्याम् उषसि वह्निर् उक्थैः ।
नासत्या कुह चित् सन्ताव् अर्यो दिवो नपाता सुदास्तराय ॥ १ १८४ ०१
अस्मे ऊ षु वृषणा मादयेथाम् उत् पणीर् हतम् ऊर्म्या मदन्ता ।
श्रुतम् मे अच्छोक्तिभिर् मतीनाम् एष्टा नरा निचेतारा च कर्णैः ॥ १ १८४ ०२
श्रिये पूषन्न् इषुकृतेव देवा नासत्या वहतुं सूर्यायाः ।
वच्यन्ते वां ककुहा अप्सु जाता युगा जूर्णेव वरुणस्य भूरेः ॥ १ १८४ ०३
अस्मे सा वाम् माध्वी रातिर् अस्तु स्तोमं हिनोतम् मान्यस्य कारोः ।
अनु यद् वां श्रवस्या सुदानू सुवीर्याय चर्षणयो मदन्ति ॥ १ १८४ ०४
एष वां स्तोमो अश्विनाव् अकारि मानेभिर् मघवाना सुवृक्ति ।
यातं वर्तिस् तनयाय त्मने चागस्त्ये नासत्या मदन्ता ॥ १ १८४ ०५
अतारिष्म तमसस् पारम् अस्य प्रति वां स्तोमो अश्विनाव् अधायि ।
एह यातम् पथिभिर् देवयानैर् विद्यामेषं वृजनं जीरदानुम् ॥ १ १८४ ०६

कतरा पूर्वा कतरापरायोः कथा जाते कवयः को वि वेद ।
विश्वं त्मना बिभृतो यद् ध नाम वि वर्तते अहनी चक्रियेव ॥ १ १८५ ०१
भूरिं द्वे अचरन्ती चरन्तम् पद्वन्तं गर्भम् अपदी दधाते ।
नित्यं न सूनुम् पित्रोर् उपस्थे द्यावा रक्षतम् पृथिवी नो अभ्वात् ॥ १ १८५ ०२
अनेहो दात्रम् अदितेर् अनर्वं हुवे स्वर्वद् अवधं नमस्वत् ।
तद् रोदसी जनयतं जरित्रे द्यावा रक्षतम् पृथिवी नो अभ्वात् ॥ १ १८५ ०३
अतप्यमाने अवसावन्ती अनु ष्याम रोदसी देवपुत्रे ।
उभे देवानाम् उभयेभिर् अह्नां द्यावा रक्षतम् पृथिवी नो अभ्वात् ॥ १ १८५ ०४
संगच्छमाने युवती समन्ते स्वसारा जामी पित्रोर् उपस्थे ।
अभिजिघ्रन्ती भुवनस्य नाभिं द्यावा रक्षतम् पृथिवी नो अभ्वात् ॥ १ १८५ ०५

उर्वी सद्मनी बृहती ऋतेन हुवे देवानाम् अवसा जनित्री ।
दधाते ये अमृतं सुप्रतीके द्यावा रक्षतम् पृथिवी नो अभ्वात् ॥ १ १८५ ०६
उर्वी पृथ्वी बहुले दूरेअन्ते उप ब्रुवे नमसा यज्ञे अस्मिन् ।
दधाते ये सुभगे सुप्रतूर्ती द्यावा रक्षतम् पृथिवी नो अभ्वात् ॥ १ १८५ ०७
देवान् वा यच् चकृमा कच् चिद् आगः सखायं वा सदम् इज् जास्पतिं वा ।
इयं धीर् भूया अवयानम् एषां द्यावा रक्षतम् पृथिवी नो अभ्वात् ॥ १ १८५ ०८
उभा शंसा नर्या माम् अविष्टाम् उभे माम् ऊती अवसा सचेताम् ।
भूरि चिद् अर्यः सुदास्तरायेषा मदन्त इषयेम देवाः ॥ १ १८५ ०९
ऋतं दिवे तद् अवोचम् पृथिव्या अभिश्रावाय प्रथमं सुमेधाः ।
पाताम् अवद्याद् दुरितात् अभीके पिता माता च रक्षताम् अवोभिः ॥ १ १८५ १०
इदं द्यावापृथिवी सत्यम् अस्तु पितर् मातर् यद् इहोपब्रुवे वाम् ।
भूतं देवानाम् अवमे अवोभिर् विद्यामेषं वृजनं जीरदानुम् ॥ १ १८५ ११

आ न इळाभिर् विदथे सुशस्ति विश्वानरः सविता देव एतु ।
अपि यथा युवानो मत्सथा नो विश्वं जगद् अभिपित्वे मनीषा ॥ १ १८६ ०१
आ नो विश्व आस्क्रा गमन्तु देवा मित्रो अर्यमा वरुणः सजोषाः ।
भुवन् यथा नो विश्वे वृधासः करन् सुषाहा विथुरं न शवः ॥ १ १८६ ०२
प्रेष्ठं वो अतिथिं गृणीषे ऽग्निं शस्तिभिस् तुर्वणिः सजोषाः ।
असद् यथा नो वरुणः सुकीर्तिर् इषश् च पर्षद् अरिगूर्तः सूरिः ॥ १ १८६ ०३
उप व एषे नमसा जिगीषोषासानक्ता सुदुघेव धेनुः ।
समाने अहन् विमिमानो अर्कं विषुरूपे पयसि सस्मिन्न् ऊधन् ॥ १ १८६ ०४
उत नो ऽहिर् बुध्न्यो ३ मयस् करः शिशुं न पिप्युषीव वेति सिन्धुः ।
येन नपातम् अपां जुनाम मनोजुवो वृषणो यं वहन्ति ॥ १ १८६ ०५
उत न ई त्वष्टा गन्त्व् अच्छा स्मत् सूरिभिर् अभिपित्वे सजोषाः ।
आ वृत्रहेन्द्रश् चर्षणिप्रास् तुविष्टमो नरां न इह गम्याः ॥ १ १८६ ०६
उत न ईम् मतयो ऽश्वयोगाः शिशुं न गावस् तरुणं रिहन्ति ।
तम् ईं गिरो जनयो न पत्नीः सुरभिष्टमं नरां नसन्त ॥ १ १८६ ०७

उत न ईम् मरुतो वृद्धसेनाः स्मद् रोदसी समनसः सदन्तु ।
पृषदश्वासो ऽवनयो न रथा रिशादसो मित्रयुजो न देवाः ॥ १ १८६ ०८
प्र नु यद् एषाम् महिना चिकित्रे प्र युञ्जते प्रयुजस् ते सुवृक्ति ।
अध यद् एषां सुदिने न शरुर् विश्वम् एरिणम् प्रुषायन्त सेनाः ॥ १ १८६ ०९
प्रो अश्विनाव् अवसे कृणुध्वम् प्र पूषणं स्वतवसो हि सन्ति ।
अद्वेषो विष्णुर् वात ऋभुक्षा अच्छा सुम्नाय ववृतीय देवान् ॥ १ १८६ १०
इयं सा वो अस्मे दीधितिर् यजत्रा अपिप्राणी च सदनी च भूयाः ।
नि या देवेषु यतते वसूयुर् विद्यामेषं वृजनं जीरदानुम् ॥ १ १८६ ११

पितुं नु स्तोषम् महो धर्माणं तविषीम् ।
यस्य त्रितो व्य् ओजसा वृत्रं विपर्वम् अर्दयत् ॥ १ १८७ ०१
स्वादो पितो मधो पितो वयं त्वा ववृमहे ।
अस्माकम् अविता भव ॥ १ १८७ ०२
उप नः पितव् आ चर शिवः शिवाभिर् ऊतिभिः ।
मयोभुर् अद्विषेण्यः सखा सुशेवो अद्वयाः ॥ १ १८७ ०३
तव त्ये पितो रसा रजांस्य् अनु विष्ठिताः ।
दिवि वाता इव श्रिताः ॥ १ १८७ ०४
तव त्ये पितो ददतस् तव स्वादिष्ठ ते पितो ।
प्र स्वाद्मानो रसानां तुविग्रीवा इवेरते ॥ १ १८७ ०५
त्वे पितो महानां देवानाम् मनो हितम् ।
अकारि चारु केतुना तवाहिम् अवसावधीत् ॥ १ १८७ ०६
यद् अदो पितो अजगन् विवस्व पर्वतानाम् ।
अत्रा चिन् नो मधो पितो ऽरम् भक्षाय गम्याः ॥ १ १८७ ०७
यद् अपाम् ओषधीनाम् परिंशम् आरिशामहे ।
वातापि पीव इद् भव ॥ १ १८७ ०८
यत् ते सोम गवाशिरो यवाशिरो भजामहे ।
वातापि पीव इद् भव ॥ १ १८७ ०९

क्रम्भ ओषधे भव पीवो वृक्क उदारथिः ।
वाताप पीव इद् भव ॥ १ १८७ १०
तं त्वा वयम् पितो वचोभिर् गावो न हव्या सुषूदिम ।
देवेभ्यस् त्वा सधमादम् अस्मभ्यं त्वा सधमादम् ॥ १ १८७ ११

समिद्धो अद्य राजसि देवो देवैः सहस्रजित् ।
दूतो हव्या कविर् वह ॥ १ १८८ ०१
तनूनपाद् ऋतं यते मध्वा यज्ञः सम् अज्यते ।
दधत् सहस्रिणीर् इषः ॥ १ १८८ ०२
आजुह्वानो न ईड्यो देवाꣳ आ वक्षि यज्ञियान् ।
अग्ने सहस्रसा असि ॥ १ १८८ ०३
प्राचीनम् बर्हिर् ओजसा सहस्रवीरम् अस्तृणन् ।
यत्रादित्या विराजथ ॥ १ १८८ ०४
विराट् सम्राड् विभ्वीः प्रभ्वीर् बह्वीश् च भूयसीश् च याः ।
दुरो घृतान्य् अक्षरन् ॥ १ १८८ ०५
सुरुक्मे हि सुपेशसाधि श्रिया विराजतः ।
उषासाव् एह सीदताम् ॥ १ १८८ ०६
प्रथमा हि सुवाचसा होतारा दैव्या कवी ।
यज्ञं नो यक्षताम् इमम् ॥ १ १८८ ०७
भारतीळे सरस्वति या वः सर्वा उपब्रुवे ।
ता नश् चोदयत श्रिये ॥ १ १८८ ०८
त्वष्टा रूपाणि हि प्रभुः पशून् विश्वान् समानजे ।
तेषां न स्फातिम् आ यज ॥ १ १८८ ०९
उप त्मन्या वनस्पते पाथो देवेभ्यः सृज ।
अग्निर् हव्यानि सिष्वदत् ॥ १ १८८ १०
पुरोगा अग्निर् देवानां गायत्रेण सम् अज्यते ।
स्वाहाकृतीषु रोचते ॥ १ १८८ ११

अग्ने नय सुपथा राये अस्मान् विश्वानि देव वयुनानि विद्वान् ।
युयोध्य् अ ऽ स्मज् जुहुराणम् एनो भूयिष्ठां ते नमऽउक्तिं विधेम ॥ १ १८९ ०१
अग्ने त्वम् पारया नव्यो अस्मान् स्वस्तिभिर् अति दुर्गाणि विश्वा ।
पूश् च पृथ्वी बहुला न उर्वी भवा तोकाय तनयाय शं योः ॥ १ १८९ ०२
अग्ने त्वम् अस्मद् युयोध्य् अमीवा अनग्नित्रा अभ्य् अमन्त कृष्टीः ।
पुनर् अस्मभ्यं सुविताय देव क्षां विश्वेभिर् अमृतेभिर् यजत्र ॥ १ १८९ ०३
पाहि नो अग्ने पायुभिर् अजस्रैर् उत प्रिये सदन आ शुशुक्वान् ।
मा ते भयं जरितारं यविष्ठ नूनं विदन् मापरं सहस्वः ॥ १ १८९ ०४
मा नो अग्ने ऽव सृजो अघायाविष्यवे रिपवे दुच्छुनायै ।
मा दत्वते दशते मादते नो मा रीषते सहसावन् परा दाः ॥ १ १८९ ०५
वि घ त्वावाꣳ ऋतजात यंसद् गृणानो अग्ने तन्वे ३ वरूथम् ।
विश्वाद् रिरिक्षोर् उत वा निनित्सोर् अभिह्रुताम् असि हि देव विष्पट् ॥ १ १८९ ०६
त्वं ताꣳ अग्न उभयान् वि विद्वान् वेषि प्रपित्वे मनुषो यजत्र ।
अभिपित्वे मनवे शास्यो भूर् मर्मृजेन्य उशिग्भिर् नाक्रः ॥ १ १८९ ०७
अवोचाम निवचनान्य् अस्मिन् मानस्य सूनुः सहसाने अग्नौ ।
वयं सहस्रम् ऋषिभिः सनेम विद्यामेषं वृजनं जीरदानुम् ॥ १ १८९ ०८

अनर्वाणं वृषभम् मन्द्रजिह्वम् बृहस्पतिं वर्धया नव्यम् अर्कैः ।
गाथान्यः सुरुचो यस्य देवा आशृण्वन्ति नवमानस्य मर्ताः ॥ १ १९० ०१
तम् ऋत्विया उप वाचः सचन्ते सर्गो न यो देवयताम् असर्जि ।
बृहस्पतिः स ह्य अञ्जो वरांसि विभ्वाभवत् सम् ऋते मातरिश्वा ॥ १ १९० ०२
उपस्तुतिं नमस उद्यतिं च श्लोकं यंसत् सवितेव प्र बाहू ।
अस्य क्रत्वाहन्यो ३ यो अस्ति मृगो न भीमो अरक्षसस् तुविष्मान् ॥ १ १९० ०३
अस्य श्लोको दिवीयति पृथिव्याम् अत्यो न यंसद् यक्षभृद् विचेताः ।
मृगाणां न हेतयो यन्ति चेमा बृहस्पतेर् अहिमायाꣳ अभि द्यून् ॥ १ १९० ०४

ये त्वा॑ देवोस्रिकम् मन्य॑माना॒: पापा॑ भद्रम् उप॑जीव॑न्ति प॒ज्रा: ।
न दू॒ढ्ये३॑ अनु॑ ददासि वा॒मम् बृह॒स्पते॒ चय॑स॒ इत् पिया॑रुम् ॥ १ ११० ०५
सु॒प्रैतु॑: सू॒यव॑सो॒ न पन्था॑ दु॒र्नियन्तु॑: परि॒प्रीतो॒ न मि॒त्र: ।
अन॒र्वाणो॑ अ॒भि ये चक्ष॑ते॒ नो ऽपी॑वृता अपो॒र्णुव॑न्तो॑ अस्थु: ॥ १ ११० ०६
सं यं स्तु॒भो॑ ऽवन॒यो॒ न यन्ति॑ समु॒द्रं न स्र॒वतो॒ रोध॑चक्रा: ।
स वि॒द्वाँ उ॒भय॑ चष्टे अ॒न्तर् बृ॒हस्पति॒स् तर॒ आप॑श् च॒ गृध्र॑: ॥ १ ११० ०७
एवा म॒हस् तु॑वि॒जात॒स् तुवि॑ष्मान् बृ॒हस्पति॒र् वृष॒भो धा॑यि दे॒व: ।
स न॑ स्तु॒तो वी॒रव॑द् धातु गो॒मद् वि॒द्यामे॒षं वृ॒जन॑ जी॒रदा॑नुम् ॥ १ ११० ०८

कङ्क॑तो न कङ्कु॒तो ऽथो॑ सती॒नक॑ङ्कत॒: ।
द्वाव् इ॒ति स्रु॒षी इ॒ति न्य् अ१॑ दृष्टा॑ अलिप्सत ॥ १ १११ ०१
अ॒दृष्टा॑न् हन्त्य् आय॒त्य् अथो॑ हन्ति परा॒यती ।
अथो॑ अवघ्न॒ती ह॒न्त्य् अथो॑ पिनष्टि पिंष॒ती ॥ १ १११ ०२
श॒रास॒: कुश॑रासो॒ दर्भास॑: सै॒र्या उ॒त ।
मौ॒ञ्जा अ॒दृष्टा॑ वैरि॒णा: सर्वे॑ साकं न्य् अलिप्सत ॥ १ १११ ०३
नि गावो॑ गो॒ष्ठे अ॑सदन् नि मृ॒गासो॑ अविक्षत ।
नि के॒तवो॒ जना॑नां न्य् अ१॑ दृष्टा॑ अलिप्सत ॥ १ १११ ०४
एत उ॒ त्ये प्रत्य् अ॑दृश्रन् प्रदो॒षं तस्क॑रा इव ।
अदृ॑ष्टा॒ विश्व॑दृष्टा॒: प्रति॑बुद्धा अभूतन ॥ १ १११ ०५
द्यौर् व॑: पि॒ता पृ॑थि॒वी मा॒ता सोमो॒ भ्रातादि॑ति॒: स्वसा॑ ।
अदृ॑ष्टा॒ विश्व॑दृष्टास् तिष्ठ॒तेल॑यता सु॒ कम् ॥ १ १११ ०६
ये अं॑स्या॒ ये अङ्ग्या॑: सू॒चीका॒ ये प्र॑क॒ङ्कता॒: ।
अदृ॑ष्टा॒: किं च॒नेह व॒: सर्वे॑ साकं नि ज॑स्यत ॥ १ १११ ०७
उत् पु॒रस्ता॑त् सू॒र्य॑ एति वि॒श्वदृ॑ष्टो अदृष्ट॒हा ।
अ॒दृष्टा॑न् सर्वाञ् ज॒म्भय॒न् सर्वा॑श् च यातुधा॒न्य॒: ॥ १ १११ ०८
उद् अ॑पप्तद् अ॒सौ सूर्य॑: पु॒रु विश्वा॑नि जू॒र्वन् ।
आ॒दि॒त्य: पर्व॑तेभ्यो वि॒श्वदृ॑ष्टो अदृष्ट॒हा ॥ १ १११ ०९

सूर्ये॑ वि॒षम् आ स॑जामि दृ॒तिं सु॒रा॑वतो गृ॒हे ।
सो चि॒न् नु न म॑रा॒ति नो व॒यम् म॑रामा॒रे अ॑स्य ।
योज॑नं ह॒रि॒ष्ठा मधु॑ त्वा मधु॒ला च॑कार ॥ १ १९१ १०
इ॒यत्ति॑का शकु॒न्ति॑का स॒का ज॑घास ते वि॒षम् ।
सो चि॒न् नु न म॑रा॒ति नो व॒यम् म॑रामा॒रे अ॑स्य ।
योज॑नं ह॒रि॒ष्ठा मधु॑ त्वा मधु॒ला च॑कार ॥ १ १९१ ११
त्रिः स॒प्त वि॒ष्पु॒लिङ्ग॑का वि॒षस्य॒ पुष्य॑म् अक्षन् ।
ताश् चि॒न् नु न म॑रन्ति नो व॒यम् म॑रामा॒रे अ॑स्य ।
योज॑नं ह॒रि॒ष्ठा मधु॑ त्वा मधु॒ला च॑कार ॥ १ १९१ १२
न॒वा॒नां न॑व॒तीनां वि॒षस्य॒ रोपु॑षीणाम् ।
सर्वा॑साम् अग्र॒भं नामा॒रे अ॑स्य ।
योज॑नं ह॒रि॒ष्ठा मधु॑ त्वा मधु॒ला च॑कार ॥ १ १९१ १३
त्रिः स॒प्त म॑यू॒र्यः स॒प्त स्वसा॑रो अग्रु॒वः॑ ।
तास् ते॑ वि॒षं वि ज॑भ्रिर उ॒दकं॑ कु॒म्भिनी॑र् इव ॥ १ १९१ १४
इ॒यत्त॑कः कु॒षु॒म्भ॒कस् त॒कम् भि॒न॒द्म्य् अश्म॑ना ।
ततो॑ वि॒षम् प्र वा॑वृते परा॒चीर् अनु॑ सं॒वतः॑ ॥ १ १९१ १५
कु॒षु॒म्भ॒कस् तद् अ॑ब्रवीद् गि॒रेः प्र॑वर्तमान॒कः ।
वृ॒श्चि॒कस्या॑रसं वि॒षम् अ॑रसं वृश्चिक ते वि॒षम् ॥ १ १९१ १६